

Az Eastfort iskolai tragédia

43 év telt el. A temetésről jövök. Mindenki meghalt, aki részese volt az akkori eseményeknek, legalábbis a főszereplők. Elhatároztam hát, hogy nem tartom tovább magamban a titkot. Talán ők is így akarnák...

Szó sincs arról, hogy végre megszabadulhatok ettől a súlyos tehertől. Nem-nem, sőt! Kifejezetten büszke voltam rá, hogy rajtuk kívül én tudtam a legtöbbet a történekről. Egyszerűen csak úgy érzem, meg kell ismerniük az embereknek az igazságot. Lehet ugyan, hogy már senkit sem érdekel, nem is emlékeznek rá, bár annakidején az egész ország döbbsent figyelemmel kísérte a rejtélyes szörnyűségeket, s várta a megoldást. Nem volt TV-műsor, ami nézettebb volt a velünk kapcsolatos híradásoknál. A találgatások számolatlanul láttak napvilágot, mígnem ki-ki a maga verziójától megnyugodva felejtette el a többi megoldatlan bűnügyhöz hasonlóan.

Megpróbálom oly módon feleleveníteni az eseményeket, hogy azok számára is érthető legyen, akik semmit sem tudnak róla (tehát akik pólyában, kómában, vagy még sehol sem voltak akkor). Aki viszont mindent befalt a korabeli médiából, az se higgye, hogy csak a végét kell elolvasnia a könyvnek, mert... szóval az vessen magára, ugyanis a történetnek korántsem csak a vége ismeretlen a nagyközönség előtt!

Még valami, mielőtt belekezdenék. Mivel nekem is csak a végén kezdett oszladozni a homály, az akkori tudatlanságommal írok le mindent, hogy félelmeinket, értetlenségünket megfelelően tudjam visszaadni. Furcsa, de az idők homályából enyhe romantika lengi körül az emlékeket, pedig akkor maga volt a borzalom. Rettenetes napokat éltünk át.

* * *

Tehát az Eastfort. Bentlakásos katonai középiskola. A szigorúság és a durvaság rokon értelmű szavak, gyorsan megtanultuk, meg is szoktuk, talán el is fogadtuk. Harmadévesek voltunk, túl a rostáláson. Az alkalmatlanoknak, valamint azoknak, akik rájöttek (már akkor), hogy nem igazán ezt akarták, megköszönték eddigi közreműködésüket. 24-en maradtunk a csoportban, ebből tízen lányok. Az iskoláról oldalakat

tudnék írni, de ami lényeges, az úgyis kiderül menet közben. Magamról még bővebben tudnék mesélni, de mivel csak véletlenül csöppentem a dolgok közepébe, és az eseményekre semmilyen befolyással nem voltam, teljesen szükségtelen személyem részletes bemutatása. A nevem Winnie, ennyi bőven elég.

A szobatársam Rebeccának hívták. A név hallatára régen vagány, zsidó szépség jelent meg előttem, hosszú, sűrű, sötét hajjal. Ez már elmúlt. Rebecca is szép volt, de kívül-belül igazi szőke. Szerintem csak a fiúk miatt jött katonai iskolába (igaz, én se meggyőződésből), bár a sportteljesítményei vitathatatlanul alkalmassá tették a pályára.

Talán az irigység is szülte kissé rosszindulatú véleményemet, azért az sokat elárul róla, hogy szerelmes volt Ericbe, aki a leggonoszabb, legdurvább macho volt, akit valaha is ismertem. Ő volt a fiúknál a főnök. Értelmes srác volt, de valami rettenetesen eltévedett értékrenddel. Személyiségével és uralkodni vágyásával erre az útra terelte a még kiforratlan egyéniségű társait is.

Frankre azonban nem volt hatása. Ő öntörvényű volt, nem akart irányítani senkit, de nem is tűrt semmilyen uralmat maga fölött, és elég erős volt hozzá (minden szempontból), hogy ezt meg is valósítsa. Ezért nem volt része az Eric-féle hierarchiának, de nem is volt rá szükség, mert a veleszületett ősbutaság folytán egyívásúnak tűnt a főnökkel. Így kölcsönösen elismerték egymást, s mintegy szövetségesként hódoltak szenvedélyüknek: a megfélemlítésnek.

Nigelről nem lehet ilyen egyértelmű véleményt alkotni. Pókerarcú, vékony, de kemény fickó. Fizikailag és pszichésen is. Érzelmi megnyilvánulást sohasem láttam rajta. Se düh, se fájdalom, se félelem, de szánalom és együttérzés sem. A tökéletes katona típusa. Azt szokta mondani: a szabályok adottak, a lapok ki lettek osztva, ezekkel kell játszani. Talán az osztás részének tekintette Eric rendszerét is, gépiesen elfogadta, s lett tagja.

Paul kis nokedli volt. Puha, már ránézésre is, hát még a lelke. Rettegett attól, hogy nem tartozhat valahova. Persze igaza volt, egyedül elpusztulna. Nem tudom, miféle apai szigor vezérelte ide, azt meg főleg nem, miféle félelem adott neki akkora erőt, hogy itt is tudott maradni. Mindenesetre Eric gyorsan felismerte „képességeit”, és a rabszolgájává tette. Ez szó szerint értendő, megalázások tömkelegével megspékelve.

Ted átlagos volt. Pontosabban: Ted volt az átlag. Semmit nem tudok róla mondani. Az a fajta, akit elsőként felejtés ki az osztálynévsorból, mikor visszaidézed, aki oly észrevétlenül kopik ki az emlékezetedből, mint amilyen halványan bekerült. Nigelhez hasonlóan, gond nélkül állt be a sorba.

Steve leginkább Tedhez hasonlítható, azzal a különbséggel, hogy büszkén és harsányan hirdette a bandába tartozását. Ha nem vették volna annyira semmibe a többiek, a propaganda miniszterüknek nevezném. El nem ismerték ugyan, de felettébb hasznos munkát végzett: állandó hengegésével és túlzó banda-sztorijaival rettegést ébresztett mindenkiben, megkönnyítve a megfélemlítést, melyben Eric és Frank élhették ki perverz vágyaikat.

Természetesen, Rebecca, mint lány, nem lehetett tag, de folyton velük lógott. Látszólag le se tojták, hogy köztük van, de valójában hízott a májuk rendszeren, és lopva majd mindegyik mohón s vágyakozva falta a tekintetével.

Ray nem volt bandatag. Tulajdonképpen ott lett volna a helye gondolkodásmódja alapján, de talán későn eszmélt. Nem lehet az egész osztály bandatag, mert akkor nincs kit terrorizálni. Eric felmérte, és megtartotta a szükséges arányokat. Ennek ellenére Ray belesodródott a dolgok sűrűjébe, azt hiszem habitusából adódóan szükségszerűen.

Sarah különös lány volt. A jóindulat és az ártatlanság sugárzott a szeméből. Nem értem, hogy került ide. Jobb ötletem nincs, minthogy katona nagyapjának a halálos ágyánál megígérte. Nem szenvedett semmitől, mindent könnyedén vett, mindig mosolygott, és senkiről sem volt rossz véleménye. Ezért nem ismerte a félelmet sem. S ez bizony hatalmas szálka volt Eric szemében...

* * *

Sajnálom, hogy nem vagyok vérbeli író. Most érzékletesen ki kellene fejtenem, hogyan fajulhattak el a dolgok. Igazából nem is emlékszem. Nem mintha jelentéktelen lett volna, s nem mintha nem hagyott volna bennem mély nyomokat. Nem, a nyomokat kifejezetten érzem, nagyon mélyen belém ivódott az a lelki elnyomás, melyben akkor volt részünk. A konkrét részletek azonban elvesztek. Valószínű, a későbbi észbontó események söpörték ki az agyból. Mire évekkel később megerősödött a

lelkem annyira, hogy megpróbáljam összerakni a teljes képet, már késő volt.

Az érzéseket azonban kristálytisztán vissza tudom idézni. Leírni már nehezebb, de mind a mai napig összerezzenek, elszorul a torkom, és hevesebben ver a szívem, mikor eszembe jut. Rettegés. Egyszerű szó. Mindenki úgy gondolja, tisztában is van a jelentésével. Azt azonban kevesen ismerik, milyen az, ha hónapokon keresztül minden másodpercet áthat a görcsös félelem. Rettegtünk a kiképzőktől: üvöltöztek, fenyegetőztek, fenytettek, megaláztak lépten-nyomon. Ezt még félig meg is értettük, talán lelkünket kellett ilyen edzésekkel megkeményíteni. De az átkozott banda! Ők velünk tartották egyensúlyba a „lelki békéjüket”, ami megaláztatást kaptak az oktatóktól, nagy „bátran” rajtunk torolták meg. Elmebeteg és szadista módon. Így mi duplán szenvedtünk azért, hogy ők (torz szemléletük szerint) kvittek lehessenek a világgal. Rettegés, szorongás, tehetetlenség, feszültség minden pillanatban. Ó, de tisztán érzem ebben a percben is, ahogy leírom.

Persze, mindez Sarah-ra nem vonatkozott. Őt nem lehetett megaláznia. Ha alá is vetette magát a mocskos játékaiknak, nem érték vele célt. Mint egy felsőbbrendű lény, a szenvedés legkisebb jele nélkül, méltósággal viselt mindent. Valahogy felülemelkedett mindenben, mintha... Kevés vagyok ahhoz, hogy ezt csak közelítőleg is megfogalmazzam. S ha a száján nem is mindig, a szemében örökké ott volt az őszinte, mélyről jövő mosoly.

Amikor meg nemet mondott! Az valami csoda volt. Olyan ártatlan és nemes egyszerűséggel, hogy a banda képtelen volt bármit is tenni. Soha nem bántották. Naivan megpróbáltam én is egyszer-kétszer, nem részletezem a megtorló intézkedéseket. Csodáltam Sarah-t. Még csak csírázott bennem az emberismeret, nem is sejtettem, hogy a két főhímben csak gyúlt a gyűlölet. Hiszen a könnyed ellenállás visszafordította rájuk a megaláztatást, s a szinte angyali viselkedés őket félemlítette meg. Mai szemmel már tisztán látom, nem is lehetett másként: a felhalmozódó düh előbb-utóbb erősebbé válik a félelemnél, s minél nagyobb gátat kell áttörnie, annál vadabbul csap le, mikor elszabadul.

* * *

Aznap este egyedül aludtam el. Rebecca ruhástól feküdt le takarodókor, majd mikor minden elcsendesedett, kiosont a szobából. Nem volt szokatlan helyzet, gyakran kalandozgatott, szeretett a tilosban járni. Ilyenkor csak abban reménykedtem, talán tudnak szórakozni anélkül is, hogy minket belevennének.

Sziránaszóra ébredtem. Az ablakhoz ugrottam, rendőrautó száguldott el az úton, kicsit távolabb egy mentő is érkezett. Az épületet reflektorok pásztázták, a folyosóról pedig kiáltások hallatszottak. A kék villogóknak a saroktól csak az árnyékuk látszódott. Felkaptam a köntösömet, hogy a folyosóról megnézzem, mi történhetett. Alig nyitottam résnyire az ajtót, érces kiképzői hang üvöltött rám:

– Mindenki maradjon a szobájában!

Összerezzenve ugrottam vissza. Csak ekkor tudatosult bennem, hogy Rebecca még mindig nincs itt. Most kezdtem el úgy istenigazából remegni. Negyed három volt. Sötétebbnél sötétebb gondolatok kavarogtak a fejemben. Azon kaptam magam, hogy derékkötőm végét rágom. „Beszélnem kell valakivel!”, mondtam magamnak. Kinyitottam az ablakot, kihajoltam, hátha más is így tesz. Egy reflektor azonnal a képembe világított, egy hangszóró meg felrecsegett:

– Mindenki húzódjon vissza az ablaktól!

Baromi nagy volt a felhajtás, nem mondanám, hogy ez nyugtatóan hatott rám. Kis idő múlva megszólalt a „Nagy Testvér” is (a szobai hangszórót neveztük így, amin az ébresztőt, a takarodót, meg egyéb információkat nyomtak):

– Mindenki nyugodjon meg, nincs semmi baj, vigyázzunk magukra, de a saját biztonságuk érdekében maradjanak a szobáikban. Próbáljanak meg aludni. Holnap minden bizonnyal tájékoztatást kapnak mindenről, amiről tudniuk kell. Jó éjszakát mindenkinek!

Ledőltem az ágyra. Sohasem hiányzott Rebecca, de most minden pillanatban azt reméltem, betoppan.

Naná, hogy semmit sem aludtam. Hánykolódtam egész éjjel. Még soha ennyire nem vártam az ébresztőt, az iskoláról nem is beszélve. Csak válthassak valakivel pár szót, csak végre ne legyek egyedül. Megkönnyebbülve hallottam meg a recsegést, kattogást, ami a „Nagy Testvér” működésbelépését szokta megelőzni.

– Jó reggelt mindenkinek! A mai tanítás elmarad! Maradjanak a szobáikban! A reggelit ott kapják meg csomag formában. Töltsék el hasznosan ezt az extra szabadidőt!

Miiii!?! Azt hittem, meghibbanok. Fel-alá járkáltam. Megmosakodtam. Járkáltam. Semmi sem nyugtatott meg, még egy kicsit sem. Elkezdtem Rebecca cuccai közt kotorászni, hátha találok valahol elrejtett cigarettát. Nem voltam dohányos, de valami durva szokatlant kellett tennem. Találtam. Az első slukktól persze majdnem megfulladtam, de aztán legalább a kezem remegése elállt. Épp kezdtem volna megnyugodni, mikor kopogtak. Ijedten próbáltam kidobni a cigit a csukott ablakon, aztán hihetetlen nyugalom szállt meg. Felvettem a földről a még mindig parázsló csikket, s ajtót nyitottam. Jöjjön az üvöltés, a fenyítés, csak legyen már valami. Egy kiképzőtiszt hozta a reggelit. Ránézett a füst forrására, és szó nélkül tovább állt. Micsoda?!? Hiszen a dohányzás főbenjáró bűnnek számított, és semmi reakció... Nem tudom már szavakba önteni, hová fokozta félelmemet ez a kis epizód.

Leültem az ágyra. Sírni szerettem volna, de nem ment. Nem volt min, hiszen nem tudtam semmit. Csak szörnyű balsejtelveim voltak. Néztem a kaját, s ekkor kapta elmém a döntő csapást.

Egy adag volt!!!

Elájultam.

* * *

8 körül ébredtem. Sajnos még egy órás sem volt az eszméletvesztésem, pedig nem szerettem volna tudatomnál lenni, míg nem tisztázódik minden.

Gyötrelmes órák következtek. Nem bírtam se tanulni, se olvasni, még a zenehallgatás sem tudott kikapcsolni. Sosem volt gondom azzal, hogy elfoglalam magam, de most csak örültként tébláboltam.

Délután fél három körül, mikor már abban sem voltam biztos, hogy élek, kinyílt az ajtó. Rebecca jött. Felugrottam. Örültem, hogy él, meg annak is, hogy vége a magányomnak. Nekilendültem, hogy kifaggassam, de visszahököltem. Nem a mindig magabiztos, tökéletes megjelenésű nőt láttam. Kifacsart, összetört és nyúzott volt. Persze én sem nézhettem ki különbül, csak nálam ez cseppet sem volt szokatlan.

Megmukkanni sem mertem, tekintete szinte szuggerálta: „Ne szólj hozzám!”. Leült az asztalához, és az általam feltúrt fiókjait bámulta. A mai napon átéltem egyet s mást, kifordultam a „bocs, hogy élek” Winnie-ből, nem vettem tudomást a felém sugárzott jelekről. Már épp kérdeztem volna, mikor csendesen megszólalt:

– Hol a cigim?

Elszégyltem magam.

– Elszívtam.

Nem mozdult, rám se nézett.

– Mindet?

Nem tudtam, mit mondjak. Idegbetegségemben fel sem ötlött bennem, hogy hagyjak belőle.

– Bocs.

Csend...

Aztán egy köteg könyv vágódott az ajtónak az íróasztaláról. Dühkitörése pillanatig sem tartott. Kísérteties lassúsággal felállt, az ágyára kuporodott, s felhúzott térdeibe temette arcát.

Éreztem, hogy látni sem akar, beszélni meg még kevésbé, de annyira kiborultam, hogy nem tudtam figyelembe venni az érzéseit. Hisztérikusan törtek ki belőlem a szavak:

– Szólalj már meg végre! Mi a fene folyik itt? Mi történt?

Semmi. Meg se rezzent. A legkisebb aprósággal is ki szoktam hozni a sodrából, most meg rikácsoltam, mégis semmi. Engem viszont már nem lehetett megállítani:

– Az istenért, mondj már valamit! Tudom, hogy valami borzalmas történt, én meg be vagyok ide zárva, s a félelemtől majd megőrültem. Életem legszörnyűbb napját éltem át, beszélj már végre!

Felnézett rám, sápadt arccal és kifejezéstelen tekintettel. Általában ő volt a hisztis, én meg a nyugodt, kimért. Most ez teljesen megfordult, hangja alig volt hallható:

– A fél életemet odaadnám érte, ha a helyedben lehettem volna.

Éreztem, hogy nem túloz, szó szerint értette. Visszagubózott embriópózába, ebből megértettem, egy szót sem hajlandó többet mondani. Ébredt bennem valami enyhe sajnálatféle iránta, de a magamé erősebb volt. Rávetődtem az ágyamra, fejemre húztam az összes ágyneműt, amit csak értem, s zokogni kezdtem. És csak zokogtam, abbahagyhatatlanul.

Nem tudom, meddig tarthatott, de nagyon jól esett. Sokszor használjuk azt a szót: megkönnyebbültem, s nem is tudok rá jobbat, mégis más, több volt ez, mint a hétköznapi jelentése. Ledobáltam magamról a rejtékadó alkalmatosságokat, letöröltem a könnyeimet, s átnéztem a másik ágyra. Rebecca ugyanabban a testhelyzetben kuporgott. Hallhatta, hogy felültem, kipréselt magából egy mondatot:

– Nigel megölte Franket.

* * *

– Micsoda!?!

Döbbsen próbáltam felfogni a mondatot. Talán sikerült, bár furcsa módon nyugodt maradtam. Azt hiszem, már megszenvedtem az ismeretlen rossz hírt, s mikor a konkrét tény megtudtam, már nem hatott az érzelmeimre. Az értelmemre annál inkább! Pontosabban: teljesen megbénította. Sok párosításban el tudtam volna képzelni ezt a mondatot, de ez hihetetlen volt.

– Hogyan?

Nem is igazán ezt akartam kérdezni, talán folytatni akartam, vagy csak hebegtem. Ennek ellenére választ kaptam rá:

– Megfojtotta.

– Mi? ... De hiszen Frank sokkal erősebb... khm... volt.

Meglepően könnyedén és hűvösen javítottam magam múlt időre. Mintha Rebeccára is hatottam volna vele, megnyitotta zsugorpózát, és már erőlködés nélkül beszélt:

– Ez az adott pillanatban nem látszott.

Felálltam, elkezdtem fel-alá mászkálni. A kezeim úgy jártak, mintha gesztikuláltam volna, de szavakat sehogy sem találtam hozzá.

– Sőt – nem gondoltam volna, hogy kérdés nélkül is megszólal még ma –, öt fiú sem tudta megakadályozni.

Igen. Nigel alkalmas volt arra, hogy megsokszorozza az erejét, de ahhoz elég jelentős kiváltó ok kellett. Most kezdett tisztulni az agyamban, hogy mire is vagyok kíváncsi:

– Miért?

– Féltékenységből.

A helyzet komoly volt ahhoz, hogy felkacagjak, de fojtottan mégis valami olyasmi hang szaladt ki a számon.

– Okos lány vagy te, Winnie, de a fiúkról nem tudsz semmit.

Kérdő tekintetemre folytatta:

– Azt gondolod, Nigelnek nincsenek is érzelmei, a szeretetről meg halvány fogalma sincs, hát még a szerelemről.

Pontosan ezt gondoltam.

– Pedig a vak is láthatta, hogy oda van Sarah-ért.

Na ez már az igazi Rebecca volt: mihelyt valami kiderült, ő azt már rég tudta. Remélem, érződik a gúny a megjegyzésben.

A kép azonban ettől még jobban összezavarodott bennem. Hangosan kezdtem el gondolkodni:

– Sarah nem járt egyikükkel sem, még csak figyelmével sem tüntette ki őket. Szólj, ha tévedek! Ha Nigel szerette is, Frank egész biztos gyűlölte. Ugye, nem akarsz azt mondani, hogy Sarah szerelmes volt Frankbe?

Ezen még Rebecca is elmosolyodott.

– Akkor mi válthatta ezt ki, hogy fajulhatott idáig?

– Ezt én sem tudom pontosan, olyan hirtelen történt minden, meg nem is nagyon figyeltem rájuk a verekedésig.

Nem vagyok egy nyomozó típus, de még az apróságoknak is szeretem ismerni mozgatórugóját, agyam egyre erőteljesebben dolgozott:

– Sarah ott volt?

– Ott – ez már újra a befelé fordult Rebecca hangja volt, vissza is tért az embriópózába.

– Jézusom! ... Hogy került közétek?

Nem felelt, de nem is kellett. Nyilván nem önszántából, megint valami ostoba, gonosz szórakozáshoz ráncigálták magukkal.

– Mindent látott?

– Mindent... Sokkot kapott. A gyengélkedőn fekszik, elkülönítve.

– Úristen, mit nem mondtál el még? A többiek megvannak?

Bólintás. Aznapra befejezte a beszédet.

Estig töprengtem a történeteken, de semmire sem jutottam. Ahogy besötétedett, elmúlt a délutáni higgadtságom, és teljes súlyával telepedett rám az egész eset. Csak akkor fogtam fel tragikus mivoltát. Mivel nagyon fáradt voltam, hamar álomba pityeregtem magam.

* * *

Nem ez volt az az esemény, amely felbolygatta az országot. A bulvárlapokban is csak pár bekezdésnyi helyet kapott. Apró kis kellemetlenség egy iskola életében, amit villámgyorsan lezártak. Legalábbis azt hitték.

Nigel egy év fiatalkorúak börtönében letöltendő szabadságvesztést kapott. Jogos felindulás és önvédelem egyszerre szerepelt enyhítő körülményként. Számomra ugyan nehezen összeegyeztethető a kettő, de hát nem vagyok szakértő. A fiúk csak annyit mondtak erre, ha nem tette volna meg, Frank végzett volna vele. Hogy a bíróságon mi hangzott el, nem lehetett tudni, a tárgyalás a nyilvánosság teljes kizárásával zajlott. A résztvevők pedig egy szóval sem voltak hajlandók többet mondani, mint amit hivatalosan is közzétettek. Ők egyébként csak iskolai szinten lettek megbüntetve, különböző mértékű járandóság-megvonásokra.

Mindezeket Mr. Burtman, az iskola igazgatója mondta el nekünk. Szónoklatának a lényege az volt, legyen számunkra intő jel és tanulságos eset mindez, a konkrétumokkal szűkmarkúan bánt. Emiatt később utánaéztünk az összes elérhető újságban, de azokból sem tudtunk meg többet. Sok furcsaság, sok kérdőjel, de hamarosan napirendre tértünk felettük.

A változások azonban, amiket az eset hozott, nem voltak jelentéktelenek. A banda egyszerűen megszűnt, és vele együtt a terror is. A kiképzési stílus is enyhült, mintha az oktatók egy kicsit felelősnek érezték volna magukat, talán nem is alaptalanul. Kezdtem magam jól érezni, nyert némi tartalmat számomra is a „felhőtlen diákévek” kifejezés. A többiekén is ugyanezt éreztem. Kivéve az ügyben érintetteket. Egytől egyig befordult, szótlán, társaságkerülő, szürke kisegerekké váltak. Eric, Ted, Steve, Paul, Ray és Rebecca...

Utólag visszagondolva, nyomasztónak kellett volna ezt érezni, de azt hiszem inkább elégtételnek vettük. „Szenvedjenek csak, kiérdemelték”, így gondolhattuk.

Sarah egy hónap gyengélkedő után a városi kórház pszichiátriai osztályára került. Láttuk az utolsó napon. Naiv kamaszként azonnal megállapítottam, szegény lány, tényleg teljesen megőrült. Zavart, a külvilágról mit sem tudó tekintet; bizonytalan, tétova mozdulatok; először felállt csecsemőhöz hasonló járás; ijedt összeremenés minden apró zajra. Mit tudtam én még akkor, miféle anyagokat, s azokból

miféle adagokat kapnak azok a szerencsétlenek, akikre egyszer ráterelődik az elmezavar enyhe gyanúja!

A harmadév hátralevő része tehát úgy telt el, mint bármelyik másik, átlagos iskolában az országban.

* * *

Az évnyitóra jó hangulatban érkeztem. Kifejezetten vártam már, két okból is. Utolsó év! Mindig áhítattal néztem fel a negyedévesekre, és most én lettem az. A másik meg, hogy a családi körülményeim nem igazán voltak ideálisak, így a vakáció sem ugyanazt jelentette nekem, mint másoknak. Futottam végig az állomástól az iskoláig, annyira akartam már találkozni a barátaimmal.

Ők azonban korántsem örültek úgy nekem. Lelkesedésem azonnal lelohadt. Arra gondoltam, hogy az ócska nyaram közben felnagyítottak bennem a barátságok, amik talán nem is léteztek, csak kitaláltam őket.

Tévedtem. Sajnos nem én voltam az oka a komorságuknak. Üdvözlés helyett ezzel fogadtak:

– Sarah meghalt.

Sikerült leszoknom az ostoba, reflexszerű, „mi?” típusú visszakérdezésekről, így csak álltam némán. Először a csodált lány képe jelent meg előttem, de mielőtt összezuhantam volna ettől, eszembe jutott, mikor utoljára láttam. Az akkori állapotából szinte törvényszerűnek tűnt. Azt hiszem, akkor is úgy éreztem, mint ma: az a bizonyos utolsó emlék róla jobban fáj, mint a halálhíre.

– Mi történt?

– Öngyilkos lett. A kórházban. Összetört egy üveget, és felvágta az ereit.

A szomszéd társaságból hozzánk lépett egy lány, hogy hozzátehesse friss értesülését:

– Állítólag azt mondta a doki, nem ritka, akárhogy is igyekeznek megelőzni, hogy a betegek próbálkoznak ilyesmikkel. Általában azonban csak karcogatják magukat, figyelemfelkeltésből. Sarah viszont biztosra ment, brutálisan szétszabdalta a csuklóját, átvágott minden átvághatót. És mindezt teljes csendben, így mire észrevették...

Igen, ez ő volt. Valami isteni csoda által elnyerhetett egy világos pillanatot, melyben felmérhette helyzetét, s ki is használta az alkalmat. Méltatlan volt hozzá, hogy úgy éljen.

Sokszor gondoltam rá, de azért túlzás lenne azt állítani, hogy beárnyékolta mindennapjaimat. Éltem az utolsó évek semmi máshoz nem hasonlítható életét.

Még egy darabig.

* * *

Este Rebecca ruhástól feküdt le. Nem tett ilyet egész negyedikes időnk alatt. Pontosabban azóta...

Bezzeg én! Elvégre utolsó évek voltunk, illet a szabályokat áthágni. Na persze szerény heti egy alkalommal beértük, nem volt a vagányság erős oldalunk. Aznap nem terveztünk kiruccanást, nyugodt éjszakára készültem.

Amikor Rebecca kiosont, beláttam, hogy ebből semmi se lesz. Teljesen kirepült az álom a szememből. Nem tudtam, mire véljem a dolgot. Megszoktam már, hogy olyan, mintha nem is lenne szobatársam. Nem beszélt, soha nem volt útban, az árnyékom többször megragadta a figyelmemet, mint ő.

Furcsa, de azon kaptam magam, hogy aggódom. Órák teltek el szorongással. Nem is szorongás volt ez, hanem inkább féltés. Igen, az erősebb féltette a gyengébbet. Határozottan így éreztem.

Aztán egyszer csak világosság gyúlt az agyamban. Már napközben is eszembe jutott, de most az összefüggést is megértettem: épp egy éve történt a... szóval Frank halála.

Gyorsan felöltöztem, és kilopakodtam. Mikor ezt először mertem megtenni, nagyon félttem, most azonban már rutinosan kerültem el az ügyeleteseket, s az egyéb éjszakai veszélyhelyeket. Az edzőterem felé vettem az irányt. (Ha még nem mondtam volna, az volt a helyszíne a... szóval a tetthely.)

Az egész épületben sötét volt, de hamar hozzászokott a szemem. Nyitva találtam az ajtót, és nem égett bent sem a villany. Elbizonytalanodtam. A helyiségnek ugyanis nem volt ablaka, csak elszívója, nyugodtan lehetett világítást kapcsolni anélkül, hogy észrevennék.

Suttogva beszóltam:

– Rebecca!

Hirtelen felriadás apró zöreje volt a válasz. Aztán hasonlóan halk hang is:

– Winnie?

– Igen.

Beljebb léptem. Sötétebb volt, mint a folyosón, hisz semmilyen fény nem szűrődött be. Pár másodperc után kibontakozott kuporgó alakja egy padon. Tapogatózva odabotorkáltam, és leültem vele szemben.

– Hát te hogy kerülsz ide? – kérdezte.

– Te szoktad mondani... régebben, hogy okos lány vagyok.

Nem volt túlságosan pergő a párbeszédünk, hosszú csendek teltek el a mondatok között.

– Oké, kitaláltad, hogy itt vagyok, de te mit keresel itt?

– Nem tudom.

Még hosszabb hallgatás.

– Most gondolkodsz, hogy miért jöttél?

– Igen, de hiába. Tényleg nem tudom. Valami belső késztetés, nem is kerestem az okát.

– Furesa... Nem zavar, hogy itt vagy.

– Ennek igazán örülök.

Talán a szavak nem adják vissza, pedig mély, és őszinte beszélgetés volt. Valószínű nem a szavak adták meg a súlyát. Annak, hogy nem zavarom, olyan jelentését éreztem, hogy „de jó, hogy jöttem”.

– Nem lehet kiheverni?

Cinikus hümmögés volt a válasz. Hülye kérdésre mi mást várhattam.

Biztos vagyok benne, hogy meg sem fordult a fejemben, abszolút nem ezért jöttem, mégis kimondtam, mi régóta kikíváncozott belőlem:

– Szerintem, ha úgy történt volna minden, ahogy mondták, már rég kihevertétek volna.

Gúnyos, nevetésszerű szusszanások.

– Ne akarj túl okos lenni, Winnie!

Igaza volt, honnan is tudhatnám én, milyen lehet ilyet átélni. Odamentem hozzá, és megsimogattam a fejét. Hirtelen elkapta a kezemet, s olyan kétségbeesett erővel szorította magához, mintha az egyetlen kapaszkodója lenne az életben maradáshoz.

Lépésenként, óvatosan vezettem (változatlan sebességű) beszélgetésünket egyre semlegesebb témák felé, míg végre megnyugodott. Hajnalodott, mire visszaértünk a szobánkba.

* * *

Úgy éreztem, azon az éjszakán közel kerültünk egymáshoz Rebecca és én. Azonban hetek teltek el azóta, és viszonyunk pont olyan semmilyen volt, mint azelőtt. Próbáltam kedvesen és segítőkészen közeledni hozzá, mint akkor, de félreérthetetlenül kimutatta, hogy nem tart rá igényt. Valami változás azért mégiscsak csak bekövetkezett, történetesen hogy eljött velünk az éjszakai kiruccanásainkra. Túlzás lenne azt állítani, hogy megbarátkozott velünk, vagy hogy beilleszkedett volna, ugyanis a szükséges minimumnál egy szóval sem volt hajlandó többet beszélni senkivel. Öröm vagy izgalom soha nem látszott rajta, holott pont ez volt a célja ezeknek a kalandoskákknak. Csak ott volt. Egy idő után fel is adtuk felvidítésára, bevonására tett kísérleteinket.

Az egyik ilyen eseménydús éjszaka után a megszokott módon kezdődött a nap. Mindössze annyit furcsálltunk, hogy Gary nem vett részt egyik foglalkozáson sem, holott hajnalban még semmi jelét nem mutatta annak, hogy bármi baja is lenne, kifejezetten elemében volt egész éjjel. Nem tulajdonítottunk ennek túl nagy jelentőséget, sőt, épp azon szórakoztunk, hogy biztosan betegséget szimulál, hogy kipihenhesse magát. Az utolsó óra után azonban megjelent, az igazgató és egy civil társaságában.

Miközben Gary tekintetünket kerülve odaballagott a helyére, a diri odatornyosult a tanári asztal mögé:

– Nehogy azt képzeljék – dörögte mindenféle bevezető nélkül –, hogy nem tudtunk eddig az éjszakai orgiáikról!

Először nevetethnékem támadt, szerényebb tilosban járást el sem tudok képzelni a miénknél, és ezt nevezi orgiának. Vicces kedvem gyorsan tovaszállt, ahogy tudatosult bennem, hogy lebuktunk. A szabályok megszegésében itt nem enyhítő körülmény a visszafogottság, szigorúan büntetnek érte. Kérdőn pislantottam Gary felé, de ő csak mereven bámult maga elé.

– Holnaptól lényegesen szigorúbb házirendet léptetünk érvénybe, amit majd este ismertetünk.

„Ne fecsegi itt összevissza,” gondoltam magamban, „neveket mondj, meg, hogy mit tudsz az egésze-ről!” Éreztem, hogy a vér az arcomba tolu-l, verejtékcseppek gördültek a homlokomon. Tudtam, hogy szinte kiált rólam: bűnös vagyok. Bár, akkor is így viselkedek, mikor ártatlanul gyanúsítanak, de ez nem nyugtatott meg.

– A múlt éjszakai buli résztvevőinek azonban kivételesen semmiféle retorzióra nem kell számítaniuk, amennyiben... – szándékosnak éreztem akkor a hatásszünetet, de utólag valószínűbbnek tartom, hogy tényleg neheze-re esett a beszéd – amennyiben, őszintén elmondanak mindent Mr. Collins rendőrn-yomozónak.

Micsoda? A kis hülyeségünk-ből rendőrségi ügyet csináltak? Vagy történt valami más is?

A nyomozó vette át a szót:

– Köszönöm, Mr. Burtman. Még ma szeretnék mindegyikükkel egyenként elbeszélgetni, úgyhogy mindenkit megkérek, étkezés után maradjon a szobájában.

– Mr. Collins kérését vegyék parancsnak! – szólt közbe az igazgató.

Nagyjából leszoktattak már minket a kérdéséről, ezért csak hang nélkül, de ott vibrált a kérdés a teremben: mi történt?

A nyomozó volt fogékonyabb ennek észlelésére, s válaszolt is:

– Egyik osztálytársukat, Ray Springert, ma reggel holtan találták az ágyában. A halál oka: fulladás. Az idegenkezűség valószínűsíthető.

Még elhangzott néhány mondat mindkettőjüktől, de a gondolataim már nem ott forogtak. Érdekes módon nem is Ray körül, bár megdöb-bentem, de mégis egyből Garyn járt az agyam. Szobatársak voltak. Biztosan ő találta meg. Úristen! Valószínűleg csak reggel vette észre, addig ott aludt egy szobában egy... azaz Ray holttestével. Szörnyű! Most már értem a buli-témát is. Gary sohasem árult volna el minket, de most mindannyiunknak jobb egy házirendsértés-es alibi, mint hogy gyilkossággal gyanúsítsanak minket. Szégyellem, de tisztán emlékszem, hogy ilyenekkel foglalkoztam, valahogy Ray annyira közömbös volt számomra, hogy csak később, a szobámban éreztem át igazán, hogy nincs már.

* * *

Valószínűleg már jó néhányunkat kihallgattak előttem, mert alig kérdeztek tőlem valamit, mindent tudtak. Az éjszakáról csak annyi szó esett, hogy végig együtt voltunk-e, nem tűnt-e el valamelyikünk egy kis időre. Ilyen nem történt, ezt teljes bizonyossággal állíthattam. Inkább régi dolgokra voltak kíváncsiak, főleg a régi „bandáról” érdeklődtek részletesebben. Igaz, Ray nem volt tag, de erősen kötődött hozzájuk, így természetesnek vettem, hogy ezt a szálát bogozgatták. Néhány nap múlva viszont már nagyobb jelentőséget tulajdonítottam ennek.

Észrevettem ugyanis, hogy az egykori bandatagok sűrűn együtt vannak. Több mint egy éve magányos farkasként viselkedett mindegyikük, nem beszéltek sem egymással, sem mással. Feltűnő egymásra találásukat a többiek annak tudták be, hogy Ray halála nosztalgikus érzéseket váltott ki belőlük. Nekem nem felelt meg ez a magyarázat. Kombinálni kezdtem, de csak annyira jutottam, hogy összefüggésben áll azzal, hogy a nyomozó is róluk kérdezgetett.

Sokszor figyeltem már őket (nem kémkedve, hiszen nem titkos találkozókról volt szó), mire hirtelen világosság gyúlt az agyamban. Nem is értem, hogy nem esett le azonnal. Ismeretlen volt a tettes, a bandáról kérdeztek mindenkit, ez erősen azt sugallja, hogy talán köztük van. Hasonló helyzetben én gyanakodva figyelném a társaimat, minden szóból és mozdulatból árulkodó jeleket próbálnék kivenni. Náluk azonban semmi ilyesmit nem lehetett tapasztalni, egyikükön sem. Teljes volt az egyetértés közöttük. Ezt csak egyféleképpen bírtam elképzelni: hogy tudják, ki tette.

Nem is juthatott más eszembe, mint Nigel. Amennyiben a vizsgálati fogság beleszámított a büntetésébe, akkor már szabadlábban lehetett. De mi oka lett volna rá? A szemétségeiket nézve nekem több indítékom lehetett volna. Persze, keveset tudtam róluk. Újra előjött bennem az érzés, ami mélyen mindig is bennem volt: több történt azon az éjszakán, mint egyszerű, véletlenül tragikus kimenetelű féltékenységi verekedés.

Nem láttam rá esélyt, hogy ezt megtudjam. Rebecca általában is teljesen bezárkózott, nemhogy ebben a témában. A többiekkel meg még ennyire sem voltam beszélő viszonyban. Nigelről is szerettem volna megtudni valamit, de senki nem tartotta vele a kapcsolatot. Nem ítéltük el (túl keveset tudunk ahhoz), de egyikünk sem érezte szükségét annak, hogy felkeresse. Mégiscsak ölt már embert.

Néhány nappal később megtudtuk, hogy Nigelt hosszasan kihallgatták, a törvényben erre engedélyezett időt maximálisan kihasználva. Aztán kénytelenek voltak elengedni, mert azon kívül, hogy nem volt alibije (szülei nyaralójában aludt egyedül), semmi bizonyítékot nem találtak ellene. Még csak a tartózkodási helyét sem tudták megkérdőjelezni.

Nem kis elégedettséggel töltött el, hogy jól kombináltam, hisz a rendőrök is ebben az irányban keresték a megoldást. Aztán egy pillanat alatt romba dőlt a büszkeség, melyet elmém önfényezésével szítottam magamban.

Nem is gondoltam a témára, ágyainkon kuporogva csendben tanulgattunk magunkban Rebeccával, mikor villant agyamban a szikra. „Mennyire hülye vagyok!” Ki kellett volna szúrnia a szemem, annyira nyilvánvalóan az orrom előtt tornyosult a dolog. Hogy is nem tűnt fel eddig?

Rebecca. Ő is ott volt egy éve. Mégsem látszott rajta semmi változás, nyoma sem volt rajta a bandán eluralkodott parázásnak. Nem kereste velük a kapcsolatot egy pillanatig sem, ugyanúgy semmibe vette őket, mint ahogy az eset óta folyamatosan.

Ezért még a gyanú árnyéka is rávetődhetne, ha nem lett volna velünk. Letettem a könyvet, már kikökkentem a tanulásból. Azon törtem a fejem, hogy tálaljam észrevételemet Rebecca felé, és hogy szedjek ki belőle valami eddig eltitkoltat. Jött is az ötlet:

– Te nem félsz?

Értetlenül, elkerekedett szemekkel nézett fel a jegyzetei mögül.

– Hát a gyilkostól? – ez hülye kérdés volt, mert tulajdonképpen a banda félelmének okát is ki akartam deríteni, hisz csak feltételezéseim voltak. Szóval ezt elbénáztam, de valahogy konkretizálnom kellett a dolgot, hogy egyáltalán megszólaljon.

– Kellene?

Nem is tudom, miért vártam ennél használhatóbb választ.

– A banda fél.

– Az az ő bajuk – és olvasott nyugodtan tovább.

Makacsságot váltott ki belőlem a közönye, elhatároztam, azért is kizökkentem:

– Te is ott voltál annak idején – nagyon nyomatékosan hangsúlyoztam az utolsó szót, érezte olyan erősen, mire gondolkodok, hogy ne tudjon visszakérdezni. A terv bevált, felemelt tekintete villámokat szórt felém, de csak egy pillanatig. Lassan felállt.

– Már megint összefüggéseket kreálsz – s méltóságteljesen elindult a mosdó felé. Az ajtó mögötte azonban már kevésbé visszafogottan csapódott be.

Megbántam, hogy felidéztem a dolgot. Mindig lehetett tudni, mikor törnek rá az emlékek. Látványosan megviselt volt olyankor, ezért igyekezni szoktam, hogy kerüljek bármiféle ráutalást. Most meg kifejezetten rázúdítottam, ráadásul szándékosan.

Kíváncsiságom viszont egyre csak nőtt. Már ki is találtam, honnan közelítem meg újra a kérdést (ravaszágomtól el is mosolyodtam magamban). Viszont hogy mikor, azt attól tettem függővé, milyen állapotban tér vissza Rebecca.

Az érdeklődésem semmit nem csökkent, pedig eltelt tán fél óra is, mire nyílt az ajtó. Némi elfogultsággal és önszugesztíóval alkalmasnak találtam az időt a beszélgetés folytatásához:

– De hát miért?! Megváltoztak. Teljesen ártalmatlanok lettek.

Sokféle reakciót el tudtam volna képzelni a kérdésre, de ez a legváratlanabb volt. Rebecca olyan harsány nevetésben tört ki, amelyet azóta nem hallottam tőle. Akkor ki nem állhattam, most örültem, hogy azért nem felejtette el. Csak ne rajtam derült volna ekkorát. Mindenesetre alig bírta abbahagyni.

Az értetlenséget és az enyhe sértődöttséget észlelte arcomon, így némi magyarázattal szolgált viselkedésére:

– Te tényleg ennyire csukott szemmel jársz a világban?

Nem tudtam mit mondani. Az ábrázatom meg valószínűleg semmit sem változott, így folytatta:

– A barátaid is vakok? – továbbra is csak bámultam. – Nem látjátok, hogy az egész város tőlük retteg!

– Ez baromság! – csattantam fel. Ahhoz képest, hogy spontán kifakadás volt, nem is fogalmazhattam volna meg jobban, mennyire lehetetlennek tartom ezt az állítást. Még csak apró erre utaló jeleket sem tapasztaltunk. A régi Rebecca volt ilyen: mindenről többet tud,

mindennel jobban képben van, ha másképp nem, hát tódít, s azt nyilván csak ő tudhatja. Rá csak legyintettem volna. A mostanit azonban... egyértelműen komolyan kellett venni.

– De... hát... mi is járunk a városba! – folytattam kissé hebegve, hogy mondjon még valamit. Hadd derüljön ki, hátha csak a régi hülyesége jött elő. Ehhez azért sok reményt nem fűztem.

– Hogyne! A „Vézna Borz”-ba iszogatni-dumálgatni, a „Sunshine”-ba meg táncolni.

– Na és?

– Ennyi! Máshová nem. Ők meg ezekbe nem mennek.

– De nem is hallunk róluk semmit.

– Kitől hallanátok? Kivel beszélgettek mással magatokon kívül? – Soha nem gondoltam bele, de nincs mit szépíteni, ez sajnos igaz volt. Szégyenkező arckifejezésemet észre is vette: – Ne emészd magad azon, hogy nem nyitottatok mások felé! Úgysem sikerült volna! Azt sem vettétek észre, hogy minden más iskola diákjai kerülnek titeket?

– Még most, hogy mondod, sem érzem, hogy ez így lenne – egyre gyámoltalanabban próbálok védekezni.

– Ne vedd magadra, nem nektek szól. Az Eastfortnak. Mindenkit kerülnek, aki idejár. Ha valaki véletlenül szóba áll bárkivel közületek, miután felvilágosítják, a fejét fogja a hibájáért, s úgy tesz, mintha sohasem találkozott volna vele.

Oly meggyőző volt (no meg ellenérvem se volt), hogy már minden szavát elhittem.

– Miattuk?

– Ugyanazt művelik kint, mint azelőtt nálunk. Sőt! Már a kis nokedliknek is kinyílt a csipájuk, így butaságban egyre egymásra licitálnak.

Még mindig csak pislogtam. Hihetetlen, mennyire nem érzékeltük, mi van körülöttünk. Be kellett látnom, ebben a műfajban a látszólag befodult Rebecca is klasszisokkal jobb volt bármelyikünkénél.

– Te honnan tudod ezeket? – furcsa: nem „honnan veszed, honnan szeded”, hanem „honnan tudod”. Már szemernyit sem kételkedtem.

Két-két ujjával széthúzta a szemhéjait, úgy bámult gúnyosan (de nem bántóan) a képembe:

– Nyitott szem, Okoska! – visszafordult a jegyzeteihez. – Meg némi ügyesség.

– Tehát: sokan utálják őket, sok jelölt... – tértem vissza morfondírozgatva a kiindulóponttra –, megfelelő indítékkal... S ezek már nélküled. Szóval ezért nem félsz?

Meghökkenően nézett vissza, nyilván elfelejtette, hogy ezzel nyitottunk. Nagy levegőt vett, mintha valami hosszabb mondandóba kezdene, de aztán kieresztette.

– Ja!

Ezzel határozottan tudatta, lezártnak tekinti a beszélgetést. Ugyanakkor helyeslő válaszát így értelmeztem: „hidd ezt, legalább békén hagysz!”

Talán. Egy kis ideig.

* * *

Nem nehéz kitalálni, mit tettem, mikor legközelebb a törzshelyünkre mentünk. Gyorsan kiválasztottam asztalunknál azt a széket, amelyikről teljesen be lehetett látni a kocsmát, az összes zugot, pultot, széket és talponálló helyet, s figyeltem egész este.

Döbbenetes, de minden Rebeccát igazolta. Megvoltak az ugyanolyan kisebb-nagyobb társaságok, mint a mienk, de nem szigetelődtek el. Nem csak köszöntek egymásnak, nem csak átkiabáltak egymáshoz egy-egy poént vagy ugratást, hanem keveredtek is. Szinte mindenki megfordult mindegyik asztalnál, pultnál, ha csak egy pár szó erejéig is. Olyan is előfordult, aki csak perceket töltött azzal a társasággal, amelyikkel érkezett. S valóban, ebből az egészből csak mi maradtunk ki, de teljesen. Pedig elég központi helyen telepedtünk le, nem egy kis félreeső sarokban.

Kíváncsi lettem, a többiek tisztába vannak-e ezzel:

– Srácok! Feltűnt nektek, hogy senki sem szól hozzánk?

– S neked ez hiányzik?

Ezt a visszakérdezést olyan harsány röhögés és összepacsizás követte, hogy nem kellett tovább faggatóznom. Azon azért meglepődtem, hogy ennyire egyöntetűen elégedettek voltak ezzel. Mintha ők akarták volna, s ezzel egyfajta felsőbbrendűséget fejeztek volna ki. Igen! Ahogy végigmustráltam az arckifejezésüket, határozottan azt képzeltek: mi vagyunk az elit, s ők az alja. Meggyőződésük, nem is lehet közöttünk kommunikáció, hiszen teljesen más a két világ. Ahogy ezután

körbenéztem, és átéreztem a kocsmá (rajtunk kívül eső részének) hangulatát, magamban önkéntelenül is válaszoltam a költőinek szánt kérdésre: igen, nekem hiányzik.

Azt hiszem, egy kicsit különbnek éreztem magam a saját barátaimnál, pedig eddig pontosan olyan voltam én is, és csak Rebeccának köszönhettem, hogy valamicskét érzékeltem a magunk kis beszűkült világán kívül.

Saját gondolataimtól fellelkesülve még többet akartam. No nem tenni, ahhoz azért elég gyenge voltam, de legalább látni:

- Nem akarunk átmenni máshova?
- Ma nincs buli a „Sunshine”-ban.
- Nem is arra gondoltam. Valahová, ahol még nem voltunk.

Olyan értetlen tekintetek keresztüzében találtam magam, mintha valami terrorakciót javasoltam volna.

- Nem érzed jól magad itt?
- Dehogynem! Csak kíváncsiság, változatosság.
- Változtatni akkor kell, ha valami rossz, nem, amikor jó.

Gary az egyik legjobb fej, így ezt a „bölcösséget” (más szituációban talán tényleg az lehetne) nem tőle vártam volna. Az elismerés, amit kapott érte, már nem is lepett meg.

– Nem azt mondtam, hogy keressünk másik törzshelyet. Csak nézzünk egy kicsit körül!

Már nem is figyeltek rám. Méltatlan még csak elgondolkozni is ilyen evidens dolgokon. Mintha a Tízparancsolatot kérdőjeleztem volna meg. „Úristen! Egy másik hely!” Remélem, érzékelhető a gúny.

Persze, maradtam. Mint már említettem, nem voltam túl erős. Ahhoz meg főleg nem, hogy egyedül tegyek valami szokatlant.

A következő óra úgy telt, mint máskor, csak kevesebbet beszéltem, és többet lesegettem körbe. Aztán valami megváltozott. Nagyobb lett a mozgolódás, feszült lett a légkör. Gyors pohárürítések, fizetések, izgatott távozások. Tétovázás, gondolkodás nélkül, határozottan, és mindenki azonos irányba. Negyed óra alatt kiürült a hely, pedig még messze volt a záróra.

- Nektek az sem tűnt fel, hogy mindenki lelépett?
- Körülnézés, pillanatnyi meglepődés, majd vállvonogatás.
- Annál jobb, legalább nincs akkora zaj.

– Nem gondoljátok, hogy valami történt? Valami olyan, ami mindenkit érint. Mi másért rohantak volna el így egyszerre?

Rövid gondolkodás után:

– Mi közünk ehhez a városhoz?

Na most lett elegendem belőlük, és váratlanul olyan erő szállt belém, hogy pénzt dobtam az asztalra, felálltam, s szó nélkül elindultam.

– Hé! Várj már egy kicsit!

Visszafordultam, s láttam, hogy szedelőzködnek. Na végre! Sikerült kimozdítani őket. Gyorsan rendeztük a számlát, és csak a kijáratnál torpantak meg:

– Hova is?

– Mit tudom én! Arra! – mutattam, amerre a többieket láttam elsietni, s a nyomukba eredtünk.

Szerencsére nem rohant mindenki, néhányan hoztak piát magukkal, s útközben meg-megálltak körbeadni az üveget. Ők voltak számunkra Ariadné fonala, s így gyorsan megtaláltuk a folyóparton összeverődött tömeget. Itt több szórakozóhely is üzemelt, kettő a kiépített strand szakaszán, a többi a viszonylag természetesen meghagyott erdősbokros-nádas rész közelében. Ez utóbbinál keletkezett a csoportosulás.

Összegyűltek már annyian, hogy semmit se lássak, hogy kiderítsek valamit. A fák lombjairól viszont halványan visszaverődött a villogó kék fény. Ezt teljesen közönyösen állapítottam meg (ama bizonyos éjszaka után sokáig fájdalmas emlékeztetőként hatott rám, szerencsére már kikopott belőlem).

Egy hete még nyugodtan kérdezősködtem volna, gyanútlanul. Most viszont, hogy Rebecca igaza teljesen bebizonyosodott, nem bírtam senkit se megszólítani. Tipródtam, a többiekre nem számíthattam. Eljöttek ugyan velem, de mindenfajta érdeklődés nélkül tovább beszélgettek, mintha még mindig a kocsmában ülnének.

Tudtam, csak úgy juthatok valamire, ha természetemmel ellentétes dolgot művelek. Tehetetlenségemtől meglepetésemre ismét erő keletkezett bennem, s határozottan elindultam... furakodni.

Talán a kíváncsiság nyomta el gátlásaimat, és elég könnyen jutottam el a kordonig. Amit persze csak akkor vettem észre, mikor majdnem átbucskáztam rajta. Elfogadva, hogy nincs tovább, no meg innen már tényleg mindent lehetett látni, lenyugodva módszeresen körül néztem.

Két-két rendőr- és tűzoltóautó. Tűz sehol. Reflektorok és zseblámpák fénysugarai keresztül-kasul a fák közt és a parton, sőt a vízen is. Az egyik kocsinál néhány ember beszélgetett. Próbáltam fókuszálni, elég gyenge megvilágításban voltak. Három egyenruhás alak, és négy civil. Két rendőr, egy tűzoltó, aztán... a szélső mintha... igen: Eric. Tovább erőltettem a szemem, segített, hogy már tudtam, kiket is kellene beazonosítanom. Igen, mellette állt Ted, aztán az a jellegzetesen gesztikuláló: Steve. Akinek magyarázott... félig háttal volt felém... végre kissé félre fordult, így már felismertem: Collins nyomozó volt... Nem Paul!

„No! Akkor mi is van?”, kezdtem el gondolkozni, s némi rendet rakni a fejemben. „Valószínűleg épp Pault keresik. De Mr. Collins? A gyilkosságiaktól? ... Lehet, hogy már... S akkor a gyilkost keresik, vagy helyszínelnek? ... No de tűzoltók? ... Mentőt viszont nem látok... Á! Ez hülyeség: az már akár el is mehetett, mire ideértünk.”

Szóval elméleti úton nem sikerült kikövetkeztetnem a történeteket, maradt a gyakorlati módszer. Körülnéztem, és az volt a meggyőződésem, hiába kérdeznék, a kordonon kívül senki sem tud többet. Egy darabig szuggeráltam a nyomozót, hogy nézzen felém. Hátha megismer, s hátha azt hiszi, tudhatok valamit, s így én juthatnék információhoz tőle.

Nem vált be. Untam is, kicsit fáztam is, fáradt is voltam, így elindultam visszafele furakodni. Lényegesen könnyebb volt, már kezdett oszladozni a tömeg, szállingóztak hazafelé a diákok.

A többiek kérdő testbeszédére hasonló módon válaszoltam, csak széttártam karjaim és megvontam a vállam. Nem volt értelme várni, így a kollégium felé vettük az irányt.

* * *

Rebecca az ágyon olvasgatott, mikor a szobámba értem. Izgatottan kérdeztem:

– Tudod, mi történt?

Felnézett rám hűvösen:

– Miért? Te tudod?

Nem hogy a lelkesedésem nem ragadt át rá, hanem az enyém is lelombozódott. Bosszúsan rálegyintettem, és inkább belefogtam az ágyazásba.

– Én is ott voltam – mintha megsajnálta volna, tán még némi „bocs” is csengett ki a hangjából.

– Hol ott? – a kérdésemtől magam ijedtem meg: – Csak nem velük?

– Hülye! A tömegben, mint ti.

– Láttál minket? Miért nem jöttél oda?

– Nem bolondultam meg!

Ezen úgy megsértődtem, meg sem bírtam szólalni, csak erőteljesebb s dühösebb mozdulatokkal bántam az ágyasomat.

– Rakd már össze a képet, Okoska! Mit gondolsz, miért vagyok képen a városban zajló dolgokkal?

Mérgemtől nem bírtam, illetve eszemben se volt gondolkozni rajta, csak csapkodtam tovább.

– Nem veletek van bajom, csak... Egyszerűen letagadom, hogy az Eastfortba járok.

„Mekkora hülye vagyok! Hogy erre nem...! Pedig mennyire egyértelmű! S tényleg semmi más nem kellett volna, hogy rájöjjenek, csak egy picit összerakni.”

Leültem az ágyra, Rebecca mosolygóan vizsgálódó tekintete elől kezembe tettem az arcom. Mivel semmi felmentő magyarázattal nem tudtam szolgálni magamnak vakságomra, nem állíthattam meg a feltörő érzést: egyszerűen hangosan kiröhögtem magam. A szemközi ágyról is hasonló hangok jöttek, így már fel mertem nézni. Szerintem még soha nem neveltünk együtt, ilyen jóízűt biztos nem.

Miután belefáradtunk, elmeséltem neki a tapasztalataimat, hogy mennyire igaza volt mindenben. Meg hogy mit láttam a paron, és meglepetésemre kérdés nélkül kiegészítette a történeteket a saját plusz információival:

– Igen, Paul eltűnt. A „Total”-ban buliztak a maguk buta-bunkó módján. Nem voltam ott, természetesen őket is kerülöm. Persze nem csak, mert eastfortosok... Hallottam azonban, hogy meglehetősen kitétek magukért, illetve a „jó hírükért”. Ezen élvezkedtek duhajkodva a parkban, mikor Pault a szükség a bokrok közé szólította. Mikor percegig nem tért vissza, nagyokat röhögve ostoba trágár poénokat üvöltöztek neki. Mivel nem jött válasz, elillant a jókedvük, és a

keresésére indultak. Eleinte reménykedtek, hogy csak szórakozik velük, és a rendőrség kihívásával fenyegetőztek, hogy hagyja már abba az ökörködést. Mivel továbbra sem volt semmi reakció, így tényleg kihívták.

– Oké, eltűnt. De Mr. Collins mit keresett ott? Ez még nem gyilkosság.

– Nyilván összefügghet a Ray-üggyel.

Kicsit emésztgettem a hallottakat.

– S te még mindig nem félsz?

– Mi közöm van a szemétségeikhez? – nem válaszoltam, de leesett neki: – Ja! Hogy te megint a Frank-dolgon lovagolsz.

Csak bólintottam.

– Nigelre gondolsz? No figyelj, Okoska! Soha nem gondoltam volna, hogy egyszer helyetted kell gondolkodnom. Van egy gyilkosság. Van egy elsőszámú gyanúsított. Semmit nem tudnak rábizonyítani, de más ötletük nincs. Szerinted, mit tesz a rendőrség?

– Talán figyelik, hátha elárulja magát valahogy.

– Bravó! – a dicséret gúnyosságát nem is kell kiemelnem. – Tehát: Nigelnek tökéletes alibije van. Akkor? Hol az összefüggés?

Kioktatást kaptam, nem gond. Azonban alkalmat adott, hogy előhozakodjak a régi gyanúmmal arról az éjszakáról:

– Te azt mondtad: Frank. Én viszont azt mondom: Sarah – felkészülten figyeltem a reakcióját, nem hiába: teljesen elkomorult, de meg nem szólalt. – Nem hiszem, hogy hasonlóan durva, mocskos tettük lett volna azóta.

Kis blöff volt, hisz nem tudom, mi történt. A következmények azonban ezt sugallták. Rebecca persze tudomást se vett róla, hogy erre próbáltam terelgetni a beszélgetést:

– Na jó! Akkor egyet elmesélek – közlékenysége minden képzeletemet felülmúlta, még ha nem is az általam kívánt témában mutatkozott meg. Azt hiszem, neki is jól esett az a közös nevetés. – Volt egy srác. Erős volt kívül-belül. Elég vagány és értelmes is ahhoz, hogy megelégedje a banda ténykedésével. Összeszedte pár hasonszőrű cimboráját, és egy este megkeresték őket. A srác egy az egyben kihívta Ericet egy fair bunyóra. Azt mondják, látszott a bandavezéren, nem nagyon akarja, érezte a veszét. Csak hát a helyzet és a viszonylag nagy nyilvánosság... szóval nemigen volt más választása: elfogadta. Ahogy

várható volt, a srác alaposan helybenhagyta, teljesen korrekt körülmények között. A banda szégyenteljesen elkullogott, a diákok meg hatalmas, felszabadult bulit csaptak. Nem csak ott, mindenhol, pillanatok alatt elterjedt a hír a városban. Pár vidám, félelem nélküli nap eltelt, aztán a srácnak egyszer csak nem volt kisujja. Elcsendesedett, senkivel nem beszélt, sehova se járt, de ami a legmeglepőbb: feljelentést sem tett. Nem tudni, miféle fenyegetést, megfélemlítést kapott, mindenesetre nagyon bevált. A banda meg visszatért. Durvábban, gátlástalanabban, mint előtte, hogy az őket ért megaláztatást ezerszeresen fizetessék vissza.

– Szörnyű! – teljesen döbbenet hallgattam a történetet. – De... Mégis... Ez nem vált ki gyilkosságot! Főleg nem sorozatban!

Mély sóhajtással s homloka simogatásával fejezte ki, mily nehéz esetnek tart:

– Te tényleg nem ezen a bolygón élsz! Nem emlékszel, miket éltél át itt az első három évben? – Ó, bár ne emlékeztem volna. – Mire gondoltál akkor? Behúzd füled-farkad, próbálsz kerülni őket, mert megállíthatatlanok. Igaz? – bólintottam. – Az előbb elmeséltek után még inkább így érezhettek a város diákjai. De, legalább egyszer, biztos te is tovább gondoltad... Igen! Csak a haláluk vethet ennek véget. Téged ismerve, gyorsan elhessegetted ezt a megátalkodott ötletet. Lehet, odakinn valaki nem...

Nem volt mit válaszolnom. Járt az agyam, de teljesen logikus, és emberileg is helytálló a levezetése.

Szóval, semmi érvem nem volt, mégsem tudott eltántorítani a vesszőparipámtól.

* * *

Másnap nyilvánosságra hozták: megtalálták Paul holttestét. A folyóból halászták ki a tűzoltók. Valami rozsdás-vas autóalkatrész volt a lábaira kötözve, az tartotta a meder alján. (Megadták a típusát, de a fiúk szerint lényegtelen, mert több ezer lehet a roncstelepeken.) Arról viszont nem nyilatkoztak, hogy megfulladt, vagy már holtan dobták vízbe.

Az, hogy ilyen tárgyilagosan írtam ezt le, nem véletlen. Valóban így vettem tudomásul, csekély érzelmi reakcióval. Talán, mert már

valószínűsíteni lehetett, vagy mert nem az iskolában, és nem is a közelemben történt, vagy szörnyű módon egyszerűen hozzászóltam, nem tudom. Az is lehet, hogy Rebecca története miatt nem éreztem felháborítónak, netán kicsit még igazságosnak is találtam. Persze nem bántam, hogy nem rogytam meg úgy, mint Frank, Sarah és Ray esetében.

Pár nappal később a „Nagy Testvér” közölte, várnak a portán. Na ilyen sem fordult még elő. Mármost velem. Szoktam is néha irigykedni azokra, akiket meglátogattak. Inkább kellemes meglepetés volt, nem aggódtam. Ha valami otthoni baj történt volna, tuti csak táviratot küldtek volna, még családi tragédia esetén is. Kíváncsiság keltette izgalommal futottam le a lépcsőn.

Elképzelésem sem volt, ki kereshetett, de Mr. Collinsra a legkevésbé sem számítottam.

Felettébb udvariasan s szabadkozva érdeklődött, nem zavar-e, tudok-e egy kis időt szánni rá. Egyáltalán nem kihallgatási stílusban. Ez kissé hízelgő volt számomra, bár nem voltak illúzióim. Ő férfi volt, még ha fiatal is, én meg még távolról sem éreztem nőnek magam, ha nem is voltam már kislány. Szóval kicsit hízott a májamban, de azért sejtettem, ha formailag nem is, félig-meddig akkor is hivatalos a megkeresése.

A parkba mentünk, és leültünk egy padra. Miközben azon kínlódtam, hogyan is kezdjen bele jövele céljának kifejtésébe, én azon mosolyogtam, most rám irigykedhetnek azok a lányok, akik látnak minket.

– Tulajdonképpen a segítségedet szeretném kérni – tért hirtelen a lényegre. Kérdő tekintetemre folytatta: – Ez az egész ügy nagyon zavaros, de egy valami különösen nem hagy nyugodni. Az az egy évvel ezelőtti eset nekem nagyon hiányosnak, vagyis inkább eltitkoltnak tűnik.

– Ugye?! – kiáltottam fel leplezetlen örömben, hogy alátámasztást nyert a régi gyanúm.

Most én kaptam meg a kérdő tekintetet.

– Elnézést Mr. Collins...

– Mike. Ha nem gond.

– Mike. Mint az úrhajós.

– Nem, mint az ír szabadságharcos.

Ezen mosolyogtunk, s csökkent a zavartsága. Én az elejétől fogva könnyed és természetes voltam, teljesen érthetetlen módon. Azt hiszem, ahogy Rebecca nyitogatta a szemem a világra, belül is változásokon mentem át. Azt nem mondanám, hogy kezdtem rá hasonlítani, de egyre inkább jól éreztem magam a bőrömben. Így már nem görcsöltem a váratlan, ismeretlen szituációkban. Határozottan emlékszem, büszke voltam magamra.

– Szóval, azért ragadtattam el magam, mert nekem ez a vesszőparipám. Rebecca viszont mindig lehurrog és kigúnyol, ha ezzel szekálok.

– Ezt szomorúan hallom.

– Miért is?

– Pont arra akartalak megkérni, hogy Rebeccán keresztül valahogy próbálj meg közelebb kerülni az igazsághoz. Ezek szerint már megtetted, és meglehetősen sikertelenül, igaz?

– Tulajdonképpen igaz. De... Nem túl nagy meggyőződéssel tettem. Könnyen hagytam magam eltántorítani. Talán, hogy most megerősítést nyert a gyanúm általad... – egy kicsit elgondolkoztam. – Á! Rebecca nagyon mereven elzárkózik a témában. Lényegesen közelebb kerültünk egymáshoz néhány dologban. Barátságunk nehezen lehetne nevezni, de... még ha az is lenne, szerintem az az éjszaka akkor is tabu lenne. Olyan erős az ellenállása, tán még az inkvizíció is kudarcot vallana.

Fintorokkal jelezte csalódottságát, de közben láthatóan törte a fejét.

– Esetleg valami ravaszság? – erőfeszítései erre a komoly eredményre jutottak.

– Mire gondolsz? – biztattam további agyműködésre.

– Sajnos semmire, csak kiindulási ötletnek dobtam be.

– Közös gondolkodás? Ez tetszik!

Hosszabb szótlansággal valószínűtlennek meg a gyakorlatban, míg beugrott, hogyan lehet előmozdítani a dolgot:

– Többet kéne tudnom az ügyről!

Próbáltam elfojtani elégedett vigyorgómat, mert az ötletet ugyan tényleg a segíteni akarás szülte, de hogy ezzel mérhetetlen kíváncsiságom is kielégítést nyerhet... Zseni vagyok!

Persze, csak ha belemegy a játékba. Elkomoruló arca pillanatnyilag nem ezt sugallta. Valahogy finomabban kellett volna elővezetnem a dolgot, próbáltam visszakozni:

– Arra gondoltam, bizonyos információkkal esetleg ki lehetne ugrasztani Rebeccát.

– Milyen információkkal?

– Fogalmam sincs. Csak tapogatózok. Valami, amit én elvileg nem tudhatnék. Amit ügyesen, netán manipulálón használva esetleg szóra bírhatnám.

Láttam, erősen tépelődik, hogy mennyit engedhet meg magának ez ügyben, ezért folytattam:

– Tudom, vannak ezek a nyomozás érdekében eltitkolt értesülések, meg van a bizalom kérdése. Meg van az, hogy másképp nem tudnék segíteni. Persze, azt sem tudom, mennyire fontos ez.

– Hát azt én sem! – végre, újra elmosolyodott. – Végül is holnap sajtótájékoztató lesz, talán nem olyan nagy baj, ha te korábban megtudod.

– Á! Az kevés! Többet kell tudnom, mint amit hivatalosan is tudhatok – hú, ezt a mondatot azonnal megbántam, így már jó eséllyel én is csak holnap értesülhetek. Hibámat gyorsan javítani akartam: – Tudod mit? Kérdezek, te meg eldöntöd, válaszolsz vagy nem, vagy csak részben.

– Rendben. Kezdjed!

– Miért gondolod, hogy a tavalyi dolog lehet az esetek kulcsa?

– Ez csak érzés. Rengeteget agyaltam, de ugyanannyi érv szól mellette, mint ellene.

– Nigel kiesett, ugye?

– Miből gondolod?

– Biztos megfigyelés alatt tartottátok, ez pedig elég tökéletes alibi – bocs Rebecca, ez bizony keményen idegen tollakkal való ékeskedés volt, de nagyon jól jött.

– Bravó, kis nyomozó! – elismerően csettintett. – Így igaz. Paul halálának körülményei amúgy is inkább helyi elkövetőre utaltak. Eleinte...

– Nem kellene tovább csigáznod az érdeklődésemet, eléggé a topon van – könnyedséggel szerettem volna elérni, hogy ne nagyon fontolgassa, mit mondhat. Tán sikerült, mert egyre gyakrabban mosolygott.

– A folyó elég sekély – a lopott mondatomtól teljesen megnyílt, mintha szakértővel beszélt volna. – Kevés helyen lehet ezen a módon megölni egy embert.

– Tehát nem csak a holttestet rejtették el, hanem megfojtották.
– Igen, csak ájult lehetett, mikor vízbe dobták. Az adott szakasz legmélyebb pontjánál.

– Tehát, nagy valószínűséggel, helyismerettel rendelkezett az elkövető. Véletlen kizárva?

– A két híd között a folyó háromnegyed részén a srác életben maradhatott volna. Nem hiszem, hogy a gyilkos vállalt volna ekkora kockázatot. Biztosra ment, és profi módon semmi használható nyomot nem hagyott.

– Igen a súlynak használt alkatrész is bármelyik roncstelepről származhat.

Ismét elismerő biccentést kaptam (kösz, srácok).

– A lábnyomai meg olyan olcsó tornacipőtől származnak, amit mindenki akkor vesz, ha valami tré melót kell elvégezni, aztán eldobja. Több ezer van a szeméttelen.

– Kisujj nélküli fiú?

– Természetesen ismerjük a sztorikat. Meg a banda tetteit is, csak hát feljelentés, vagy netalántán tettenérés nélkül... nemigen tehetnek semmit a kollégák... A srácot megkerestem, más városba költözött. Ki se mozdul a barátnője szoknyája mellől. Továbbra is ragaszkodik a szecs kavágós baleset verziójához. Annyit még hozzátett, ami gondolatlanul hozzá eljutottam, a város teljes diákságát és fiatalságát gyanúsíthatom.

– Sajnos igaza van, ugye?

– Attól tartok.

Egy percnyi hallgatás jelezte, hogy ezt a részt kimerítettük. Ideje volt tovább lépni:

– Szóval, ez volt az eleinte. Mi változott?

– Képbe került egy új gyanúsított. A csekély helyismeret ugyan ment, de mindkét gyilkosság idején bizonyítottan a városban volt.

– Na! Már megint a csigázás!

– Ok! – nevetett fel egy pillanatra, de a téma gyorsan visszaterelte komolyba. – Sarah apja.

– Hoppá! – ez volt ám a meglepő fordulat. Régen ilyentől csak nagy nehezen tértem volna magamhoz, de most annyira benne voltam az ügy bogozgatásában, hogy azonnal beindult az agyam: – Aha! Ezért került terítékre a régi ügy. Ha akkor minden az ismereteink szerint történt,

nincs igazán indítéka. Jut eszembe: a rendőrség is csak annyit tud Frank haláláról, mint amit hivatalosan közzétettek?

– Sajnos igen. Ezért is fordultam hozzád.

– No, akkor itt tévedtem. Azt hittem, valamiféle hivatali szinten eltussolt dologról van szó.

– Vonzóak az összeesküvés-elméletek, mi? – mintha még kacsintott is volna hozzá. – Nem. Az eset minden egyes résztvevője következetesen ezt vallotta, így el kellett fogadnunk.

– S mi okod van mégis kételkedni benne?

– És neked?

– Én ismertem Sarah-t...

– Sejttem, mire gondolsz. A kihallgatások alapján bennem is kialakult egy olyan kép róla, amitől érthetetlen, ami bekövetkezett. Nálam azonban nem ez sugallta elsősorban a kétségeket, csupán az emberismeretem. A srácok viselkedése. A szavaik tökéletesen rendben voltak, de valahogy... Nem tudom megmagyarázni.

– Értem. Tehát emiatt kerested meg Sarah apját?

– Lehet, hogy ezt szégyellnem kéne, de eszembe se jutott – felhúzott szemöldökömmel sürgettem. Úgy vettem észre, kifejezetten élvezte, hogy ilyen erős érdeklődést mutattam. – Egyszerűen megláttam egy embert a parkban, Sarah emléktáblájánál. Kíváncsi voltam, ki az. Odamentem, és szóba elegyedtünk.

– Én is láttam, tán kétszer is. Nem tudtam, ki ő, de gondolom, más idegen nemigen ácsorogna ott, láthatóan gyászolva. Ez még nem gyanús, nemde?

– Igaz. Csak amiket beszélt, és ahogy. Bosszúállónak éreztem. Nem azon a vérszomjas módon. Csendesen, megfontoltan, okosan. Olyan stílusban, hogy pillanatonként váltogattam a véleményem: hol biztos voltam benne, hogy képes lenne rá, hol meg egetverő baromságnak tűnt a gondolat. Kínomban felfedtem a kilétem. Semmi reakció. Rém hülyén éreztem magam, de megkérdeztem, hol volt azokon a napokon, amikor a gyilkosságok történtek. Gondolkodás nélkül, teljes nyugalommal felelte, hogy itt.

– Már épp kérdezni akartam, ki bizonyíthatta, mert én például meg nem tudnám mondani, melyik napokon láttam.

– Még vonatjeggyel is igazolta.

– Micsoda? Meghibbant?

– Nem egészen. 23 másik jegy társaságában. Ennyiszer járt itt a lánya halála óta.

– Azért így sem teljesen érthető.

– Azt állítja, mindkét esetben este hazament.

– Ez bizonyítható?

– A felesége szerint többnyire hazament, de négy-öt alkalommal csak másnap. De olyan is volt, hogy nem tudta. Mivel jó alvó, a késő esti vagy kora reggeli hazaérésről nem tud nyilatkozni. Így volt ez Paul megölésekor is. A másíkról nem is értette, hogy várhatom el tőle, hogy ilyen régi dolgokra emlékezzen. Ő nem egy hárpia, aki naptárba jegyzi a férje hazaérkezéseit.

– S mit reagált erre a férfi?

– Végtelen nyugalommal, mint akinek semmi félni- és titkolnivalója sincs, csak annyit, hogy ő igazat mond. A kihallgatásokon is végig ugyanaz a stílus. Egyszer sem hivatkozott az ártatlanság vélelmére, de nyilván tisztában volt vele. Nem védekezik, és csakúgy sugárzik belőle az őszinteség.

– Mit csinált olyankor, mikor csak reggel ment haza?

– Erre csak annyit mondott, egyszerűen nem volt ereje elindulni. Nem szállt meg sehol, csak járta az utcákat. Néha egy bárba betévedt, egy ital mellett elücsörgött egy darabig, aztán folytatta. A pultos lányok alátámasztották, de a Paul-féle estén nem látták.

– Akkor most mi van?

– Az van, hogy annyira szarul állunk, hogy belekapaszkodok egy kétes alibibe.

Elnevettem magam. Fokozatosan kopott a visszafogottsága, de most hullott le róla teljesen.

– Vagy marad az egész város – tettem hozzá.

Gondterhelten bólintott.

Hallgatásba merültünk. Élveztem a társaságát, de ez a csönd már kínos volt. Gondoltam, ezek után úgyis fogunk még találkozni, ebből a helyzetből viszont már mentem volna. Rajta azt láttam, reggelig elücsörögne így némán elgondolkozva, úgyhogy nekem kellett lépnem. Miközben agyaltam az elköszönő szövegemen, beugrott, mit nem tisztáztunk még:

– Az elhangzott dolgok közül mi az, ami nem lesz benn a sajtótájékoztatóban?

Gondolataiba mélyedt földre szegezett tekintetét fel sem emelve válaszolt:

– Fogalmam sincs.

Nem láthatta elkerekedett szemeim, de gyaníthatta, mert mire rám nézett már folytatta:

– A főnököm tartja – még mindig elég hülyén bámulhattam, mert elmosolyodott. – Majd nézz utána! Ami nem lesz benn, az maradjon köztünk. Illetve, csak a cél érdekében használd fel, rendben?

– Persze!

Egészen megilletődtem. Ekkora bizalmat még sose kaptam. Megtisztelve éreztem magam. Legszívesebben homlokon pusztaltam volna, de akkor azt a látszatot kelteném, nem kezelem kellő komolysággal a dolgot. Egyedüllét kellett hozzá, hogy megemésszem ezt a beszélgetést, így hát elkészöntem:

– Még elképzelésem sincs, miként tudok segíteni, de rajta leszek, ígérem.

Felálltam, és kezet nyújtottam. Határozott kézfogással váltunk el, mint valami cinkosok. Persze, pozitív cinkosok.

* * *

Nagyjából annyi jelent meg az újságokban is, mint amiről beszélgettünk. Egy-két részlettel bővebben: hogy horgász-damillal kötözték Paul testéhez a súlyt; meg hogy valószínű valami csónakféle kellett hozzá, ezért átvizsgálták a környék összes vízi-alkalmatosságát, meg ilyenek. Tehát nem volt extra információ, amivel esetleg előrukkolhattam volna. Bár bizonyára az sem segített volna.

Hiába törtem a fejem napokon keresztül. Még annyira se piszkáltam a témával Rebeccát, mint eddig. Azelőtt nem kerestem a lehetőséget, hogy szóba hozzam. Ha úgy alakult a beszélgetés, vagy valami kapcsán felidéződtek a dolgok, akkor kérdezgettem. De így, hogy tudatosan ezzel a céllal kezdeményezzek társalgást, még ha kerülő úton is... Ráadásul arra koncentrálni, hogy ügyesen terelgessem a menétét, hogy megnyílásra készítsem. Reménytelennek éreztem. Pedig nem akartam kudarcot vallani sem magam, sem Mr. Collins előtt.

Ihlet reményében néha Sarah emléktáblájához mentem gondolkozni. Az apja kérte meg az igazgatót, hogy engedélyezze a felállítását saját

költségen. Mr. Burtman nem talált semmi kivetnivalót benne, így hát elkészült. Semmi különös, tulajdonképpen egy sírkő, de természetesen nem itt lett eltemetve.

Tán harmadik alkalommal készültem arra sétálni, mikor egy lehajtott fejjel ácsorgó alakot pillantottam meg előtte. Középmagas, átlagos, vagy inkább vékony. A megjelenése mindenestre teljesen átlagos. Első gondolatom az volt, tovább megyek az egyik padhoz. Egyedül akartam lenni, valószínűleg ő is. Azonban visszhangzani kezdtek bennem Mr. Collins szavai Sarah apjáról, és egyre erőteljesebben lett úrrá rajtam a kíváncsiság. Mivel a nyomozó érzésekről beszélt, úgy döntöttem, saját benyomásokat kell szereznem.

Aztán mégis megtorpantam. Azon, hogy esetleg zavarom, csak egy pillanatig akadtam fenn. Inkább a „mi a francot mondjak?” gátolt a cselekvésben. Végül rájöttem, tökmindegy. Nem akarok semmi konkrétat megtudni, csak egy kicsit megismerni. Épp csak annyira, amire egy semmi kis csevegés is alkalmas. Így hát elindultam, majd alakul valahogy.

– Jó napot!

– Önnek is – még csak rám se pillantott.

– Sarah édesapjához van szerencsém?

– Nem tudom, mitől szerencse, de valóban én vagyok. S ön? – csak ekkor fordult lassan felém.

Nagyon kimért és megfontolt volt minden szava, sőt minden mozdulata. Mint aki tudomást sem vesz a mai világ sebességéről.

– Winnie – kezet nyújtottam felé. – Sarah osztálytársa... voltam.

Továbbra is nehezen fogalmaztam meg ezeket a halottakkal kapcsolatos múlt idős dolgokat. Érzésem szerint ő nem tulajdonított jelentőséget ennek, miközben fogadta a kézfogásom.

– Adam Stein – s ezzel vissza is fordult a kő felé.

Látványos jelzése volt annak, mennyire óhajt velem beszélgetni. Természetesen megértettem, de tudomást venni nem voltam hajlandó róla:

– Néha kijövök ide egy kicsit. Úgy hallom, ön elég gyakran.

– Ezt hol hallotta?

A francba! Máris megbuktam! Ez tényleg nem jelent meg sehol. Megbízta bennem, és az első adandó alkalomnál elárultam magam.

Jelentéktelen kis részletnek tűnt, de rá kellett jönnöm, ilyen nem létezik. Legalábbis, ha már vállaltam egy ilyen feladatot, ilyen felelősséggel.

Szerencsére Mr. Stein továbbra is a táblára meredt, így nem láthatta, mennyire zavarodottan tipródtam. Mire kifundáltam a választ, megszólalt, pozícióján mit sem változtatva:

– Tulajdonképpen mindegy is. Mindenesetre igaz.

Azért én szükségét éreztem, hogy kimentsem magam:

– Egy fél füllel elkapott telefonbeszélgetésből – könnyed hangnemmél talán sikerült jelentéktelennek beállítanom elszólásomat. – Meg én is láttam egy-kétszer.

Mikor messziről figyeltem, többet mozgolódott. Ez a szobor-póz kifejezetten nekem szólt. Sokat tanultam Rebecától, de annyira arcátlan nem lettem, hogy ezt a beszélgetést tovább erőltessem. Durva sértés lett volna, de egy gondolat még kikíváncozott belőlem:

– Felnéztem Sarah-ra, szinte csodáltam. Nagyon megviselt, ami történt vele.

– Minket is.

Zavart is ez a reakció, ugyanakkor jogos: neki mondani, hogy engem viselt meg. Mindegy, nekem fontos volt, hogy ezt tudtára adjam, és jól is esett.

– Viszlát! – s ezzel sarkon fordultam.

Nem tudtam eldönteni, magától a szituációtól szomorodtam el, vagy Mr. Stein viselkedésétől.

– Hé! – kiáltott utánam. Nem az a bunkó „Hé!” volt, hanem inkább, mint aki épp most ébredt. Visszanéztem.

– Köszönöm! – mondta, s még mintha valami intésfélét is produkált volna hozzá.

Egy fokkal határozottabb mozdulattal intettem vissza, rámosolyogtam, és továbbsiettem.

Tele volt jóindulattal a tekintete. Csak részben tudtam egyetérteni Mr. Collins-szal. Nálam a „légynek sem tud ártani” benyomás volt nagyon hangsúlyos. Morcos hozzáállását a világhoz a gyásszal magyaráztam. Ha azonban egy kicsit erőltettem, mégis el tudtam képzelni „igazságosztó” gyilkosnak. Akkor viszont már egy kemény, intelligens profinak.

* * *

Mr. Collins ismét megkeresett. (Továbbra is jobban esik így neveznem, néha beszélgetés közben is nehezen ment a Mike.) Olyan természetességgel ültünk ki egy padra, mintha már sokadszor tennénk.

Nem akartam sokáig kínlódni, kertelés nélkül belevágtam:

– Egyelőre nem sikerült... Nemhogy megtudni valamit, még belekezdeni sem.

– Csalódtam is volna benned, ha elkapkodod – mosolygott.

Nagyon jól esett. Nem csak, hogy nem haragszik, hanem a megértése, meg hogy helyesen mérte fel az egyéniségem.

– De fejbem sokat dolgozok rajta.

– Ebben sem kételkedtem. Nem is számon kérni jöttem.

Elkomorult. Felfogtam, hogy a vidám csevegés abbamaradt, de hogy semmi folytatás...

– Van valami fejlemény? – próbáltam sürgetni.

– Igen.

Hozzám fordult az új dolgokkal! Majd kiugrottam a bőrömből. „De akkor miért nem mondja már?”

Eddig csak türelmetlen voltam, de kezdett bosszantani. Még türtőztettem magam, nyugodt hangon, mosollyal enyhítve osztottam ki:

– Ha már eljöttél, ne úgy kelljen harapófogóval kihúzni belőled.

– Kicsit több megértést, ha kérhetnék – évődés volt közöttünk, finoman, cseppet sem bántóan. – Nem megszokott formája a nyomozásnak, hogy megosztom valakivel.

– Bocsánat! Végtelenül örülök kivételezett helyzetemnek, és jó kislány leszek, ígérem – nyomatéku l fegyelmezett iskolapados pózba vágtam magam.

– Nem is értem, miért teszem. Tán úgy érzem, segít, múltkor is adtál ötletet. Bár ez most valamilyen szinten téged is érint – egyre nehezebben esett a visszafogott szerepem játszani, de még kitartottam. – Mr. Burtman megkeresett.

– Az igazgató? – nyilvánvaló, ki más, csak végre megszólalhattam.

– Igen. Egy javaslattal állt elő.

– Éspedig? – gyorsan számra tett kezemmel jeleztem, ez a hang nem belőlem jött, én még mindig jó vagyok.

– Vigyünk el a srácokat valami szigorúan titkos helyre.

– Srácokat? Úgy értve: Eric, Steve, Ted és Rebecca? – az utolsó nevet szándékosan kihangsúlyoztam.

– Igen – bólogatva a szemembe nézett, láthatóan egyetértve kiemelésemmel.

– Tehát Mr. Burtman nem a városi gyilkos mellett tette le a voksát, hanem az én gyanúmat osztja – foglaltam össze a lényegét. Különben Rebecca nem került volna szóba. – Számít az ő véleménye?

Bólogatását olyan arckifejezéssel kísérte, mely csak egyet jelenthetett: „nagyon is!”.

– Mr. Burtman a helyszínen volt Frank halálakor, mire a rendőrség kérkezett.

Hoppá! Ez ám az információ! Most aztán nem kellett csendre inteni, sokáig bogoztam volna, mennyi új felvetés, mennyi új megvilágításba helyezhető dolog. Mr. Collins viszont úgy tűnt, most nyitotta meg gátjait, és végre folyamatosan kezdett beszélni:

– Kinevettelek a múltkor az összeesküvés-elméleted miatt. Bocsánat érte. Na, kezdem az elején – kényelmesen hátradőlt a padon, s maga elé nézve folytatta. Valószínű, így jobban össze tudta szedni a gondolatait.

– Frank nem az én ügyem volt. Egy, azóta nyugdíjba vonult kolléga folytatta le a nyomozást. Én csak Ray kapcsán vizsgáltam meg a jegyzőkönyveket, felvételeket. Bevallom semmi különöset nem találtam bennük. Ott volt Mr. Burtman. Na és? Végül is ő az igazgató. Gyorsan lezárták. Persze, hisz teljesen egyértelmű volt – úgy gesztikulált a park bokrai felé, mint aki győzködi magát. – Megszekáltalak ugyan egy kicsit az eltussolás ötletedért, mégis bogarat ültettél a fülembe. Egész este ez járt a fejemben, így másnap újra beleástam magam. Végül csak egy dolgon akadtam fenn, ezért viszont korholtam is magam rendesen, hogy nem tűnt fel elsőre – kis hatásszünetet tartott, én meg olyan feszülten figyeltem, eszemben sem volt közbeszólni. – A srácok egy cseppet sem lettek megszorongatva.

– Mi? – elég hangosan tört ki belőlem a felháborodás.

Ijedten és értetlenül nézett felém, aztán leesett neki, min akadtam ki:

– Nem! Nem fizikálisan! – nevetett a félreértésem, egy kicsit én is.
– Még a rutinszerű keresztkérdések, a részletekbe való belezavarási kísérletek sem történtek meg. Továbbra is ellenálltam, nehogy túl félrevigye a gondolataimat ez az irány. Talán vigyáztak a megviselt fiatal lelkekre. Ezt egyébként Mr. Burtman többször hangsúlyozta. Meg

az iskola jó hírét... A lényeg: talonba tettem ezt a lehetőséget. Egészen addig, míg az igazgató megkeresett.

– Bocsánat – kicsit megállt a szóáradata, de az én agyam meg járt ezzel –, tán naiv vagyok, de számomra kézenfekvőnek tűnik a nyugdíjas nyomozó megkérdezése?

– Dehogy naiv! Hogyne, megkerestem. Már akkor szenilisnek mondogattuk a háta mögött. Sajnos, tévedtünk: Alzheimer-kór...

– Ó, a... – s szégyenlősen lenyeltem egy káromkodást.

– S hogy még érdekesebb legyen a dolog: Mr. Burtman is el akar tűnni a srácokkal.

– Ez talán a fentiek tükrében nem is meglepő. Tehát, szinte biztosra vehetjük, valami történt azon az éjjelen. Emiatt nyilvánvalóan fél.

– Ez is egy lehetőség.

Kérdőn néztem rá, ő pedig biztatóan rám, hogy mondjam már ki. Széttártam karjaimat, kifejezvéen mennyire gőzöm sincs, minek kéne leesnie.

– Jó! Biztos vagyok benne, ha egy kicsit magadra hagynálak az új információkkal, gyorsan rájössz.

– Ezt meg ne próbáld! – hú, nem is gondoltam, milyen fenyegető hangot bírok kiadni. Szerettem a szellemi feladványokat, de akkor nem.

– Nem, dehogy! – nevetett színlelt ijedtséggel. – Tehát, valamit titkolnak arról az éjszakáról. Eddig egy olyan borzalomra gyanakodtunk, mely megtorlást kíván. De mi van, ha nem a bosszú az indíték?

– Hanem a titok megőrzése! – esett le ebben a pillanatban. – Ez esetben köztük a gyilkos... Akkor viszont nem jó ötlet az elkülönítésük.

– Én azért nem vetném el. Ezzel még nem zárhatjuk ki a korábbi feltételezéseket, csak jött egy új. Mindenesetre én Mr. Burtman nélkül képzelném el az utazást.

– Gyanúsított az igazgató?

– Hivatalosan természetesen nem.

– Persze! A fiúk együtt voltak Paul meggyilkolásakor, nem lehetett közülük – félve, halkán kérdeztem meg: – Rebecca?

– Ne aggódj! Tudjuk kikkel volt. Ja, és a kis titkát is megőrizzük. Szerencsére még időben rájöttem, és tiszteletben tartom az inkognitóját.

Megnyugodtam, bár utólag elég elrugaskodott feltételezésnek tűnt. Be is láttam, túl össze-vissza jár az agyam, kell egy kis lenyugvás.

– Bocs, de rendbe kéne szednem a gondolataimat. Visszamennék. Hacsak nincs még valami más is.

Igencsak gyűrögette-simítgatta a nadrágját, mereven nézve, mintha a világ legfontosabb feladata ez lenne.

– Na! – elég határozottan sürgettem ahhoz, hogy rám nézzen.

– Nem akarok felesleges ijedséget és félelmet kelteni, mégis fel kell vetnem egy ötletet. Ezt is vedd bele a gondolatrendezésbe. Szóval, felmerült bennem, hogy a szobatársaknak is utazniuk kéne.

Az agyam fogta a dolog súlyát, szerencsére azonban nem éltem át teljesen.

– Most már tényleg kell a magány, ne vedd magadra, de mennem kell.

– Abszolút megértelek.

Szinte futottam, még a kézfogásos elköszönést is elmulasztottam.

* * *

Teljesen értetlenül álltam az elmúlt napokban tanúsított viselkedésem előtt. Nem is a viselkedés a legjobb szó, de a többi se: hozzáállás, gondolkodás, felfogás. No mindegy. Azt hiszem Mr. Collins első megkeresésével kezdődött. Olyan megnyugtató volt a társaságában lenni. Igen, hülyeség, de a nyomozótársának éreztem magam. Olyan kívülállóként kezeltem az esetet, mintha egy filmen nézném, s közben próbálnám megoldani.

Persze, jobban is éreztem magam, mint előtte, meg a második beszélgetés után, de hát ez a valóság: benne vagyok! Vastagon. Jobban is, mint ahogy addig képzeltem. Miféle tudatalatti struccpolitika próbálta elhíttetni velem, hogy csak álmodom, vagy hogy én itt csak szellemként kísértek, és velem semmi rossz nem történhet.

Lehet, hogy átestem a ló túlsó oldalára. Rettenetes félelem lett rajtam úrrá. Bizakodtam, hogy csak a pár napos könnyed lebegésem után túl hirtelen zuhantam vissza a valóság talajára, de csak nem akart szünni. Még csak enyhülni se.

Ráadásul ilyen görcsös állapotban a gondolataimat is alig bírtam összeszedni. Pedig szükségem volt arra a tisztán látásra, ami abban a pár napban jellemzett.

Az éjszakát végig hánykolódtam, a néhány tanórát valahogy átvészelttem, és csak délutánra kezdtek valamelyest rendeződni a

gondolataim. A feszültség ugyan nem csökkent bennem, de már nem bénította le az agyam.

Érdekes, mennyit kombináltam az eset kapcsán, de az én szemszögemből soha. Ideje volt feltérképezni, miképp érinthetnek engem az események.

Végül is, nem is annyira érthetetlen addigi nyugodtságom. Amíg valamiféle bosszút feltételeztem a gyilkosságok indítékaként, nem volt mitől tartanom. Közvetlenül legalábbis nem. Úgy értem, nem lehettem célpont. Azért így is lappangott bennem némi félelem, hogy véletlenül bajom eshet. Vagy hogy a gyilkos annyira eltökélt (és beteg), hogy képes akár olyan módszerrel is véghezvinni a tervét, ami „mellékes” áldozatokkal is járhat.

Amennyiben ez a verzió a helyes, nem kéne nekem is utaznom, az iskolában lennék biztonságban. Kivéve, ha az elkövető nem veszi észre az eltűnésüket, s valami tömegpusztítással akarja lezárni akcióját. Nagyon beindult a gépezet a fejemben, még egy veszélyforrást talált. Mi van, ha rájön a srácok elköltözésére, s azt gyanítja, én tudom, hova. Kissé paranoiásnak hangozhat, pedig nem alaptalan félelem: tudhat a beszélgetéseinkről Mr. Collins-szal; gondolhat arra, hogy Rebecca elkottyantotta (ha nem ismeri eléggé); azt is gyaníthatja, szóba kerülhetett, hogy velük tartsak.

Elsőre úgy tűnt, a bosszú vagy önbíráskodás egyszerű az én szempontomból, de nem. Ez esetben sem jelenthettem ki egyértelműen, hogy kimaradhatok a dologból. Talán csak jobb eséllyel.

A másik esetben több lehetőség volt aszerint, hogy ki az, aki ily módon akar megőrizni egy titkot. Amennyiben (a Mr. Collins által sugallt) Mr. Burtman, akkor nekem vele ellentétesen kell lavíroznom: ha ő is utazik, én maradok, ha ő marad, nekem jobb lelépni. Ezt egyszerű volt kisakkozni.

Nem volt bonyolultabb akkor sem, ha a srácok közül valaki a tettes. Ezt ugyan Paul halála kapcsán habozás nélkül elvettem, később viszont jobban átgondoltam. Közel sem lehetetlen, hogy valamelyikük meggyőzte a többieket, veszélyt jelent számukra, s ezért közösen elintézték. Ügyesen manipulálva még csak gyanút sem fognak. Sőt, ha elhitette velük, hogy Paul követte el a gyilkosságokat, még meg is nyugszanak. Talán Ted nem volt alkalmas ilyenre, de a másik két fiúról könnyedén el tudtam képzelni.

Ami részemről a lényeg: ez esetben maradnom kell.

Elképzelni sem tudtam, kinek lehetett érdeke rajtuk kívül, hogy ennyi halállal zárjon el örökre egy titkot (erről ekkor eszembe jutott valami, később visszatérek rá), de azért ebbe a verzióba is bele gondoltam. Először arra jutottam, neki tökmindegy hol vagyok. Valahogy élből azt feltételeztem, úgymint megtalálna minket. Pedig miért ne sikerülhetne ez a terv? Tehát mennem kell.

Azért közben azt megállapítottam, ha a gyilkos célja az elhallgattatás volt, még nem kellett feltétlenül a szobatársaknak is kiszemelt áldozatnak lenniük. Jó, hogy egy kollégiumi szoba a legalkalmasabb valaminek a kifecsegésére (általában, a miénket leszámítva), de ezzel a gondolattal családost, barátokat vagy egy egész várost ki lehet irtani. A lehetőséggel azonban kétségkívül számolni kell.

Szóval, semmi más dolgom nem volt, mint a feltételezések közül választanom, s némelyiknél még tovább mérlegelnem... Sokra nem mentem. Bár, az határozottan hasznos következménye volt ennek a racionális agytornának, hogy a félelemérzésem jelentősen enyhült. Talán, mert ez a sok latolgatás azt sugallta, kézből tarthatom a sorsom. Még ha fogalmam se volt, mitévő legyek.

Felmerült az is bennem, hogy Rebeccához kéne fordulnom. Aztán rájöttem, nem tehetem, hisz nem is tud a költöztetés-ötletéről. Vagy tán pont ez az a fontos információ, amit tőlem tudna meg, s így közelebb férközhetnék a történetekhez azon a bizonyos éjszakán? Lehet, de épp elég volt a magam baja, háttérbe szorult a kíváncsiságom (na meg a feladatom). Vagy ha nem is, teljesen alkalmatlan voltam egy ügyes beszélgetés-irányításra, amivel esetleg kihúzhatnék belőle valamit. Pedig ez jó lett volna, bizonyára nagy segítséget nyújtott volna a döntésben. Hiába fanyalogtam ezen, ha egyszer nem voltam rá képes. Ezért bele se vágtam.

Így hát egyedül tépelődtem hosszasan, miközben egyszer csak bevillant egy tisztázatlan kérdés: ki vigyáz ránk? Küldenek valakit, vagy esetleg maga Mr. Collins.

Ahogy ez a kérdés felmerült bennem, meg is örültem neki, és szinte azonnal döntöttem is: ott leszek, ahol ő!

* * *

No, akkor a gondolat, amire vissza kell térnem.

Elképzeltem, hogy ott voltam azon az éjszakán. Valaki módszeresen megöli a résztvevőket. Mi gátolhatja meg abban, hogy kitálaljak? Ha nem sikerül a rendőrségnek megakadályoznia, mindenképpen ki leszek nyírva. Meg is kérdeztem Mr. Collinst, tett-e valamelyikük kísérletet arra, hogy beszéljen. Vagy legalább valami tétova tapogatózást, hogy mi lenne, ha esetleg... De nem. Próbáltam magam beleélni a helyükbe, hogy magyarázatot találjak, miért nem.

Végül két ötletem is lett. Az első: valami olyan borzalmas dolog történt, melyre ha fény derül, rosszabb a halálnál. Ilyet azonban még kitalálnom sem sikerült. A másik: minden úgy volt, ahogy a vallomásokban szerepelt, és akkor a gyilkosságoknak semmi köze ahhoz az éjszakához.

Rebecca nyugalma ez utóbbit támasztotta alá. De mégis: csak létezik nálam is az a bizonyos női megérzés.

Tudtam, valahogy meg kellene próbálnom kizökkenteni, megszorogatni (gyorsan eltanultam ezt a kifejezést Mr. Collinstól), de esélytelennek éreztem. Átala is sokszor elismerve, jóval okosabb voltam nála. Egy ilyesfajta (nem is tudom, minek nevezzem) szócsatában, vagy agyturkálásban, netán manipulálásban azonban nagyon nem voltam az ő szintjének még a közelében sem. Pedig más mód nem mutatkozott a szóra bírására.

* * *

Napok teltek el így, félve és tépelődve. Lényegesen enyhébben, mint első ijedségemben. Nem okozott gondot a tanulás, a beszélgetés barátokkal, néha még nevettem is. Tehát tudtam normálisan élni, de belül nyugtalan és feszült voltam, és ha egyedül maradtam, csak ezeken az eseményeken járt az eszem.

Rebecával is csevegtünk párszor. Eleinte görcsösen koncentráltam, hogy valahogy a téma irányába terelem a beszélgetést, de mindig azt éreztem, gyanakvást ébresztőn erőltetett lenne. Végül úgy döntöttem, nem siettetem a dolgot. Lazán és fesztelenül álltam hozzá, és vártam. Készenlétben. Ha majd egyszer úgy alakul a társalgás, ha valahogy egy picit is szóba kerül az ügy, akkor legyen éber és felkészült, hogy kihasználhassam a pillanat adta lehetőséget.

Mr. Collins sem keresett fel, legalábbis személyesen. Telefonon néha beszélünk, ilyenkor tettem fel neki a felmerülő kérdéseimet. Így tudtam azt is meg, hogy Mr. Stein kihallgatásai is teljesen zátonyra futottak, és az igazgató úr körül sem találtak semmi gyanúsat. Tehát hiába jöttek új ötletek, a nyomozás nem mozdult el a holtpontonról.

Ezekre a nyugis időkre érkezett az a reggel, mikor hisztérikus üvöltésre, vagy inkább rikácsolásra ébredtem. A „Nagy Testvér” már korábban megszólalt, csak amikor Rebecca gyorsabban felkel nálam, s megy a mosdóba, akkor kicsit vissza szoktam sunyni. Ebből a kellemes állapotból riadtam fel erre az artikulálatlan hangra, mely alkalmatlan volt annak beazonosítására, kitől is származik.

Kiugrottam az ágyból, az ajtóhoz futottam, kissé összeütközve a szintén arra tartó Rebeccával, kinek fogkrém-hab keretezte vastagon a száját. Akkor természetesen nem gondoltam rá, de később ennek jelentőséget tulajdonítottam. Ugyanis soha nem jelent volna meg ilyen külsővel emberek között (még csak a szobában sem, ha ott voltam). Ebből arra következtettem, mégsem volt annyira érdektelen és nyugodt, mint amilyennek mutatta magát.

Ahogy egyszerre kiléptünk, a hang forrása egyből a folyosó végére vonzotta a tekintetünket, mint ahogy az összes ajtónál kikukucskáló fej is arra fordult. Steve görnyedt ott telefonkagylóval a kezében, és az ablakon átszűrődő napfényben még csipás szememmel is tisztán láttam, mint fröcsög a nyála ordításától. Csak néhány foszlányt érttem belőle: „nem érdekel... honnan tudjam... orvos... mentő... küldje már”. Valószínűleg a portás is nehezen hámozta ki (csak őt lehetett onnan hívni), ezért nyúlt ilyen hosszúra és idegesre a párbeszéd.

Épp befejezte, és dühösen vágta a készülékhez a kagylót. Pár pillanatra elhallgatott, de mikor körülnézett, és meglátta a sok bámészkodót, újra rázendített. Ebben már nem voltak szavak, csak egy hosszan elnyújtott „ááá”, ahogy elrohant a diákok kettős sorfala előtt, mint egy vesszőfutáson. Mindenki kövé meredten nézett utána, csak Rebecca mozdult, száját köpenye ujjába törölve, azonnal utána sietett. Újabb meglepetés: róla képzeltem volna a legkevésbé, hogy elsőként indul segíteni.

Természetesen vele tartottam. Beléptünk a tipikusan trehány fiúszobába. A jobb oldali ágyon ülve bömbölt Steve elviselhetetlenül, Ted a másikon feküdt mozdulatlanul.

– Elég! – csattant Rebecca hangja. Nem kiabált, csak határozott és erélyes volt. Ez volt az első szó bő egy éve, ami elhangzott közöttük, mégis varázsütésként hatott. Steve lekapcsolt rádióként (vagy inkább szirénaként) elnémult. Aztán egy nagy levegővétellel magyarázni akart volna valamit, de érezni lehetett, hogy ez újra azonnal üvöltésbe fordul.

– Nyugi! – jött halkán a második szó, mely csírájában elfojtotta a kitörést, és Steve megadóan roskadt magába.

Hihetetlen jelenet volt, csak tátottam a számat, és sopánkodtam, hogy mennyire nem értek az emberekhez.

Miután higgadságát mindenkire kiterjesztette, Rebecca odament Tedhez. Megtapintotta a nyakát, és lemondóan felegyenesedett.

Maradtunk, míg megjött a mentő, tán hogy a pusztá jelenlétével féken tartsa Steve hisztijét. Az orvos az ágyhoz sietett, onnan dobta ki a kérdést:

– Tudunk valamit?

– Semmi olyat, amit maga ne látna – gondolom, kitalálható, ki válaszolt ilyen cinikusan. – Talán csak annyi, az élő sráca ráférne egy nyugtató, hogy ne bolonduljon meg az egész szint.

Erre már a doki is visszafordult, ki bír így viselkedni ilyen helyzetben. Meghökken ugyan, mégis inkább hálásan nézett. Megszokhatta már, hogy ideges légkörben dolgozik, de azért örült a nyugodt körülményeknek.

Visszamentünk a szobánkba. Lekuporodtunk az ágyainkra. Addig, mintha félálomban lettem volna, ekkor kezdtem felfogni a dolgokat. Ez bizony azzal járt, hogy görcsölő gyomromból zokogásszerű lökések indultak ki. Az arcom még fegyelmezett volt, de gyorsuló légzésem már jelezte a közeledő kitörést. Próbáltam megállítani, de én nem Rebecca vagyok. Szífogva, lopva rásandítottam. Észrevette.

– Sírjál csak nyugodtan. Tőled nem zavar.

Nem hiszem, hogy az engedélyére vártam volna (azért aranyos volt), de azonnal a párnámba borultam fejemre húzott takaróval, s átadtam magam a feltörő erőknél.

* * *

Mint azt már megszokhattuk, aznap is elmaradt a tanítás. Szörnyű, milyen természetességgel vettem ezt tudomásul.

Mire Mr. Collins megérkezett, már kibőgtem magam, és viszonylag összeszedett voltam. Legalábbis külsőleg. Az agyamban az utóbbi időkben összerakott gondolatok teljesen összevissza kavartak, követhetetlen sebességgel. Fel is adtam, hogy valami értelmes dolog süljön ki belőle. Hagytam, mint egy önálló lényt, hadd zakatoljon magának.

Nem sok segítséget adhattunk a nyomozónak, inkább nyugtatni próbált minket. Már egyikünk rászorult egyáltalán. Kérdésünkre elmondta, az orvos mérgezésre gyanakszik, de bizonyosat csak a boncolás hozhat. Örültem volna, ha hosszabban marad, de nyilván ismét végig kellett kérdeznie mindenkit a szinten.

Nem volt pillanat sem, hogy négy szemközt maradhattunk volna, ezért mikor kilépett, felpattantam, hogy elkapjam, mielőtt a következő szobába menne.

– Mike! – szóltam utána halkán, miközben csuktam be magam mögött az ajtót.

– Igen?

– Most akkor élesedik ez az utazás téma? – kérdeztem suttogva.

– Még nem volt időm végiggondolni, de erősen motoszkál bennem, mióta értesítettek. Valamit lépni kell, méghozzá gyorsan, nem nézhetjük tétlenül. Már így is túl sokáig halogattuk. Eddig a menekülésnél nincs jobb ötletem. Ha neked lenne, csak szólj.

A folyosó félhomályában úgy láttam, mintha kacsintott volna biztatón-nyugtatón.

– Á! – legyintettem rá cinkos mosollyal, és visszاسurrantam a szobámba.

Szándékosan kerültem Rebecca tekintetét, de éreztem, hogy a tarkómat szúrja, miközben értelmetlenül pakolásztam. Mikor hirtelen ötlettől vezérelve a nyomozó után ugrottam, nem gondoltam bele, hogy ezzel gyanakvást ébresztek benne.

Köhintéssel próbálta magára vonni a figyelmemet, de nem reagáltam. Másodszor már nem is akarta torokköszörülésnek álcázni. Nyomatékos „tudom ám, hogy mi van” jelentéssel bírt. Látványosan haszontalan pakolásom sugallta a „nem érdekel, mit gondolsz” választ. Bár ez nem volt igaz, de abban a pillanatban nem tudtam mit kezdeni vele.

Végül megszólalt:

– Mike?

A franc abba a veszett jó fülébe! Meg abba az elképesztően gúnyos hanghordozásába, ami határozottan a régi énjét idézte. Ettől komolyan megijedtem, és lassan felé fordultam. Az arckifejezése szerencsére nem az akkori Rebeccáé volt. Talán hamiskásnak nevezném, olyan „valami tudok, de érdekelne pontosan” kisugárzása volt.

– Ezt mondtam volna? – hebegtem, miközben a felé fordított székre telepedtem.

Sokat sejtető mosollyal bólogatott.

– Kicsúszhatott a számon – magam sem hittem ennek a bagatellizálásnak a sikerében.

– Az enyémen nem tudott volna. Fogalmam sem volt a keresztnevéről – ebben azért erősen kételkedtem, de megértettem a célzást: normál esetben én nem tudhattam volna.

Nem tudtam, mit mondjak. Pedig többet nem szólt. Csak nézett, szinte szuggerált, valami roppant zavarba-ejtő mosollyal.

– Oké! Találkoztunk néha – adtam meg magam. Ezzel próbáltam időt nyerni, hogy a magyarázatot is kitaláljam hozzá.

– Az ír szabadságharcossal? – nevetett.

– Igen, vele – zavartan leszegett fejemmel rejtettem el, hogy szájsarkaim nekem is felhúzódtak önkéntelenül.

– Randi?

– Dehogy! – utasítottam vissza zsigerből. Aztán meg is bántam, hisz tökéletes lehetőséget adott, hogy elhallgassam kapcsolatunk valódi mibenlétét.

– Persze, hogy nem! – egyre jobban kacagott. – Te akkor sem vennéd észre, hogy randin vagy, mikor már megcsókoltak.

Az arcomra kiülő döbbenettől meg már szabályosan röhögő-görcsöt kapott. Valóban köpni-nyelni nem tudtam.

– A nyomozást segítetted, mi? – préselte ki magából, mikor egy pillanatra enyhült a „rohama”.

Valami apró, tétova, félénk igenlő mozdulatot tehettem, mire sikongóba forduló nevetését tompítandó fejébe húzta a takarót, s bevágta magát az ágyba, úgy rázkódott tovább, abba hagyhatatlanul.

Oly sokáig tartott, hogy volt időm felocsúdni, és végiggondolni a véleményét. Arra jutottam, Mr. Collins talán kedvelhet, de semmi több, hisz kislánynak éreztem magam a társaságában. Az ügyről is olyan komolyan és olyan mélységben beszélgettünk, hogy az nem lehetett

csak egy randi ürügye. Meg nem is illett volna a jelleméről bennem kialakult képbe. Úgyhogy abban maradtam magammal, kifejezetten előnyös, ha Rebecca ezt képzeli, én pedig tovább játszom a naivat. Ez persze nem volt nehéz, inkább így helyes a megfogalmazás: nem mutatom, hogy kezdek kinőni a naivságomból.

Mikor végül könnyáztatta arccal kikászálódott az ágyból, hozzám lépett, és szinte angyali mosollyal megsimogatta a fejem. Soha addig nem tett ilyet, és meglepő módon nagyon jól esett.

Egész kellemes hangulatba kerültem ahhoz képest, ahogy és amivel indult a nap. Természetesen csak addig tartott, míg gondolataimra maradván a szörnyű események hatásai újra át nem vették az uralmat érzéseimen.

* * *

Visszaolvastam az előző oldalakat, és bár teljesen megfelel a valóságnak, mégsem tetszett. A hangulata nem stimmel. Ez sem teljesen igaz, mert az adott szituációknak megfelel, csak az összkép... Aztán rájöttem az okára. Nyilvánvalóan arról írtam, amikor történt valami. Időm nagy része azonban eseménytelenül telt. Ebből következően hangulatom összképét is ez dominálta. Nem tudom, hogyan kellene ezt átadnom. Jobb ötletem nem lévén, megkérném a kedves olvasót, higgye el (netán képzelje is el), hogy ezek a szürke időszakok kizárólag félelelről és szorongásról szóltak. Néha kiegészítve kétségbeesett megoldáskereséssel.

Ted halála óta (aminek oka már bizonyítottan mérgezés) annyi változás történt, hogy Rebeccán is hasonló feszültséget vettem észre. Nyilván nem olyan erősen, mint nálam, de korántsem volt az a magabiztos, szinte kívülálló lány, mint addig. Sajnos, ez csak a viselkedésén látszott, semmivel sem lett közlékenyebb. Pedig eleinte bíztam abban, hogy majd zavarja az a teher, mit láthatóan nehezen cipelt. Ez újra csak egy naiv várakozás volt tőlem, hiszen egy éve sokkal mélyebben volt, és akkor sem beszélt. Igaz, azóta valamelyest közelebb kerültünk egymáshoz, de ez még így is hiú ábránd volt.

Talán két nap telt így el, mikor délután dühösen csapta be maga mögött az ajtót. Az íróasztalról felkapott pár jegyzetet, de csak azért,

hogy újra meg újra odavághassa őket. Nem mertem mukkanni sem, nem hogy kérdezni, mégis választ kaptam:

– Én nem választhatok!

Sejtettem, hogy az utazásról lehet szó, de továbbra is jobbnak láttam hallgatni.

– Nekem mennem kell, eldöntötték – egyre több tárgy bánta dühét az asztalon.

– Nem lehet, hogy így lesz jobb? – félénk-halkan kérdeztem attól tartva, átveszem az írószerek feszültség-levezető szerepét.

– Eric-vel és Steve-vel? Most viccelsz?

– Titeket kell megvédeni.

– Kitől? – ezt még kiáltotta, majd hirtelen megfordult, s váratlanul elhalkulva, mégis keményen és határozottan szegezte nekem a kérdést:

– Jössz?

Először meglepetésemtől akadt el a hangom, majd az egész testemben szétterülő belső mosolytól. Hiszen ez nem is kérdés volt. Ahogy ott állt, és nézett rám, sokkal inkább kérés, sőt, könyörgés. Büszkesége nyilván nem engedte, de a szigorú arc mögül a tekintet, az bizony könyörgött.

Élveztem a felismerést, de aztán észbe kaptam, hogy feleletet is kéne adnom.

– Fogalmam sincs. Tudod, mióta rágódom már ezen?

– Mióta? – csattant rám azonnal.

Teljesen jogos volt a felháborodása, hisz ő csak most értesült, ráadásul kész tények elé állítva. Én meg már megint kiadtam magam. Ágyára dobta magát, hátát a falnak támasztva, szúrós pillantással adta tudtomra, hogy most vallatás következik. Szemlesütve válaszoltam:

– Még Ted halála előtt felmerült az ötlet.

– Ő biztos támogatta volna... így utólag.

Cinikus közbevetése nem jelentette érdeklődése csökkenését. Levegőben doboló lábfeje, láthatatlanul szememhez láncolt szeme nyomatékosította: kérdés nélkül is türelmetlenül várja a folytatást. Mindent tudni akart, és én majd megszakadtam, hogy ne hajoljak meg erős akarata előtt.

– Azért tudhattam a tervről szinte a születésekor, mert én dönthetek. Legalábbis akkor még úgy volt. Szóval, hogy alaposan átgondolhassam.

– Aha! Szóval te dönthetsz. Az érintettséged erősen kérdéses, és nem is tudsz semmit. Mégis dönthetsz.

Úgy tűnt, nem szándékozik kérdezni, csak piszkálással készlet beszélésre. Nem-tudásomra tett megjegyzésén megakadtam. Vagy elszólta magát, hogy ő valami komoly titok birtokában van, vagy csak engem akart kiugrasztani, hogy sértődötten eláruljam, hogy igen is tudok dolgokat. Úgy döntöttem, figyelmen kívül hagyom, és csak a mondat első felére reagálok:

– Pont a kérdéses érintettségem miatt választhatok.

Hümmögése a „Logikus, de igazából mindegy is.” mondatot helyettesítette. Mivel többet nem szólt, megpróbáltam fordítani a helyzeten:

– Mit nem tudok?

Majdhogynem sunyin sandított rám, nehogy már azt képzeljem, hogy behúzhatom a csőbe:

– Mit tudsz?

Most én dobtam félre a könyvet, mit megérkezése előtt olvastam, s végig az ölemben tartottam:

– Na ebből elég! Ez a társalgásszerű borzalom méltatlan mindkettőnkhez. Kezdjük előlről! – spontán kitörésemről végre elememben éreztem magam, bele is lendültem: – Arra vagy kíváncsi, megyek-e. Segítesz dönteni, vagy nem?

Egész hátrahőkölt határozottságomtól.

– Nocsak! Miből lesz a cserebogár! – ezt csak maga elé motyogta mosolyogva, aztán hozzám már normál hangon szólt: – Miben segíthetnék én neked?

– Például: ki vagy kik kísérnek?

– Hát... Mr. Collins. – felelte bosszantóan lassan és sejtelmes-célzatosan.

Nem akartam, hogy látszódjon rajtam, valóban lényeges tényező ez számomra, gyorsan továbbléptem:

– Mr. Burtman?

Villámgyorsan elkomorult. Hihetetlen érzékkel volt képes azonnal észrevenni, ha valami arra utal, a másik többet tudhat, mint ahogy gondolta. Aztán egy pillanat alatt rendezte magát, hátha csak vaktában pufogatott az illető:

– A diri? Mi a francnak jönne?

Hiába. Nem ment. Nem tudtunk nyílt lapokkal játszani. Én sem mertem elkezdni, csak labdákat dobtam fel. Ő meg... hagyjuk is.

Mindegy, akkor is beszélünk kellett:

– Szóval, ti hárman és Mr. Collins, senki más?

– Esetleg te és Gary.

Tényleg, Gary. A bandatagok szobatársak voltak, így csak ő van hozzám hasonló helyzetben Ray révén. Vajon többet tudhatott, mint én? Sokkal biztosan nem. Rebeccától kellett volna segítséget kapnom, de semmit nem lehetett kiszedni belőle. Más megközelítési módot eszeltem ki:

– Szerinted mennem kéne?

– Honnan tudjam, tán én vagyok a gyilkos?

– Nem, de...

– Vagy tán azt képzeled, tudom, ki az? – kiabált, de nem éreztem úgy, hogy velem. Csak olyan gőzkieresztősen. – Ki ismerheti minden mocskos tettüket, amit a városban elkövettek? Ki tudhatja, kinek és miket mondhatott Sarah a kórházban tiszta pillanataiban? Az igazgatót emlegetted? Tehát tudod, hogy annak idején mindent megtett azért, hogy minél kevesebb kellemetlenséggel simítsa el az ügyet. Tehát a rendőrségen is lehetnek akár indulatok, akár érdekek. Mi van, ha a lovagod a gyilkos?

Miközben szónokolt, sajnáltam. Most látszott csak, hogy micsoda rettegés mardosta őt is belül. Ugyanakkor csodáltam is, mekkora önuralommal bírta ezt kezelni. Ettől még nem került el a figyelmemet az elsimítás beismerése és Sarah felemlegetése. Kombináltam volna még tovább, de az utolsó kérdése nagyot ütött.

– Meghibbantál? – erélyes próbáltam lenni, hogy megakadályozzam túlpörgését.

– Miért pont őt zárhatnád ki? Meg micsoda remek ötlet, elvinni a világ végére a kiszemelt áldozatokat.

– Te teljesen becsavarodtál – ezt már nem kérdeztem, kijelentettem, s párnát fogtam a fejem köré. Nem akartam hallani, habár a bogarat már beültette a fülembe.

– Ne dugd a fejed homokba, Okoska! Nem te kértél segítséget?

Zúgott a fejem, de csak az ismétlődött benne, mennyi mindenre nem gondoltam. S még mennyi lehet, amire még Rebecca sem, vagy legalábbis nem mondta ki. Békét szerettem volna az elmémben, és szörnyű volt a felismerés: az nem mostanában lesz.

– Na jó! Ezt a Mr. Collins-témát kicsit túlspiráztam – megsajnálhatott, hogy percekig nem mozdultam ki a „homokból”. – Én sem gondolnám, hogy ő lenne, csak jelezni akartam: semmit nem lehet kizárni. Lehet a legvadabb elképzelés is a valóság. Hogy a francba segíthetnék neked?

Higgadt hangjára kiszabadítottam bebugyolált fejem:

– Mikor bejöttél, azon dühöngtél, hogy nem dönthetsz. Mint aki mást szeretett volna tenni.

– Dehogysis! Csak felháborodtam, hogy te választhatsz, én meg nem.

– Tehát menni akarnál?

– Nem kell rajta gondolkodnom, megoldották.

– Neked akkor is sokkal könnyebb lenne, ha döntened kéne. Sokkal többet tudsz, mint én.

Látványosan a plafont kezdte bámulni:

– Elég baj az nekem.

Vége. Ismertem már annyira, most zárult be teljesen. Egy utolsó kérdés viszont még kikíváncozott belőlem:

– Te a helyemben mennél?

Pislogott néhányat, majd oly mély lélegzetet vett, mintha jót slukkolt volna egy cigiből:

– A te szempontodból, szerintem, mindegy. Viszont két ember örülne, ha jönnél.

Továbbra sem nézett rám. Óriási erőfeszítésébe kerülhetett kimondani. Persze, nem is ő lett volna, ha nem tompítja gyengeségét mutató óhaját azzal, hogy kicsit megszekál Mr. Collins-szal.

Jólesett. Ugyanakkor ráébredtem, nekem is milyen fontos ez a két ember. Nehezebben birkóznék meg a helyzettel nélkülük, és mivel a biztonságom szempontjából patthelyzet állt elő a menni-vagy-maradni kérdésben, miattuk kezdek barátkozni az utazás gondolatával.

* * *

Mr. Collins ismét meglátogatott, s újra a parkban kötöttünk ki. Célja nem is lehetett kérdéses, nyilván ideje volt döntenem utazás témában. Kicsit bizonytalan lettem. Ááá, Rebecca, ez a te műved! A hülye benyögésétől nem éreztem olyan megnyugtatónak a nyomozó társaságát, mint korábban. Bármilyen örültség és minden porcikám ellenkezett vele, mégis ott motoszkált bennem: ő is lehet a gyilkos.

Ha ez az apró belső hang nem zavart volna, már el is kezdtem volna pakolni. Aztán, ahogy a padok felé sétáltunk, kezdett halványulni ez a lehetőség. A távolban néhány ember igyekezett a dolgára, s arra gondoltam: miért ne tehetne volna bármelyikük? Mr. Collins is csak annyira gyanús, mint ők.

Ezzel sikerült is kisépítenem a hirtelen jött fenntartásaimat a nyomozóval szemben. Mire leültünk, már minden kétségem elillant, s tudtam, mit fogok tenni. Azért egy kicsit kérdezősködtem:

– Szóval te leszel a kísérő?

– Igen.

– Egyedül?

– Az úton igen. Legalábbis közvetlenül. Ahová megyünk, ott már lesz más is.

– Nem is kérdezem, mi az a hely. Még ha netán el is árulnád, akkor sem akarnám tudni.

– Köszönöm, ezzel megkíméltél egy kínos érzéstől.

– Gary?

– Gary – hosszabb válaszra készülve kényelmesebben helyezkedett el.

– Ő nehezebb eset nálad. Semmilyen véleménye nincs a történetekről. El sem gondolkozott rajta. Ennek szinte egyenes következményeként határozottan elvetette a feltételezést, miszerint akár érintett is lehet. Az elutazást is kirándulásként képzelte. „A védelmi program nem buli!” mondatomtól egy pillanatra elkomolyodott, de aztán lazán felelt: „Nem? Akkor maradok.”

– Tulajdonképpen nem is váratlan a hozzáállása. Ő ilyen.

– S még igaza is lehet.

– Igen – döntésem segítségének ürügyén szerettem volna minél többet megtudni: – Van gyanúsított Ted meggyilkolásában?

– Hogyne! Mindenki! – cinizmusát elkeseredettsége szülhette. – Majdnem. Nigelt továbbra is figyeljük. Sarah apja egész héten nem lépett lakóhelye határain kívülre. Mr. Burtman nem volt ügyeletben, s noha alibije nincs, neki elég nehéz úgy mozognia az intézmény területén, hogy senki se lássa. Nem könnyíti az sem a helyzetet, hogy az időpontot sem tudjuk kellően beszűkíteni.

– Mert azt tudni, hogy mivel mérgezték meg?

– Találtunk a WC víztartályában egy borosüveget. A benne maradt ital mérgezett volt. Steve szavai szerint minden este borszaga volt

szobatársának, de napközben sosem. Így majdnem egy teljes nap bármely perce lehetett az elkövetés ideje.

– Steve tudott a rejtkehelyről?

– Ugyan már! Ez egy közismert bentlakásos rejtkehely.

– A méreg fajtája sem segítség? – gyorsan tovább léptem, ne lehessen észrevenni rajtam szégyenérzésemet, hogy én nem tartoztam ahhoz a közhöz, akik ismerték ezt a csibészséget.

– Hát az elég érdekes. Bárki által elérhető az alapanyag, de nem sokan tudják, miképp alakítható méreggé. Egy kis utánjárással azonban kideríthető, így ez sem zárhat ki senkit. Egy kis lehetőséget talán ad arra, ha valaki ezzel kapcsolatosan elkottyant valamit, azonnal gyanúsítottá váljon.

Ahogy kérdezgettem, be kellett vallanom magamnak: tudat alatt a kíváncsiságom is az utazás felé billentette a mérleg nyelvét. Itt maradva, kis túlzással, megőrülnék, hogy nem tudhatok semmit róluk.

– Van még kérdésem? – nocsak, eddig engem szokott zavarni egy kis hallgatás. Szabadkozni is kezdett: – Csak, tudod, döntenie kéne. Megkezdtük az előkészületeket, de a precíz kidolgozáshoz, tudnunk kell, kiket viszünk.

– Világos. Utazok. – feleltem magabiztos természetességgel, s kedvem támadt ugratni: – Eddig nem kérdezted.

Megkönnyebbülten mosolygott. Nem tudtam, azért-e, hogy nem kell emiatt vesződnie velem, vagy, mert ezt a választ szerette volna hallani. Egyúttal el is kezdett fészkelődni, mint aki rohanna, hogy a válasznak megfelelően azonnal intézkedjen. Megkönnyítettem a dolgát:

– Ha merül fel még bennem kérdés, útközben bőven lesz alkalmam feltenni – nem marasztalt, kezet fogtunk, aztán már csak a hátát láttam.

Hazafelé sétálva elégedetten nyugtáztam magamban, hogy a beszélgetés során egy pillanatra sem jutott eszembe Rebecca „bogara” a fülemben.

* * *

Miközben pakoltam, eluralkodott rajtam az érzés, hogy hülyeséget csinálok. Teljesen lehetetlennek tűnt, hogy én is célpont lennék. Szinte biztosra vettem, ha nem mennék, kimaradhatnék az egészből.

Még nem indultunk, csak azt az utasítást kaptuk, készüljünk fel arra, hogy bármikor fél órán belül útra készek legyünk. Mégis, ez a készülődés oly kézzelfoghatóan közelivé tette az utazást, hogy úrrá lett rajtam a félelem. Rossz előérzetem volt, és előre vádoltam magam a hibás döntésemért. Nem volt sírhatnékom, de a könnyeim csordogáltak gondolataimtól.

Meglepő módon Rebecca gyorsabban végzett. Az efféle dolgokra mindig többször annyi időt fordított, mint én. Most viszont már az ágyról figyelte a ténykedésem. Valószínű pityergésem is észrevette, mert megszólalt:

– Bocs, önző voltam.

Nem akartam könnyes arccal ránézni, cuccaim rendezésére figyelve reagáltam:

– Ne gondold, hogy miattad megyek.

– Nem. De talán kicsit manipuláltalak.

Mivel épp egy törölköző akadt a kezembe, megtöröltem szemem alját, s úgy néztem rá kérdően. Sőt, talán kissé vádlón is.

– Nem hazudtam, nem vezettelek félre. – Hogy bírt mindig belelátni a gondolataimba? – Meggyőződésem, hogy nem eshet bajod.

– Ámen! – keserűen vetettem oda, miközben próbáltam elhinni.

– Mégis úgy gondolom, sok mindentől megkímélnéd magad, ha maradnál. Ezt nem osztottam meg veled – nem hittem volna, hogy valaha is valamiféle megbánást látok rajta, nem is tartott sokáig: – Sajnálom... De nem bántam meg – addig csak felém nézett, de hirtelen egyenesen a szemembe. – Komolyan szükségem van rád.

Nem éreztem olyan súlyos megbocsátandónak ezt a dolgot, mint amekkora feneket kerített neki, viszont jólesett, hogy ily nyíltan kimondta.

– Ha ezt elmondtad volna, nem hiszem, hogy befolyásolt volna – már folytatni akartam a rakodást, mikor villant a gondolat: – Hacsak nem fejtetted volna ki részletesen.

Ez a próbálkozás a szóra bírására is halott ötlet volt. Cinikus mosollyal felállt, s elindult az ajtó felé, csak onnan szólt vissza:

– Örülök, hogy nem haragszol.

* * *

Hajnaltól ébresztett minket az ügyeletes.

– Félóra múlva a parkolóban – csak ennyit mondott.

Fejben már többször lejátszottam az elpakolást, így gyorsan elkészültünk.

Az ajtóban Rebecca megtorpant. Rám nézett, majd váratlanul megölelt.

– Kibírjuk.

Csak pislogtam. Lehet, hogy barátok lettünk?

Mr. Collins egy rendőrségi kisbusz mellett beszélgetett Mr. Burtmannel. A fiúk is ott voltak már.

– Jó reggelt! – feszengett kissé a nyomozó. – Elnézést kérek, de át kell néznom a csomagjaikat. Sőt! – elkezdte nyitogatni a táskákat. – Örmester! Motozza meg a lányokat!

A kocsitól alacsony egyenruhás nő battyogott elő:

– Mindig csak a lányokat! – morogta.

– Hozzám jöhet nyugodtan – szólalt meg Eric kaján vigyorral, melyhez Steve egyetértő vihogással csatlakozott.

A francba! Annyi mindenben gondolkodtam, az eszembe se jutott, hogy ezt a két barmot is el kell viselnem. Többször éreztem az elmúlt napokban, hogy a félelem rajtuk is eluralkodott. Most láthattam viszont, hogy a bennük lakozó ösbutaságot az sem tudta elnyomni.

– Emeljék fel a karjukat, kérem! – hangzott a hátunk mögül az utasítás.

Rutinos mozdulatokkal gyorsan végzett, még időm se volt kényelmetlenül érezni magam. Várakozó tipródását Mr. Collins megérezte, felnézett turkálása közben:

– Rendben, a fiúkat is! – valószínű, ez az ő feladata lett volna, de láthatóan siettetni akarta az indulást. A két táhó meg perverz lihegéssel fejezte ki elégedettségét a döntéssel. Az örmester azonban gyorsan leradírozta arcukról a kéjes vigyort, közel sem bánt olyan kesztyűs kézzel velük, mint velünk.

– Ugye, rendőrségi célja van ennek a kutakodásnak? – kérdezte Rebecca, miközben épp az ő táskája volt terítéken.

– Nem, csak imádok női fehérműket tapogatni – háborgott a nyomozó. Láthatóan ilyen kérdések nélkül is rühellte a feladatát.

– Úgy értem, nincs köze az iskolához?

– Nyugi! Eszemben sincs elvenni a cigarettád.

– Kösz.

Az igazgató azonban határozottan elindult, de azon nyomban meg is torpant. Mintha Mr. Collins „megállj!”-t jelző tenyere fizikai akadályt jelentett volna, pedig két méterre volt tőle.

– De... – próbált volna kinyögni valamit, de nem kapott esélyt a folytatásra.

– Mr. Burtman! El tudja képzelni, mennyi feszültséget kell majd kezelnem, ami ezekben a gyerekekben gyűlt össze? S jó eséllyel még nőni is fog. Nem szándékozom feleslegesen még jobban erősíteni ezeket.

A diri meghátrált, Rebecca pedig egy „jó fej” jelentésű kacsintást küldött felém. A fiúk meg a kis rendőrnő által megtépzott férfiúi büszkeségükkel csak megszeppenten bámultak.

* * *

Hosszú útra számítva helyeztem magam kényelembe, mire meglepetésemre megálltunk a vasútállomáson. A peronra érve Rebecca gúnyosan hangot is adott értetlenségének:

– Ez ám a biztonság!

– Az utolsó kocsi elzárva a többitől csak a miénk – kaptuk meg a tömör magyarázatot.

Biztos voltam benne, hogy mindent alaposan végiggondoltak, de nekem az autó akkor is biztonságosabbnak tűnt. Nem agyaltam rajta, tán a kora hajnali tompaságom miatt, vagy egyszerűen csak bíztam bennük.

Rebecca tipródott. Szerintem azon rágódott, vajon Mr. Collins jóindulata arra is feljogosítja-e, hogy előtte rágyújtson. Steve, tán hasonló gondolatokkal, jelezte, hogy a mosdóba megy. Ahogy ránéztem, rájöttem, mégsem azzal a céllal. Mindig gondosan hullámosan oldalra fésült haját átrendezte a szél.

– Senki nem megy sehova egyedül!

Eric szemei elkerekedtek:

– Most ugye viccel? – tört ki belőle a nagyfiú.

A nyomozóról sütött, hogy háta közepébe se kívánja ezt a kamasznevelést. Körülnézett, s észrevette, hogy a váróból nyíló WC-

ajtóra pont rá lehet látni tőlünk. Odasietett, benyitott, megállapította, hogy üres, és visszajött.

– Igyekez! – vetette oda Steve-nek, majd Erichez fordult: – A vonaton részletesen megbeszéljük a szükséges szabályokat. Hozzászólhattok, de a végszót én mondom ki. S onnantól kezdve nem tűrök ellentmondást. Még ha némelyik gyerekesnek is tűnik, első a biztonság.

Nehéz utunk lesz. Láthatóan mindegyikünket nyomasztotta a csend, mégsem törtük meg. Egyszerűen nem volt mit mondani. Legalábbis semmi olyan, ami helyénvaló lett volna. Kedvem támadt valami „szép időnk van” típusú benyögéssel kifigurázni a helyzetet, de meggondoltam magam. Úgy véltem, nem hogy oldaná a feszültséget, hanem inkább elmélyítené. A többiek szerintem nem görcsöltek, csak várták, hogy majd valaki más megszólal, előbb-utóbb.

Hosszú percek teltek így el, mikor végre Mr. Collins véget vetett kínlódásunknak:

– Eric! Sürgesd meg Steve-et!

– Egyedül? – fölényes és pökhendi stílusa pofán vágásra ingerelte az embert. Most éreztem először, hogy a nyomozó türelmének is van határa. Még tartotta magát, ahogy rálegyintett az elégedetten vigyorgó pofára, de közel a cérnaszakadás. Egyedül indult befelé.

Pár másodperc múlva eltorzult arccal rohant ki az épület sarkáig. Ott pisztolyt rántva nézett körül idegesen. Majd a fegyvert eltéve futott vissza hozzánk:

– Őrmester! Nézzen körül hátul! Vigyázzon! A WC-ablakból elvágták a torkát! Aztán siessen vissza helyszínt biztosítani!

Erre aztán minden porcikám elkezdett remegni. Ki is néztem magamnak a legközelebbi padot, de a kiabálás nem maradt abba:

– Együtt maradni! – ettől hirtelen megdermedtem, ő meg egy vasutas karját elkapva, igazolványát az orra elé nyomva folytatta: – Ha a vonat befut, senki nem szállhat se fel, se le! Amíg engedélyt nem adok rá.

– De uram... a menetrend...

– Nem voltam elég világos?

– De a késés halmozódik, több ezer ember...

– Annak a több ezer embernek együttvéve sem lesz annyi kára egy kis késéstől, mint annak a srácnak a WC-ben! – aztán megszeppenését látva

megenyhült, visszafogottabb hangon nyugtatta: – Az én felelősségem. Csak csinálják! Kérem.

A köpcös egyenruhás fontosságának tudatában tisztelegve jelezte, felfogta, és kész végrehajtani. Mr. Collins eddig bírta fékezni a hangerejét, felénk már újra kiabált:

– Gyerünk az irodába! Együtt! Senki ne maradjon egy pillanatig se magára! Utánam!

Az, hogy én rettentően féltem, az normális, de hogy az addig flegma vagányt játszó Eric minket is félrelökve majd megszakadt, nehogy egy lépésnél többre lemaradjon a nyomozótól... S az a tetű, beszari arc, ahogy sugározta: „Mindenki megdögölhet, de nekem élnem kell”, oly nagy megvetést ébresztett bennem, hogy el is felejtettem a reszketésem.

– Pakoljatok le! – kaptuk az utasítást tárcsázás közben. A szűkös irodát szinte elfoglaltuk.

– Halló! Itt Mike! ... Az egyik fiút megölték a pályaudvaron. Küldjétek helyszínelőket! Meg embereket a felszállók ellenőrzésére és a minél gyorsabb kikérdezésekre. ... Addig feltartom a szerelvényt. ... Zárjátok le a városból kivezető utakat, mindenkit állítsatok meg, ellenőrizzetek! ... Mit tudom én, kit keressetek! Hát a gyilkost! ... A programot folytatjuk.

– Gyerünk a váróba!

Ezért érdemes volt lepakolnunk. Aztán gyorsan el is nyomtam ezt a negatív gondolatot, nem lehetett könnyű ennyi felé figyelni. Egy pad köré telepedtünk. A nyomozó visszament a WC-be, én viszont úgy helyezkedtem, hogy véletlenül se tudjak arrafelé még csak pillantani se. Szörnyű volt megélni az eddigi a gyilkosságokat, eleinte még beszélni is az volt róluk. De ennyire a közelemben! Szinte mellőlem ment a halálba. A többi esetet mind utólag tudtam meg. Ez meg itt az orrom előtt. Tán az mutatta legjobban, milyen rosszul voltam, hogy bőgni sem bírtam.

Arra viszont tisztán emlékszem, nem sajnáltam Steve-et. Csak ránéztem Eric fentebb már elemzett arcára, idegesen ide-oda ugráló szemekre, s arra gondoltam, a másik ugyanilyen lenne. Ennek ellenére a halál ilyen mérvű közelsége lezsibbasztott.

Néhány perc múlva rendőrök lepték el az állomást, Mr. Collins eligazította őket, és lehiggadva tért vissza hozzánk:

– Jól vagytok? – szótlánul bámultuk. – Oké, hülye kérdés – közelebb guggolt hozzánk. – Ne aggódjatok! Vigyázok rátok. De együtt kell működnötök.

Nekem ez természetes volt, Eric viszont kicserélődve csaholó kutya módján, pítzve bólogatott.

Rebecca pedig... végig rezzenéstelen arccal... Nem tudtam eldönteni: Önuralom? Érzéketlenség? Vagy egyszerűen közöny?

* * *

Szinte késés nélkül elindulhattunk. A rendőrök profi munkát végeztek. A leszállókat az épület megkerülésével terelték az utcára, a felszállókat villámgyorsan ellenőrizték. A többit elvégezhettk azután is, hogy a vonat már elment. Ezeket, persze, jóval később állapítottam meg az elraktározódott képekből, hiszen akkor holdkórosként mozogtam, és négyünkön kívül nemigen vettem tudomást a külvilágról.

A fülkébe érve ledobtam a cuccom, bevágódtam az ablak melletti ülésre, és csak néztem ki a fejemből. Nem voltak se érzéseim, se gondolataim. Élettelen darab testként ücsörögtem.

Lassú eszmélésem első megnyilvánulása volt, hogy körülnéztem. Eric nagyjából úgy festett, mint én. Rebecca tiszta és világos tekintettel, hatalmas lelki nyugalommal nézte a képeket a falon. Mr. Collins velem szemben ült, és mereven bámult ki az ablakon. Ő nem élő halottként, éppen ellenkezőleg: látszott rajta, ezerrel pörög az agya.

Eledezésem következő fázisaként rettentően zavarni kezdett a fülke csendje. Nem úgy, mint a peronon, mikor nem volt mit mondani. Kifejezetten azt éreztem, beszélnünk kellene. Nem csak azért, mert volna miről, hanem mert egyszerűen muszáj. Konkrétan ugyan nem tudtam mást, csak azt, hogy ne üljünk már itt úgy, mintha mi sem történt volna.

Erre a gondolatra kezdtem felfogni a történeteket. Ezzel aztán teljesen visszatért belém az élet. Égett és szorult a gyomrom, és a szememben és az orromban megindultak a folyadékok. Felhúztam a sarkam az ülésre, hogy térdeim mögé temetkezve csendes szipogással forduljak magamba.

Önmarcangolásomból (mármint, hogy mi a francért nem maradtam ki ebből, mint Gary) Mr. Collins szavai riasztottak fel:

– Már megint damil... – nem igazán nekünk szólt, inkább csak hangosan gondolkozott. – És megint az olcsó tornacipő...

Hirtelen riadtan nézett körül, mint aki csak most eszmélt rá, hogy ezek a mondatok nem csak a fejében hangzottak el. Kérdő tekintetükből meg is bizonyosodhatott erről, s ez arra készítette, hogy folytassa:

– Horgász-damilból készült hurkot dobtak Steve nyakába, úgy rántották az ablakhoz, ahol már elérhető volt a késsel. Az ablaknál, kívül egy ócska faláda volt a falhoz állítva, azon látszódtak a cipőnyomok.

– Ki tudott a programról? – Rebecca volt csak annyira összeszedett, hogy gondolkozzon és beszéljen. Ez a kérdés motoszkálhatott benne már egy ideje, mivel nem kapcsolódott közvetlenül a nyomozó elmélkedéséhez. Már várhatta az alkalmat, hogy feltehesse.

– Rajtunk kívül: Mr. Burtman, a mi rendőrfőnökünk, és az úti-célunkon illetékes rendőrfőnök. Ja, és Gary.

– Az út és az elhelyezésünk megszervezése sok embert igényel.

– Ők részfeladatokat kaptak anélkül, hogy tudták volna, milyen célja van az egésznek.

– Miért vonat?

– Kiepített kapcsolatunk van a vasúttársaságokkal. Rendszeresen kérünk kocsit, tanúk, gyanúsítottak vagy elítéltek szállítására. Biztonságosabb. Az autót könnyű kiiktatni, akár fegyverrel, akár balesetet előidézve. Ráadásul távcsővel vagy váltott járművekkel észrevétlenül lehet követni.

– Még jó, hogy a vonatot nem.

A nyomozó az órájára nézett:

– Húsz perc múlva egy alagútba érünk. Ott leszállunk, és az ellenkező irányba folytatjuk az utat, ugyanilyen elkülönített kocsiban.

– Bravó! – ez kivételesen nem cinikus megnyilvánulás volt. – Bár valahogy az indulásunk is kiszivárgott... Kiket zárhatunk ki?

Kezdtém féltékeny lenni. Ilyen beszélgetéseket én szoktam folytatni Mr. Collins-szal. Aztán beláttam pillanatnyi alkalmatlanságomat, Rebecca pedig azokat a kérdéseket tette fel, amik engem is érdekeltnek volna gondolkodó-képességem birtokában.

– Magunkat – hangzott az elkeseredett válasz, de aztán folytatta, jelezve, ennél azért kicsit jobb a helyzet. – Mr. Burtmannek indulásunk

után megbeszélése volt a rendőrfőnökkel. Ott is volt, mikor telefonáltam. Sarah apját is figyeljük, már tudnánk róla, ha vonatra szállt volna. Nigelt is, bár ő azóta a nyaralóból is alig mozdul ki. A várost mindössze kétszer hagyta el. Mind a kétszer Sarah emléktáblájához jött, aztán megivott egy sört az egyik kocsmában, s ment is vissza.

Pár másodpercig dolgozta fel Rebecca a kapott információkat, a nyomozó kihasználta a szünetet:

– Kérdések helyett nem akarnál inkább te mondani valamit? – erre már nekem is kitisztult a fejem, s érdeklődve vártam a fejleményeket. Nem kerülte el a figyelmemet az se, hogy erre még Eric is felélénkült egy pillanatra.

– Vegye úgy, hogy nem is kérdeztem semmit – s ezzel látványosan újra a képek tanulmányozására irányította a figyelmét.

– Nem baj, ha kérdezel – próbálta jóvátenni túl gyors letámadását a nyomozó. Késő, eső után köpönyeg! Vége! Most ő is láthatja, milyen az, amikor Rebecca lehúzza a redőnyt.

* * *

– WC-re kell mennem – nézett Eric a nyomozóra. Tekintete szinte könyörgött, hogy ő kísérje el. Mr. Collins mintha mondani akart volna valamit, de aztán meggondolta magát. Talán kedve lett volna emlékeztetni korábbi fölényeskedésére, kicsit megpiszkálni mostani meghunyászkodott mivoltát, de inkább örömmel nyugtázta, hogy ezzel a témával legalább nem kell foglalkoznia. Szó nélkül felállt, kinyitotta a fülkeajtót, körülnézett, s intett a fiúnak, hogy induljon.

Alig hogy eltűntek, Rebecca elkezdett maga elé dörmögni:

– Hm... Alagút... Hm... Meg hogy „kiket zárhatunk ki?”, „magunkat”... Na persze...

– Mi bajod van? – kaptam fel a fejem, s felhúzott szemöldökkel ránézve szinte követeltem a magyarázatot.

– Minket ki lehet zárni, de őt? Ő ment be Steve után, simán megethette.

– Neked teljesen elment az eszed!

– Miért? Nincs igazam?

Talán a magam megnyugtatóására belementem ebbe az elmebeteg játékba:

– Először Ericet küldte érte.

– Ugyan már! Az ő reakcióját pontosan ki lehetett számítani.

Csak legyintettem rá, de rövidesen folytatta:

– Alagút... Ideális terep... Ha gyilkolni szeretnék, én is ezt a helyszínt választanám...

– Hagyd már ezt a baromságot! – legszívesebben lekapcsoltam volna. Mivel ez nem volt lehetséges, vagdalkozni kezdtem: – Akkor Steve-et miért az állomáson?

– Az nem volt tervben, csak adódott. Ennyivel is kevesebb dolga lesz az alagútban.

Nem volt értelme vitázni, mindenre lett volna válasza. Elszörnyedve állapítottam meg, hogy ráadásul teljesen logikus. Elkéseredve, félig sírva, fojtott kiáltással kérdeztem:

– De miért?

– És bárki más miért?

Erre hirtelen nyugalom szállt meg, le is csendesedett a hangom:

– Ezt neked kéne tudnod.

Spontán mondtam ki, de azért büszke voltam magamra. Szándékosan se találhattam volna jobb mondatot, amivel el lehetett hallgattatni.

A bogarat persze már megint beleültette a fülembe.

Amikor az ajtó nyílt, még gyorsan felém sziszegte:

– Ahogy gondolod.

Nagyon hatásvadász volt, de igencsak működött. Jó alany voltam hozzá. Mikor Mr. Collins visszaült a helyére velem szemben, azon kaptam magam, hogy úgy préseltem a testem az ülésbe, mint aki át akarja passzírozni magát a túloldalra. Tudatalattim így próbálta növelni a fülke méretei által behatárolt távolságomat a nyomozótól.

Semmi meglepő nem volt abban, milyen mondat visszhangzott közben a fejemben: „Oh, Gary! Miért nem volt nekem is annyi eszem, mint neked?!?”

* * *

– Srácok, egy kis figyelmet kérek! – Mr. Collins hangja újra olyan határozott volt, mint amikor a rendőröket irányította a peronon. –

Hamarosan az alagúthoz érünk. A vonat nem állhat meg, csak lassít. Ne aggódjatok, szinte csigatempóban fog haladni. Ha a menetirányba fordulva léptek le a lépcsőről, a lendületek két lépéssel elfogy, s így nem estek el. Világos?

– Igeen – válaszoltuk kórusban unottan. Hasonló gyakorlataink bőven voltak a kiképzésen.

– Helyes! Ti a baloldalon szálltok le, ott van a szerviz-járda, majdnem olyan biztonságos, mintha az állomáson tennétek ugyanezt. Én a jobboldalon ugrok.

– Erre mi szükség? – kérdezte Rebecca gyanakodva, s ezzel bennem is elmélyítette a hasonló érzéseket.

– Ti is figyeljétek, nem ugrik-e le valaki más is a vonatról. Én is ezt teszem a másik oldalon.

„Logikus. Mint minden ebben az átkozott történetben. A gyanúk, az okok, a döntések, a magyarázatok. Minden-minden átkozottul logikus! Hogy lehet itt kiigazodni?!” Ilyenek jártak a fejemben, miközben táskám fogantyúját markolásztam indulásra készen.

– Gyerünk az ajtókhöz!

Nem vagyok egy izzadós típus, nem is volt különösebben meleg, mégis gyöngyöződött a homlokom. Nem tudtam szabadulni a gondolattól: „Mi van, ha Rebeccának igaza van?” Sőt, már nem is kérdeztem, hanem hittem. A folyosón oda is súgtam neki háborgó agyam legfrissebb szüleményét:

– Nem kéne fenn maradnunk?

– Ááá! Mire mennénk vele. Hova tűnhetnénk el. Csak vigyázzunk egymásra!

„Hát csak vigyázz rám, mert én magamra se tudok, úgy össze vagyok kavarodva.”

A fékek ugyanúgy sikítottak, mintha azonnal megállnánk, pedig csak fokozatosan lassultunk. Az alagút bejáratához már valóban lépésben értünk. Úgy kétszáz métert tehattünk meg bent, mikor elhangzott:

– Most!

Utolsóként szálltam le. Mr. Collins erre várt, és velem egy időben lépett ki.

Simán ment. Szinte koromsötét volt, csak halványan derengett az alagút két végén némi fény. Eric sosem látott túlbuzgósággal ugrott a sínek közé, hogy jobban lásson, vagy csak hogy látványosabban hajtsa

végre a ránk bízott feladatot. A nyomozó is megérkezett, átbotorkált a köveken. A szemem kezdett alkalmazkodni a fénytelenységhez, és ahogy megláttam a túloldali terepet... én nem biztos, hogy le mertem volna ugrani azon a felén.

– Senki?

– Senki! – felelte büszkén Eric, hangsúlyozva, hogy ő bizony figyelte, szállt-e le valaki más.

– Rendben! Ügyesek voltatok! Maradjunk egy kupacban!

Nekem aztán nem kellett mondani, egy lépést sem tágítottam Rebecca mellől. Hiába szokta meg nagyjából a szemem a sötétet, attól az még nagyon félelmetes maradt. Rebecca öngyújtója sercent, egy pillanatra némi világosság támadt, aztán már csak a kis parázs imbolygott a levegőben. Annyira reszkettem, elkezdtem böködni a vállát. Kis kuncogás jelezte, hogy megértett, s már nyújtotta is dobozt. Mikor tűzet adott, az első slukk ellazító örömét Mr. Collins zavarta meg:

– Winnie!?! – hangja egyszerre volt elképedt, felháborodott és kérdőre vonó.

– Hát... – hebegtem – a törtétek... Meg a félelem.

Nem szólt. Pedig vártam volna valami nyugtató-bíztató reakciót. Így még idegesebben szívtam a cigarettát.

– Meddig kell itt dekkolnunk?

– Durván negyed órát.

„Na, ezt hogy bírom ki?” Annyira rettegetem, bele kellett kapaszkodnom Rebecca karjába. Szégyenérzetem egy darabig visszatartott, de nem bírtam tovább. Ráadásul valószínűleg kékre-zöldre markoltam szegényt, de meg se pisszent, s én igencsak hálás voltam ezért.

Életem leghosszabb tíz perce telt így el, mire a nyomozó megszólalt:

– Figyelem! A terv a következő. A felszállási sorrend: Winnie, Rebecca, Eric és én. Így helyezkedünk el tízméterenként, hogy ne kelljen futni a vonat mellett, mert az veszélyes. A biztonságos végrehajtás: meg fogjuk az ajtó melletti kapaszkodót, két-három lépéssel felvesszük a vonat tempóját, (ugyanolyan lassú lesz, mint a másik volt), s így könnyedén felléphetünk a lépcsőre – már megint nem gondolt bele, kikkel beszél: ezer hasonlót csináltunk már. – Aztán gyorsan eltűnni az ajtótól, ne zavarjátok a következőt! Érthető voltam?

– Igeen.

– Akkor fogjátok a cókókákat! Winnie, te maradsz, mi meg elindulunk menetirányba, és tíz méterekre leszakadozunk.

A cuccoknál kotorászva Rebecca hozzám hajolt:

– Most legyünk észnél! Tíz méter nagyon sok!

Mikor elindultak, akkor értettem meg, mire is gondolt: a látótávolság kevesebb volt. Hiába meresztgettem, erőltettem a szemem, eltűntek előle. Teljesen egyedül maradtam. „Mi a francnak kellett ennyivel korábban beállnunk?” Mivel nem tudtam magamnak megválaszolni, csak a gyanakvásom erősödött. Míg együtt voltunk is félttem, így meg majd beleőrültem. Szerencsére költői kérdésem ötletet is adott: „közelebb osonok Rebeccához, ráérek visszalépni, ha majd jön a vonat”.

Így is tettem. Vagy öt métert kellett lopóznom, mire megláttam. Ő is észrevett, és felemelt hüvelykujjal jelezve súgta:

– Okos!

Kicsit jobban éreztem ettől magam, de azért ezek a percek is veszett hosszúnak tűntek.

Végre, meghallottam a vonat lassú kattogását. Intettem Rebecca felé, és visszalépdeltem. Már láttam az utolsó kocsit, és minden figyelmemet a kapaszkodó felé irányítottam, mikor hirtelen feltűnt előttem Mr. Collins.

Félelmemet már többször ecseteltem, most azonban hamisítatlan halálos rémület lett rajtam úrrá.

– Csak az ajtót ellenőrzöm – kiabálhatott, amit akart, teljesen lebénultam. Szégyen, de szó szerint. Nem bírtam mozdulni.

– Indulj!

Nem ment. Ekkor megfogta az alkarom, hogy a fogódzkodóhoz emelje. Ahogy hozzámért, mintegy varázsütésre újra irányíthatóvá vált a testem, s könnyedén léptem fel a kocsiba. Azóta se tudtam eldönteni, érintésétől ijedtemben, vagy a jó érzés miatt nyertem vissza mozgásképeségem.

A többiek gond nélkül szálltak fel. A fülkében ugyanúgy ültünk le, mint odafelé. A nyomozó még egy-kettőt lihegett, majd hozzánk fordult:

– Súlyos hibát követtem el. Tanuljatok ti is belőle. Először is: nem gondoltam rendesen végig a lehetőségeket. Csak mikor már jött a vonat, villantak agyamba a kérdések: Mi van, ha elfelejtették kinyitni az ajtót?

Van-e Winnienek annyi lélekjelenléte, hogy egy másodperc alatt kinyissa? Egyáltalán, mi van, ha valakinek nem sikerül felszállnia? Miért is én állok a sor végén? A rossz tervet azonban nem kellett volna azzal a hibával tetéznem, hogy hirtelen felborítom. Ijedtséget keltettem, s ezzel majdnem elszúrta egy egyszerű rutinfeladatot. Túl sok minden van a fejemben, de ígérem, nem ilyen hebrencsen fogok rátok vigyázni. Elnézést kérek mindenkitől, különösen tőled, Winnie.

– Áá! Fogadhattam volna higgadtan is a váratlan változást – mondtam kissé szégyenkezve pánikomért.

– Ja! – szólalt meg Eric, rajta is látszott valami megkönnyebbülésféle.
– Én is majd beszartam, mikor elrohant mellettem.

Rebecca nem szólt. Ránéztem, kíváncsi voltam, hogy reagál arra, hogy túlélte az alagutat. Egész mereven tartotta a fejét, a száját feltűnően erősen szorította össze, s valami sosem-látott furcsa és torz kifejezés ült az arcán. Előrehajoltam, hogy a szemét is láthassam. Előrszegezte, kerülte a tekintetem, de már láttam, mi a helyzet. Mindegy, mert ha nem láttam volna is: abban a pillanatban olyan féktelen nevetés tört ki belőle, amilyen csak akkor keletkezik, ha már hosszú ideje elfojtották. Vajon mióta gyűlhetett benne?

A pasik is értetlenül nézték, ahogy sikongatva csapkodta a térdét, vagy hasát fogva hol kifelé, hol meg az ölembe dőlt. Tombolt, mint egy őrült, öklével csapdosta az ülést, az arca egy csupa könny volt, de csak kacagott abbagyhatatlanul.

– Ne haragudj! – szólt felém, mikor kicsit csökkent az intenzitás. Zihálva kapkodta a levegőt, miközben intett, hogy menjek ki vele.

Kézen fogva vezetett ki, a WC-előtt azonban térdre rogyott:

– Ne haragudj! – és újra kitört belőle. – Tényleg ne! – mindkét kezével fogta a kezem, próbált beszélni, de nem hagyta a röhögő-görcs.
– Tudom... – szipogta egészen összegörnyedve. – Jaj, a hasam! ... Tudom... rossz vagyok – mikor beszélni kezdett, mintha lassan megnyugodna, de minden kimondott szó újra felerősítette nevetését. – Csak játszottam...

– Micsoda?!? – kezdett leesni, hogy rajtam szórakozik.

– Már hogy lehetett volna... hukk... ő? – csuklásával kiegészített horkanásaival már-már fulladás-közeli állapotba került. – Csak a két ujjbegye... volt... hukk... véres... A... hukk... pulzusnézéstől.

– Te utolsó... – elkezdtem csépelni a fejét – szemét dög!

Megtanultunk férfiasan verekedni, de nem akartam bántani. Csak ilyen nőies csapkodással jeleztem, mennyire utálok. Nem is lett volna fair másképp, hisz teljesen magatehetetlenné fárasztotta a röhögés, amit persze még mindig nem bírt abbahagyni.

– Hogy tehetted ezt? – még egy-két erőtlent csaptam rá, majd a hátam lecsúszott a falon, s megadóan csüccsentem mellé. – Így visszaélni a gyengeséggemmel!

– Bocs! – fejét a térdemre hajtotta, miközben próbálta csendesedő rohamát kuncogás szintjén tartani.

– Tudod, hogy a félelemtől labilissá válok – folytattam az önsajnálatot, – s ilyenkor bármilyen irányba ki lehet billenteni.

– Tudom hát! – nevetett fel, aztán gyorsan mérsékelte magát. – Különben nem is működhetett volna.

Talán a megkönnyebbüléstől volt, de cseppet sem haragudtam. Csak kíváncsi voltam:

– Miért?

– Hogy miért? – kérdezett vissza olyan hangon, mely szerint megint gyűlt valami benne. – Hát... mert... – kezdtek gyanús hangok kijönni a torkán. – mert... még életemben nem szórakoztam ilyen jól! – s ezzel ki is tört belőle, ugyanúgy, mint a fülkében.

Mivel én is lehiggadtam, ez a roham már ragályos volt. Próbáltam ellenállni, még szerettem volna valahogy büntetni Rebeccát, de nem sikerült. Nem is erőlködtem tovább, engedtem, hadd jöjjön. Hihetetlen jólesett ennyi feszültség után vele tartanom.

– Az én rettegésem! – préseltem ki a számon nevetés közben

– Ugyan már! Te amúgy is féltél – ez már nem volt olyan erős görcs, több szót is ki bírt mondani megszakítás nélkül. – Az, hogy egy kis lapáttal rátettem, ... az semmi ahhoz képest, amennyivel én jobban éreztem magam... Ha láttad volna magad...

– Borzasztóan gonosz vagy!

Egymást támogatva nagy nehezen felálltunk, de még mindig nem bírtuk abbahagyni.

– Én? Dehogy! Neked kicsit rosszabb, nekem sokkal jobb. A világ összjó-értékét növeltem. Hol itt a gonoszság?

Erre egy utolsó nyerítéssel átlendültem a csúcsponton. Még egy kis ideig hagytuk magunkat csillapodni halk vihogásig, azután indultunk vissza összeölelkezve, mint részeg haverok.

Mr. Collins elnézően mosolygott ránk, nem kíváncsiskodott. Hogyan is dőlhettem be ennyire Rebeccának?

Eric elégedett vigyorgását viszont nem álltam meg szó nélkül:

– Te! – szoltam a barátnőmhöz (akkor éreztem így először). – Ez az önelégült hím azt képzelem, a szar benyögésén röhögünk.

Csak rálegyintett, neveltünk és összecsaptuk a tenyerünket. Ilyet se csináltunk még.

A beszólásom Ericnek, no az engem is meglepett. De érthető volt. Egyrészt Rebeccával együtt erősnek éreztem magamat. Másrészt ez a banda nélkül maradt csúszómászó cseppet sem emlékeztetett az egykori félelmetes vezérre.

Persze, afelől nem voltak kétségeim, ha elmúlnak a viharfelhők a feje fölül, újra a régi lesz. Először azt akartam írni, a régi gonosz lesz, de ez nem igaz. Akkor is gonosz volt, láttam, csak gyenge.

* * *

– Most már megtudhatjuk, hova megyünk? – kérdezte Rebecca Mr. Collinst.

– Nem. Ugyanis én sem tudom. A következő állomáson telefonálok a rendőrfőnököknek.

– Annyit se, hogy mennyi ideig vonatozunk?

– Szerintem hosszú utazásra készülhetünk.

Az a néhány perc vidámság az alagút után, mondanom sem kell, gyorsan a múlté lett. Nem bírta tartósan elnyomni bennem, miért is vagyunk itt valójában. Agyam újra meg újra végigzongorázta a már korábban leírt feltételezéseket, gyanúkat. Persze, továbbra se jutottam semmire, de hiába vettem magam elé könyvet, rejtvényt, nem bírtam másra terelni a figyelmemet. Úgy éreztem, ha nem tudok szabadulni ezektől a gondolatoktól, s ha tényleg hosszú lesz az út, meghibbanok, mire odaérünk.

A vonat lassított, Mr. Collins pedig felállt:

– A következők a szabályok minden megállásunkra, függetlenül attól, hogy én leszálok vagy sem. Az ajtók zárva maradnak. Tudom, útközben, WC-re menet jólesik néha kilépni a hátsó ajtón, kicsit megszabadítani lelkünket a bezártság érzésétől, de utána mindig zárjátok vissza. Míg a vonat áll, mindenki a fülkében marad, és a

függönyök is legyenek behúzva. Ennyi. Most megpróbálok némi információhoz jutni.

Amint az ajtó becsapódását hallottuk mögötte, Eric ijedten kapta fel a fejét:

– Most, hogy leszállt, nincs bezárva az ajtó!

– Kalauz-kulcs! – fölényeskedtem vasúti ismereteimmel.

– Az király! Azt tényleg senki se tudja kinyitni. – gúnyolódott, be kellett látnom, jogosan.

– Különleges ajtó. Belül a szokásos kilincs-zár, kívül viszont kulcsos.

– szólt higgadtan Rebecca.

Elképesztő! Évekig meg voltam róla győződve, hogy a legfelszínesebb lány a világon, erre lépten-nyomon hihetetlen megfigyelőképességről tesz tanúbizonyságot.

Ericet meg is nyugtatta annyira, hogy szoba akart elegyedni velünk:

– Lányok! Sokáig leszünk összezárva, valószínű a megérkezésünk után is. Nem lehetne hanyagolnunk ezt az ellenséges viszonyt?

Azt hittem, rosszul hallok. Felháborodásom úgy zúdította ki a számon a szóáradatot, mintha csak felhúztak volna:

– Micsoda?!? Évekig kínoztál, aláztál, rettegésben tartottál. Meggyűlöltetted magad az egész világgal a bandádon kívül. S most, hogy nincs a slepped, arra kérsz, felejtsem el mindezeket? Csak mert a „kemény gyerek” egyedül maradt, és szarul érzi magát. A világot akarta uralni, most meg begyulladt, hogy nincs körülötte senki. Ha akkor mindenki felettinek képzelted magad, legyél már annyira férfi, hogy nem kuncsorogsz egykori áldozatodnál. Egyed csak meg, amit főztél! S viseld méltósággal!

Nem tudom, mi szállt meg, de veszett jól esett. S rém büszke is voltam magamra. Eric is tátott szájjal pislogott, majd segélykérően nézett Rebecára. Ő viszont csak mosolyogva tárta szét karjait, jelezve: ehhez nincs mit hozzáfűzni.

Mr. Collins hamarosan visszaért.

– Srácok! Nyugodtan rendezkedjete be kényelmesen. Legalább egy napot itt töltünk. A kocsit még többször átkapcsolják másik szerelvényre, de mi már csak a végcélunknál szállunk le.

– Amit, gondolom, továbbra sem ismerünk.

– Ahogy mondd.

– Steve-vel kapcsolatban lehet többet tudni?

– Gyakorlatilag semmit nem találtak. Még néhány lábnyom, meg egy rongy, amibe a kést törölték. Szemtanú sem volt.

Kotorászni kezdett a táskájában, majd egy pakli kártyát dobott ki az asztalkára:

– Ha már unjuk az olvasást, legjobb időtöltés a vonaton. Csak szójatok!

Semmi kedvem nem volt zsugázni, de a későbbiekre biztos jó ötlet. Azt viszont már tudtam, honnan meríték erőt, ha majd a gondolataim újra agyon akarnak nyomni. Csak rá kell nézнем a magába-roskadt Ericre. Örömmel nyugtáztam, hogy ilyen remek kapaszkodót találtam.

* * *

Késő délután volt, már vagy tizenkét órája voltunk úton. Ha csak hárman lettünk volna, egész jól éreztük volna magunkat. Néha elindultak kellemes beszélgetések, de amikor Eric be akart kapcsolódni, szinte vezényszóra hallgattunk el. Mintha megbeszéltük volna, pedig csak ennyire nem kívánta egyikünk se, hogy ő is részt vegyen a társalgásban. Így viszont ugyancsak lassan vánszorgott az idő.

Egy ilyen megmerevedett hangulat közben Rebecca megbökte a térdem, s intett, hogy menjek ki vele. Eleinte Mr. Collins akart mindenkit kikísérni, de aztán meggyőztük, hogy mindegy, a fülkében van nélküle két ember, vagy a WC-nél.

Rebecca a mosdóból kijöve azonnal nyitotta a hátsó ajtót, és leült. Mellételepedtem, s néztem a távolodó talpfákat, míg elővette cigarettáját. Felém nyújtotta a nyitott dobozt, de most nem voltam olyan borzasztó állapotban, így visszautasítottam a kínálást.

Megvonta a vállát:

– Mindegy, most fogadod el, vagy pár perc múlva úgy is kérsz.

Hoppá! Valamire készül. Nem tudtam mit mondani, csak vártam. Két-három slukk után megszólalt:

– Szeretnék neked valamit elmondani, de csak akkor, ha akarod.

– Ismersz, nem? – könnyedséget erőltettem, zavart a rettentő komolysága.

– Hogyne, világ kíváncsija – mosolyodott el egy pillanatra, de úgy, hogy komorsága fikarcnyit sem csökkent –, de most többről van szó. Ha vállalod, súlyos terhet kapsz hosszú, hosszú évekre.

Soha nem beszélt ilyen hangsúlyosan és tagoltan. Nem csak a dolog fontosságát akarta kiemelni, hanem biztos akart lenni benne, hogy minden szavát megértem és felfogom. Olyan jól sikerült, hogy már korántsem voltam meggyőződve arról, tényleg tudnom kellene azt a valamit. Persze, azért érdekelt is:

– Valami támpont esetleg, hogy eldönthessem?

– Arról az éjszakáról lenne szó. Szeretném, ha valaki tudna róla. Valaki, aki megígéri, nem mondja el senkinek, míg bárki él az érintettek közül. Te vagy rá a legalkalmasabb, s nem csak azért, mert neked tudnám a legkönnyebben és a legszívesebben elmesélni. Biztosan tudom, hogy képes lennél rá. Viszont nem várhatom el tőled. A lelki békéd bánhatja, ha vállalod.

– A lelki békémet az is boríthatja, ha nem – feleltem a cigarettás dobozra mutogatva.

– Nem-nem! – tiltakozott egy szál kipöckölése közben. – Velem ne foglalkozz! Semmi teher, semmi kötelesség! Tudom, mindig is tudni akartad. Csak egy lehetőséget kínálok: megkaphatod. Jár viszont hozzá a figyelmeztetés (többször utaltam már rá): nem lesz öröm ez a tudás.

– Az is gyötörni fog, ha lemondok róla.

– Megérteném, s fel is oldozlak.

– Kedves, de attól tartok, ehhez kevés vagy.

Nem néztünk egymásra, mindketten elgondolkodva bámultunk a távolba, a végtelenben összeérő sínpárok felé. Hirtelen bevillant valami:

– Tehát úgy gondolod, én túlélem, te viszont nem?

– Jók erre az esélyek.

– Elég nyugodtan fogadod.

– Lehet, megérdemlem.

Erre olyan magától értetődően fogalmazódott meg bennem egy mondat, hogy az már majdnem döntés értékkel bírt:

– Ugyan mekkora terhet kaphatok ahhoz képest, amit te cipelsz?

– Elenyészőt... De hidd el, az sem kevés.

A kíváncsiságom mellé belépett az együttérzés vágya is, biztos voltam magamban:

– Mesélj!

– Tuti?

– Igen.

– Nem tudsz visszatáncolni. Nincs „jaj én ezt nem akartam!”.

- Világos.
- Vállalod a titoktartást?
- Cipelem a keresztet.

Megfogta a kezem, kicsit meg is szorította, aztán elengedte. Erőt akart-e meríteni belőle, vagy nekem akart adni, ki tudja?

- Rendben!

* * *

Hátradőlt, s üresedő tekintete jelezte, lassan az emlékekbe merül.

– Képzeltben már sokszor elmeséltem neked, de mindig csak valami részletből kiindulva, így most nem is tudom, hol kezdjem. Talán ott, hogy Nigel valószínű akkortájt már nem lelkesedett a bandáért.

– Szerintem előtte sem – vetette közbe pontosításra törekvő ösztönöm, de meg is bántam. Nem akartam kizökkenteni. Azonban úgy tűnt, nem is lehet, annyira elmélyedt. Nem zavarta, de nem is hagyta figyelmen kívül.

– Igaz, csak sodródott, de már ahhoz sem igazán volt kedve. Kifogásokat talált, mikor hívták. Később viszont mindig megjelent. Talán unalmában, talán belegondolt, hogy esetleg egyszer csak az áldozatok közt találja magát. Akkor is nélküle indultunk. Berontottak Sarah szobájába. Ő undorral nézett végig a fiúkon, s megadóan felkelt. Nem adta meg azt az örömet a bandának, mint a többi lány, hogy erőszakkal vigyék magukkal. Csak egy szoknyát vett blúzszerű hálóingjéhez, s szó nélkül velünk tartott. Szobatársnője a másik ágy sarkában kuporogva azért imádkozhatott, hogy őt hagyják békén. Meghallgatásra talált... Á! Bocs! Nincs idő a részletekre. A lényeg, az edzőteremben kötöttünk ki. Már nem emlékszem, pontosan hogy alakult a beszélgetés, de majdnem mindig ugyanazon forgatókönyv alapján zajlott: A fiúk hangosan és bután, Sarah halkán és mérhetetlen szellemi fölényben. Visszaidézve, talán indulatosabb volt a banda szokottnál, de akkor nem volt feltűnő. Ez addig szokott tartani, míg Sarah megérezte, hogy kitombolták magukat, s akkor lelépett. Ilyenkor a fiúk elégedetten dicsérték egymást, mekkora királyok, de belül érezhették, a hangerő meg az utolsó szó ellenére ők voltak megalázva.

- Tetszik az értékelésed, de akkor mit kerestél ott?

– Jaj, hagyjál már! Persze, hogy hülye voltam, naná, hogy akkor még nem így gondoltam. Csak az érdekelt: az az iskola legjobb nője, aki a legmagasabban jegyzett hímnak a párja, és annak nekem kellett lennem. Most örülsz?

Igen, örültem, de szerintem ő is, hogy kimondhatta. Azért szükségét éreztem egy kis őszinte vigasztalásnak:

– Anélkül is az voltál, és vagy most is.

– Most már tudom – azért szemem sarkából észrevettem rajta egy leplezni próbált jóleső mosolyt, de gyorsan visszazökkent az emlékekbe. – Szóval, Sarah érkezettnek látta az időt. „Mára elég volt!” szólt, s indult az ajtó felé. Erre szoktak még az utolsó szó jogán elsütni néhány otromba mondatot a fiúk, s azzal vége. Akkor azonban Frank elé állt, „Nem mész sehova!”, s durván visszalökte. Sarah-t nem érte váratlanul, úgy tűnt, mindig is fel volt készülve erre a lehetőségre. Hatalmas önuralommal azonnal nyugtatásba kezdett. Talán működött is volna, ha némi meghunyászkodással, esdekléssel is párosította volna.

– Az nem ő lett volna.

– Nem.

Arcát kezébe temette. Az eset egyéves évfordulóján láttam utoljára ilyen gyengének. Míg összeszedte magát, azon morfondíroztam, túl részletesen mesél. Nyilvánvalóan szörnyű dolgot fog elárulni, de úgy éreztem, egy tényszerű közlés elég lenne nekem, nem akarom átélni. Aztán Rebecára néztem, és elhessegettem önzésemet. Arra gondoltam, mondja csak úgy, ahogy szükségét érzi, hátha így egy kicsit könnyebb lesz neki.

– Szóval ... nem sikerült lecsitítania őket. Frank agresszív megnyilvánulása a többiekét is felszínre hozta. Régóta sértett hiúságuk elégtételre vágyott, és ahogy észlelték, hogy mindegyikük így érzett, érkezettnek látták az időt. Lökdösték, fröcsögő szájjal ocsmány szidalmakkal ostorozták. Sarah, még mindig higgadtan, figyelmeztette őket, átlépik azt a határt, ami már nem maradhat következmények nélkül. Ekkor Frank odalépett, és lekevert neki egy pofont. Nem olyan kis figyelmeztetőt, hanem igazi embereset. S szinte még azzal a mozdulattal széttépte a blúzáat.

Ekkor már remegő állal, eltorzult ajkakkal préselte ki a szavakat, óriási erőfeszítéssel késleltetve a rátörő sírást.

– Betömték a száját valami ronggyal vagy ruhadarabbal, s nekiestek... Mind... Ütötték, téptek le róla mindent... Aztán tapogatták... egyre durvábban, egyre mocskosabban... teljesen megvadulva, mint... mint egy áldozati szertartáson.

Eddig bírta. Keserves zokogás szakadt fel a zsigereiből. Megállíthatatlanul tört ki belőle mindaz, ami csak gyűlt-gyűlt az elmúlt majd másfél évben. Tétován átöleltem, mire a vállamra hajtotta a fejét, s olyan erővel szorítva karolt át, mint aki sohasem akar elengedni. Ha ezt valaki más, valaki kívülálló mesélte volna el nekem, már én is így viselkednék. Fojtogatott így is a sírás, de valahogy erőt adott, hogy én csak hallgatom, ő viszont ott volt, és átélte. Azonban már túl akartam lenni rajta. Nem bírtam kivárni, míg belefárad (csak akkor tudta volna abbahagyni), kérdezni kezdtem:

– Megerőszakolták?

Bólogatott. Még mindig a vállamon, cseppet sem lazítva szorításán.

– Kik?

Ő is túl akarhatott már lenni rajta, mert hajlandó volt zokogása ellenére folytatni:

– Frank tette meg az első lépéseket, de Eric a főnök jogán magának követelte az elsőséget. Itt volt egy kis esély, hogy kenyértörésre viszik a dolgot, és talán nem történik meg. De Frank felmérte, hogy a banda nem őt támogatja, és visszakozott, közölve, hogy ő a második.

– Elég! – szoltam rá, és már én is bőgtem. Szerettem volna, ha kevésbé jó képzelőerővel rendelkezek. Szinte ott éreztem magam.

– Igazad van! – egy mondat erejéig felemelte a fejét, és a sírást is megfékezte e kis időre: – Annyit azonban még tudnod kell, kivétel nélkül aktívan részt vettem benne, és ne legyenek kétségeid afelől, hogy ha nem jön Nigel, mind megtette volna.

Talán ez kellett még ahhoz, hogy túl legyünk a nehezén, mert innentől csak itattuk az egereket összeborulva.

Percek teltek így el, s ki tudja, meddig folytattuk volna, ha nem riaszt minket fel egy kiáltás:

– Lányok! Adjatok valami életjelet!

Rebecca egy pillanat alatt vágta el érzelmkitörését, s határozottan válaszolt:

– Élünk, Mr. Collins. Minden rendben.

– Winnie?

Nekem nehezebben ment a váltás, de azért összekaptam magam:

– Nálam is minden oké.

– Mi a csudát csináltok ennyi ideig?

– Női dolgok! Nem beszélhetünk meg mindent a fürkében – hihetetlen ez a gyors profi reagálás, amit Rebecca művelt.

Erőszakkal szakítottuk ugyan meg a bőgést, de úgy tűnt nincs szükségünk a folytatásra. Kérdéseim viszont voltak, próbáltam azonban tárgyilagosabb stílusra váltani:

– Szóval Nigel érkezésekor épp Frank...

– Igen – segített ki fogalmazási problémámból. – Olyan velőtrázó üvöltéssel rontott rá, tuti elhallatszott az ügyeletesig (lehet, ekkor hívta a dirt). Azt meg már meséltem, hogy az összes fiú kevés volt ahhoz, hogy megállítsa.

– Ne haragudj, de tudnom kell – tévováztam, féltem, hogy bántom, de muszáj volt. – És te? Mit csináltál?

– Hát ez az! – félelmem nem volt alaptalan, mert biggyedtek az ajkai.

– Semmit! – szemeit dörgölve erőt vett magán. – Éreztem, megkezdődött kigyógyulásom a közönyös hülye liba mivoltomból, de... semmit. A döbbenettől? Gyengeségből? Gyáva-ságból? Mindegy! A lényeg sajnós ennyi: semmit!

Most értettem csak meg: nem is az a legsúlyosabb terhe, hogy ezt átélte (bár nekem már az is túl sok lenne). A büntudat még ennél jobban nyomja. Csak, mert nem tett semmit. Érdekes, az aktív bűnösöket semmi sem nyomasztotta.

Az éjszaka borzalmas részét ezzel megismertem, de még hátra volt valami (gyanúm szerint) visszataszító: miért maradt mindez titokban.

– Gondolom, eztán megérkezett a diri.

– Nem, az még odébb van. Az öt fiú vagy negyed órás kemény küzdelem árán elérte, hogy alábbhagyott Nigel őrzőngése. Ekkor vették csak észre, hogy Frank nem mozdul. Nekem szóltak, nézzem meg, él-e. Hiába, kőszobor voltam. Végül a döbbenet megszüntette a dulakodást, így Eric ment oda, és megállapította, hogy meghalt. A banda körülállta, a kiszabadult Nigel viszont Sarah felé indult, de nem mert egy méternél közelebb menni hozzá. Csak nézte, ahogy ül a padon pár ruhafoszlányt a mellei elé szorítva, s ahogy felsőtestével monoton előre-hátra billegve könnyes szemmel bámul a semmibe. Aztán az öltözőből kerített egy fürdőköpenyt, és gondosan Sarah vállaira terítette, vigyázva, nehogy

véletlenül is hozzáérjen. Ez a mozdulat nagyon belém ivódott, azt hiszem ekkor tértem magamhoz, innentől élesek az addig homályos emlékképek. Ahogy váltakozott Nigel szemében a gyűlölet, ahogy a fiúkra nézett, s a határtalan szeretet, ahogy Sarah-ra. Az örvénye után többet nem lehetett hallani a hangját. Ellentétben Eric-kel, aki már ki is agyalta, miként lehet megúszni a dolgot. Kijelentette, nagy szarban vagyunk, csak úgy mászhatunk ki belőle, ha mindenki azt teszi, amit ő mond. Végül ez volt az, ami aztán a hivatalos verzió lett.

– Hogy tudtak rávenni benneteket erre?

– Engem könnyen. Én csak új életet akartam, hátat fordítani az egésznek, s minél kevesebb lelki sérüléssel kikeveredni. Erre akkor a legjobbnak tűnt ez a megállapodás. Nigel nyilván nem úszhatta meg. Neki megígérték, tanúsítják, hogy nem volt más választása, hogy a lehető legkisebb büntetést kapja, amennyiben a többi dologról hallgat. Egy bólintással beleegyezett. Sarah-t pedig megfenyegették, hogy ha feljelentést tesz, egyöntetűen kurvának fogják beállítani, hisz látták is önként velük jönni, így erőszakról szó sem volt.

– Ez borzasztó! Ezek szerint elfogadta.

– Nem tudom. Nem tudom, felfogta-e egyáltalán sokkos állapotában. Lehet, nem is érdekelte. A legvalószínűbbnek azt tartom, hogy szegényét tőlük függetlenül is elhallgatta volna.

– Aztán már csak megérkezett Mr. Burtman?

– Igen. Egy gyors lefolyású hiszti-roham után Eric előadta neki a sztorit. Láthatóan elégedett volt vele (a körülményekhez képest), erősen hangsúlyozta, hogy a nyomozóknak se mondjunk semmi többet. „Az iskola jó híre érdekében”. Ugyanezért elintézi a gyors lezárását az ügynek. Csak mikor meggyőződött róla, hogy mindenki eszerint fog cselekedni, akkor hívta a rendőrséget.

– Arra célszól, hogy érzékelte, mi történt valójában?

– Annyira nem lehet hülye, hogy ne esett volna le neki. Végig ott tüsténkedett a helyszínelők között. Sarah-t nem engedte faggatni sokkos állapotára hivatkozva, és az iskolaorvost hívta ki hozzá.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy még „rákezeltek”, nehogy valamikor fecsegni tudjon?

– Feltételezés ezer lehet, én csak arról beszélek, amit láttam.

Úgy tűnt, az eseményekkel végeztünk, de a gondolataira is kíváncsi voltam:

– Mielőtt megosztottad ezt a titkot velem, sokat beszéltél mellé. Most már elárulhatod: ezzel hozod összefüggésbe a gyilkosságokat?

– Igen. Nem tudom, csak úgy érzem. De annyira erősen, hogy biztos vagyok benne.

– Ki tette?

– Passz. Nigel elszánt arcára akkor az volt írva: „most elfogadok mindent, de egyszer úgyis elkapom mindegyikötöket”. Viszont őt valószínűleg annyira figyelik, hogy még közvetett módon sem tudta volna megszervezni. Valaki valahogy tud erről az éjszakáról. Bosszú ez, efelől nincs semmi kétségem. Ezért gondolom, hogy te nem vagy veszélyben.

– És te?

Csak megvonta a vállát, de engem bővebben érdekelt:

– Te nem csináltál semmit.

– És ezzel felmentesz vagy vádolsz?

– Természetesen fel... – közben leesett, hogy ez bizony nem teljesen egyértelmű. – Meg tudtad volna akadályozni?

– Az a lány, aki ma vagyok, egész biztosan. Az akkori Rebecca? Sajnos azt kell mondanom, hogy ő is. Időben fellépve észhez téríthettem volna őket. Azonban minden ilyen szórakozásukat érdektelenül és szenttelenül néztem végig, így fel se fogtam, hogy ennyire elfajulhat. Aztán meg csak álltam földbegyökerezett lábbal, mint egy rossz álomban.

– S ez bűn?

– El sem tudod képzelni, mennyit rágódtam ezen az egyszerű kérdésen. Nem találtam a megnyugtató választ. Ezért úgy döntöttem, rábízom a gyilkosra. Elfogadom az ő ítéletét.

– Nem! Ez nem jó így! Még ha bűn is a passzivitásod. A szarháziak semmit sem változtak, de a mai Rebecca vastagon megérdemli az életet!

– Kösz. – mosolyodott el, s kisimult arca jelezte, visszanyerte régi erejét. S talán a terhe is könnyebb lett egy picit.

Viszont én kaptam magamra egy jó zsák téglát. Egyelőre még nem a súlyát éreztem, hanem inkább büszkeséget, hogy cipelhetem.

– Vissza kéne mennünk – tette a térdemre a kezét. – Tudsz úgy viselkedni, mintha nem tudtál volna meg semmit?

– Hát... Tudod, hogy nem erősségem a színlelés.

– Nem színlelni kell. Csak csendben birtokolni a tudást, melyhez semmi köze sincs a többi embernek.

Koncentráltam, hogy magamévá tudjam tenni ezt a felfogást.

– Később ez nem fog nehezedre esni, de most segíték azzal, hogy feldobok egy egész más témát – felállt, és a kezét nyújtotta felém segítségként. – Bejössz neki – biccentett jelentőségteljes pillantásokkal a fülke felé.

– Ugyan már! – intettem le zavartan elgémberedett tagjaim bejáratása közben.

– Komolyan! Csípi az okos fejedet.

– Hagyjál már! Még srácokkal se voltam, ő meg egy férfi.

– Tudod mit? Egy percig se sajnáld, ha netán kihagyod a srácokat!

Ezen nevetgélve értünk vissza. Vihogásunk alátámasztotta ártatlan kis hazugságunkat, hogy női dolgokról fecsegtünk. Zseni ez a lány, semmit nem lehetett így észrevenni rajtam. Ahogy ránéztem Mr. Collinsra, arra gondoltam: „Bejövök neki vagy sem, mindegy, de hogy egy Rebecca külsejű nő mellet engem tüntet ki a figyelmével...” Nem kis elégedettség érzetével dőltem hátra.

Aztán lassan a hallottak alapján képeket kezdett megjeleníteni a fantáziám. Sejtettem, hogy nem úszom meg csupán a kinti bőgéssel, hisz borzasztó dolgokat tudtam meg. És Sarah is rég idéződőtt fel bennem ilyen élesen. Alvást színelve egy pulóvert dobtam a fejemre, és mindenféle irányítási szándék nélkül szabadjára engedtem a gondolataimat, s vele együtt csendesen csordogáló könnyeimet. Közben egy röpke kézsíogatást kaptam erősítésül Rebeccától, mint aki megérezte, mi zajlik bennem.

* * *

A vártnál kevésbé viselt meg, hogy megismertem az azon az éjszakán történetet. Annyiféle dolgot képzeltem már róla, s valamilyen formában a valós verzió is köztük volt, hogy szenvedtem már eleget tőle. Úgy éreztem, a titoktartás sem fog gondot okozni. Bár ezen Mr. Collins kapcsán azért elgondolkoztam.

Jelentősen segítettem volna a nyomozást, ha elmondom. Ugyanis ez az esemény, véleményem szerint, összehasonlíthatatlanul erősebb motivációt válthat ki egy érintettből a gyilkosságra, mint bármely más

feltételezés. Így az „akárki a városból” változat szinte kizárható. Tehát az erőket csak ebbe az irányba koncentrálva hatékonyabban lehetne az ügyet felderíteni.

Arról nem is beszélve, hogy pontosan erről szólt a megállapodásunk Mr. Collins-szal. Igaz, az arra vonatkozott, ha Rebecca elszól valamit, vagy ügyesen kiszedem belőle. Nem pedig arra, hogy önként és a titoktartásomat kérve elmeséli.

Egy kicsit mégis árulásnak éreztem, de Rebeccának tett ígéretemet sokkal erősebbnek és fontosabbnak értékeltem.

Viszont, ha a nyomozó személyétől eltekintettem, és a rendőrségre csak, mint hatóságra gondoltam: „Miért is segítenék nekik?”. Ha akkor tisztességesen járnak el, nem engednek Mr. Burtman befolyásának és nyomásának, mindenki elnyerte volna méltó büntetését. S igaz ugyan, hogy börtönben, de a mai napig élnének. S talán még Sarah is... És Rebecca sem gyötrődne, kapott volna egy döntést bűnösségéről.

Kezdtém igazságszótóként gondolni a gyilkosra, és ez megijesztett. Aztán rájöttem, mi ennek az oka: Sarah személyisége. Akkora hatással volt rám, ha egy olyan helyzet elé állítottak volna, hogy mindenkinek meg kell halnia, akit ismerek, de lehetőségem van egyvalakit megmentenem, őt választottam volna. Mindig is gondolkoztam ilyen hülyeségeken, s ezeket eszembe se volt megosztani, de ezzel tudtam a legjobban kifejezni, hogy éreztem vele kapcsolatban. Pedig sosem kerültünk közeli viszonyba egymással. Olyan természetes emberi értékekkel rendelkezett, azóta se találkoztam sok hasonlóval.

Rebeccát nagyon megszerettem, ő is hihetetlen emberségre tett szert az elmúlt évben. Bár ez lehetetlen, inkább mindig is benne volt, csak addig elnyomta, titkolta, gyengeségnek hitte, vagy valami ilyesmi. A barátomnak tekintettem, rá mégsem tudtam annyira felnézni.

Szóval ezért férközhetett belém egy kicsit a jogos bosszú gondolata. Azért elsősorban önbíráskodás-ellenes és törvénytörő maradtam, de nem éreztem úgy, hogy ígéretem megszegésével segítenem kéne.

Ilyen gondolatok jártak a fejemben (a régieken kívül) az út unalmában.

* * *

Hajnal felé járt, mikor halk mocorgásra ébredtem. Nem volt annyi hely, hogy mindannyian rendesen elfeküdjünk, azért megpróbáltunk viszonylagos kényelmet találni az alváshoz. (Ha engedte volna Mr. Collins, akkor se mentem volna másik fürkébe aludni, nem cseréltem volna el a közösség biztonságát a kényelemért.)

A zaj Eric-től származott, ahogy kászálódott ki a takarója alól. Felállt, és az összekuporodott nyomozó felé mozdult. Rebecca azonban megbökte a combját. Mutatta, hogy ne keltse fel, majd ő kikíséri. A fiú megütközött az ajánlaton. Elgondolkozott. Nyilván csak a rendőr mellett érezte magát biztonságban. Az biztos meg sem fordult a fejében, hogy ő is érdemel némi pihenést. Végül Rebecca a cigarettás doboz megvillantásával elégedett vigyort csalt a képére, s rábólintott.

Távozásukat kihasználva kinyújtottam a lábaimat. Ez akkora komfortváltozást eredményezett, hogy az addigi bóbiskolásomból azonnal mély álomba zuhantam.

Nem tarthatott sokáig, mert bár arra ébredtem, hogy kivilágosodott, de még épp csak elemelkedett a nap a horizonttól. Ijedten ültem fel azt látva, hogy még mindig csak ketten vagyunk a fürkében. Aztán észrevettem, hogy Mr. Collins is kinyújtózott, Eric helyét teljesen elfoglalva. Ezért arra gondoltam, ha már ők úgy is felkeltek, hagyjak minket aludni.

Csendben az ajtóhoz osontam, óvatosan kinyitottam, és fejemet kidugva suttogtam:

– Hé!

Semmi.

– Halló! – próbálkoztam fojtott hangon kicsit hangosabban.

Füleltem, de továbbra sem válaszoltak. Aztán összeálltak agyamban a zajok, levegő sűgása és a kerekek kattogása is hátulról hallatszott erősebben, tehát nyitva volt a hátsó ajtó. Rájöttem, ha ugyanúgy a küszöbön ülve cigiznek, mint mi tegnap este, akkor csak azt hallanák meg, ha kiáltok. Igaz, azt a bensőséges kuporgást szorosan egymás mellett nemigen bírtam velük elképzelni.

Nem tudtam, mitévő legyek. Nem akartam Mr. Collinst felzavarni, a szabályait is elfogadtam, de talán anélkül sem merem volna egyedül odamenni. Hirtelen ötlettől vezérelve egy kis pénzérmét dobtam hátra.

Semmi reakció.

Ébredésemtől kezdve szép fokozatosan terült szét testemben a rettegés, s ekkorra már teljesen eluralkodott rajtam. Úgy döntöttem, ennyi volt, amit egyedül tehettem, viszont nem is várhattam tovább: finoman megráztam Mr. Collins vállát:

– Mike! – nem fokozatosan eszmélt, egy pillanat alatt azonnal felült. Mivel csak rám nézett, nem esett le neki, miért keltettem:

– Mi baj?

– Hajnal óta kint vannak.

– A francba! – felugrott, kinézett az ablakon. – Miért csak most szólsz?

– Visszaaludtam.

– Bocs! – kilépett, és a folyosóablakból is körülkémelet. – Gyere!

Elindult hátra, én meg szorosan a nyomában.

Az ajtó valóban tárva volt, de nem láttunk senkit. Benyitott a WC-be, az is üres volt. Kinézett a kocsni hátuljára, s azonnal visszahőkölt. Annyira tapadtam rá, hogy hátrálásával a lábamra taposott. Megfordult, és megfogta mindkét karom:

– Maradj! Ne menj ki!

A borzalom teljesen elöntött, s mintha az elmúlt másfél év iszonyata egyszerre tört volna ki belőlem egy üvöltés formájában:

– Elég már!

Ezen úgy meghökkent, hogy elengedett, s szó nélkül hagyta, hogy félretoljam.

Csak a fejem dugtam ki, s a látványtól minden erő elszállt a lábaimból. Igaza volt, ezt ki kellett volna hagynom. Hang nélkül térdre rogytam. Becsuktam a szemem. Késő. Sajnos az a kép kitörölhetetlenül belém égett. Eric lába az ütközőhöz volt kötözve, s lelógó felsőtestét cafatokra szedték a kövek és a talpfák.

Aztán a döbbenetemen áttört a kérdés: mi lehet a barátnőmmel?

Erőm azonban nullára fogyatkozott, csak egy újabb elkeseredett ordításra futotta:

– Beeeckyyy! – s ezzel a hangom kétségbeesett zokogásba torkollt.

Mr. Collins meghúzta a vészféket, s én a WC elé borulva hagytam, hogy tartásom utolsó morzsái is eltávozzanak belőlem.

– Winnie! Gyere, körül kell néznünk!

Én azonban csak bögttem, s feküdtem tovább mozgásképtelenül. Mr. Collins belátta a dolog reménytelenségét, hónom alá nyúlva könnyedén

felkapta magatehetetlen testem, s a folyosón tett le, gondolom, hogy bárhonnán szemmel tarthasson. Végig benézett az összes fülkébe, a szerelvény felé vezető ajtó zárját kinyitotta, majd visszaroht hátra. Kimászott, hogy a tetőt is láthassa.

Próbált nyomokat keresni, megtalálta az eldobott aprópénzem. Annyit se bírtam kinyögni, hogy ne törödjön velem.

Ekkor futott be lélekszakadva a kalauz:

– Mi történt?

– Egy halott, egy eltűnt – ennél tömörebb nem is lehetett volna, miközben visszazárta a hátsó ajtót. – Előre megyek a mozdonyhoz, értesítem a rendőrséget. Bezárom az átjárót. Senkinek ne nyissa ki semelyik ajtót se! A kislányra meg vigyázzon, mint a szeme viláására!

Ezzel elviharzott. Még lehetett hallani a távolodó hangját:

– Mindenki maradjon a kocsikban! Senki ne szálljon le!

A vasutas egy darabig tipródotton, aztán ő is végigjárta a folyosót. Gondolom, a hullát kereste, aztán visszatért hozzám.

– Milyen egyszerű! Ha meg akarok ölni, csak kalauzruhába kell bújnom.

„Ezt már nem hiszem el!” Tisztán emlékszem, ezt mondtam magamban. Sírás azonnal abbamaradt. Először jött ilyen közel hozzám a halál, és érdekes módon akkor volt bennem a legkevesebb félelem. Felemeltem a fejem, hogy megnézzem az arcát. Nem volt ismerős. Fel akartam tápázkodni, de csak annyira sikerült, hogy beültem a sarokba. Kicsit haragudtam a nyomozóra, hogy erre nem gondolt, de alapjában megadóan fogadtam ezt a fordulatot. A szenvedéseim abban a pillanatban elnyomták az élni akarásomat.

– Miért? – ezt azért még tudni akartam.

– Mit miért? – kérdezett vissza olyan bárgyú arccal, ami a népszerű előítélet szerint mégiscsak vasutasra utalt.

Mit mondhattam erre, csak bámultam rá némán.

– Ja! Nem! – mondta, miközben rém idétlen röhögésbe kezdett. – Én tényleg a kaller vagyok. Csak csodálkoztam, hogy ez nem fordult meg a hekus fejében. Betojtál?

Felettébb élvezte, milyen hatást gyakorolt rám. „A rosseb a krimi-rajongó hülye vasutasába!” Persze, még mindig jobb volt, mintha nem vics lett volna.

Rebeccára gondoltam. Átkulcsolt térdemre hajtottam homlokom, s újra átadtam magam a sírásnak.

Pár perc múlva Mr. Collins visszatért. A kalauzt elküldte, hogy tartson rendet, és leült mellém. Átkarolt, s én ösztönösen azonnal hozzábújtam, s a mellének döntve a fejem folytattam a pityergést:

– Vége? – szípoztam. – Ugye, Mike, vége?

– Remélem – simogatta a fejem. – Remélem, kicsim... Remélem.

* * *

A programot természetesen lefűjták. Miután Mr. Collins mindent megbeszélt a helyi rendőrökkel, mindkettőnket hazahozott kocsival egy őrmester. A nyomozó is a kollégiumnál szállt ki. Az előtérben arra kért, várjam meg, míg telefonál. Mikor végzett, szó nélkül megfogta a csomagjaimat, és elindult a lépcső felé.

– A lakók nem fogadhatnak vendégeket! – kiáltott utánunk a portás nem túl nagy maggyőződéssel.

– Nem vagyok vendég! – szólt vissza Mr. Collins olyan hangon, csak úgy süttött belőle: nem jár jól a világ, ha most megpróbálják megakadályozni.

A szobában lerakta a cuccaim, és leült Rebecca ágya szélére. Sírhatnékom támadt ettől a mozdulatától, hisz nem neki kéne ott lennie, s akinek meg kellene, valószínűleg már sosem lesz ott. Aztán erőt vettem magamon, de az is lehet, csak jó időre előre elhasználtam a könnyeimet.

– Jól vagy? – kérdezte. – Á! Már megint hülye vagyok, hogy is lehetnél jól. Úgy értem: bírni fogod? Nem lesz gond?

– Persze – bólintottam meglehetősen elgyötörten. – Lehet tudni már valamit?

– Nem sokat. A megállásunktól nyolcvan kilométerre is találtak vérnyomokat, valószínű Eric-től. Óriási terület, ráadásul erdős, és eléggé néptelen. Nem lesz könnyű szemtanút találni, átfésülni meg szinte lehetetlen.

Némán néztem magam elé. A nyomozó is felmérte, hogy nem áll szándékomban megszólalni, folytatta:

– Okos lány vagy, Winnie! – „ezt is más szokta mondani, pont arról a helyről”, gondoltam. – Úgyis átlátnál rajtam, ha hitegetnék, ezért meg

sem próbálom. A valós helyzet az, hogy nincs sok esélyünk élve megtalálni... Sajnálom.

Persze, hogy tudtam, egyfolytában csak ezen járt az eszem reggel óta. Egy szón azért fennakadtam:

– Esélyünk?

– Még este elintézem az itteni dolgaimat, és hajnalban visszamegyek.

Az volt a gyanúm, ez nem lett volna kötelessége.

– Köszönöm. – mondtam még mindig magam elé bámulva.

Viselkedésem nem valószínű, hogy meggyőzte arról, hogy nem lesz bajom. Belátta viszont, hogy tenni nemigen tud értem semmit, így hát egy sóhajtással kísérvé felállt:

– Vigyázz magadra! – megsimogatta a fejem. – Kereslek, ha bármit megtudok.

Csak bólintottam, de ahogy nyitotta az ajtót, utána kiáltottam:

– Meg akkor is, ha nem! – nem állt szándékomban kimutatni, mégis elég könyörgően hangzott.

– Ezt megígérem – intett vissza.

Egy darabig még ücsörögtem, aztán hanyatt dőltem, és... semmi. Nem csak ezek a földi dolgok: se levetkőzés, se fürdés, se kipakolás, hanem órákon át se gondolat, se képek. Nem vagyok jártas a keleti vallásokban, de talán a nihil szó jellemzi jól az akkori állapotom. A körülményekhez képest kifejezetten jól is esett.

* * *

Nem állítom, hogy száz százalékosan, sőt, kicsit inkább holdkórosan, de visszatértem a napi életbe. Azt se mondhatnám, hogy tanultam, de bejártam az órákra. Nem vártak el tőlem semmit, nem is feleltettek. Kicsit hímes tojásként bántak velem. Persze, ha nem így tesznek, akkor se tudtak volna kihozni belőlem többet.

Minden pillanatban vártam Mr. Collins-t. A harmadik nap nem bírtam tovább, felhívtam a rendőrségen. Azt mondták, haza se jött, az ottani kollégákkal dolgozik.

Másnap délután viszont felkeresett. Jelenlétén kívül azonban semmi használhatót nem tudott felmutatni. Ott nem találtak nyomokat, meg az itteni ügyekben sem volt újabb fejlemény. Nem voltam jó társaság. Tán

egy órát töltöttünk együtt, annak is jelentős részében csak hallgattunk. Én örültem neki, de attól tartottam, ez nem volt kölcsönös.

Két nap múlva ismét eljött. Szó nélkül ültünk a padon. Nem tudtam eldönteni, csak az ígéretét tartja, vagy lenne közlendője, de nehezére esik. Figyelni kezdtem, s az utóbbit gyanítottam. Mintha feszengett volna.

– Mondhatod nyugodtan! – biztattam.

Felugrott, dühösen hatalmasat rúgott egy kavicsba, majd még egyet a levegőbe. Tipródott, forgolódott, tehetetlenül lesegetett körbe.

– Essünk túl rajta! – nem pusztá bátorítás volt, őszintén ezt kívántam.

Visszaült, térdére könyökölt. Idegesen járt a feje mindenfele, de azért beszélni kezdett végre:

– Ha csak egy apró nyomunk lenne... csak egy pici... – újra felpattant, ingerülten gesztikulált –, ami alapján megígérhetném neked, hogy a föld alól is előkerítem a...

– A? – nem, mintha nem tudtam volna, milyen szót harapott el, de kellett, hogy kimondja.

Visszatelepedett előző pózába, s arcát kezei közé temette:

– A gyilkost.

– Ezek szerint megtaláltátok.

Bólintott.

Nem törtem össze. Nagyon halványan tápláltam ugyan némi hiú reményt, de valójában már beletörődtem barátnóm elvesztésébe. „Oh, Rebecca! Tehát döntöttek: bűnösnek találtattál... Tiltakozásnak, fellebbezésnek helye nincs. Te előre elfogadtad. Nekem nem fog menni.” Miközben így beszéltem hozzá magamban, mintha az ő ereje kezdett volna belém költözni.

– Beszélj!

Meglepetten kapta fel a fejét elszánt hangomra. Láthatta, nem csak megjátszottam, valódi tartás volt bennem, ellenkezés nélkül engedelmeskedett:

– Úgy másfél kilométerre a sínektől, egy régóta lakatlan erdei lak mellett frissen égett csontokat találtak. Egy gondosan elkészített halotti máglya maradványain. A kollégák állítják, jártak ott a kutatás második napján, de akkor még olyan volt a környék, mint ahol évek óta nem járt ember. Az égetés tegnap este vagy éjjel történt, de a halál időpontja

nem megállapítható. Sőt, az oka sem. Bár hiányoznak csontok, de ennek nincs információ értéke, mert sok friss állati lábnyom volt a hamuban.

– Azonosítható?

– A kora, a neme, az alkata, az ép fogazata, a koponya alapvető formája, mind ráillik Rebeccára.

Megkeményített szívem ellenére könnycseppek indultak el szemsarkaimból. Egyedül akartam lenni.

– Eljössz akkor is, ha nem lesz híred?

Még mindig nem volt ura izgatott végtagrángásainak, úgy bólintott. Nem éreztem olyan meggyőzőnek, mint múltkor a szobaajtóban.

– Megígéred? – szükségét éreztem a megerősítésnek.

Hirtelen lenyugodott:

– Ha te megígéred, hogy nem hagyod el magad.

Akkora jó érzés töltötte el az egész testemet, amelyet még soha nem tapasztaltam. Az egész szokatlan viselkedése, a tőle idegen mozdulatok, a rajta sosem látott idegesség, ez mind-mind nem volt más, mint aggodás. Aggodás értem. Nem tehettem mást: meg kellett ölelnem.

– Megígérem! – s mosolyogva még egy puszit is adtam az arcára.

Aztán érzelemkitörésemtől kissé zavartan elszettem, azt azért még láttam, megkönnyebbülten intett utánam.

* * *

Szobámba érve rám törtek a Rebeccával kapcsolatos emlékek. Lefeküdtem, s hagytam, hadd ragadjanak magukkal. Csendes pityergéssel aláfestve, így búcsúztam el barátnőmtől.

Nem tudom, mennyi idő telt így el, mindenesetre már vastagon besötétedett, mikor kopogtak.

– Gyere! – kiáltottam anélkül, hogy megmozdultam volna.

Két alak tipegett be tétován.

– Ja! Kapcsoljatok nyugodtan villanyt! – semmi kedvem nem volt felkelni, és házigazdát játszani.

Kicsit hunyorogtam a hirtelen jött világosságtól, aztán felismertem két osztálytársnőmet.

– Bocs, csajok, nincs erőm. Üljetek le!

– Az összes lány nevében jöttünk. – „Hú, de ünnepélyesek”. – Megbeszéltük, bármelyikünk szívesen ideköltözik, választhatsz.

Ez oly váratlan volt, egyből felültem:

– Micsoda? – újra előbújt belőlem ez a régi hülyeségem, hogy meglepetésemben visszakérdezek, holott mindent értek.

– Úgy gondoltuk, borzasztó nehéz lehet neked, és ha ezzel egy kicsit segíthetünk, hát szívesen.

– Aranyosak vagytok – ennyit bírtam kinyögni.

– Nem kell azonnal válaszolni, csak elmondtuk.

– Köszí, lányok. Tényleg, nagyon, de egyelőre jó így. Viszont jó tudni, ha majd zavar a magány, nem kell becsavarodnom, és akkor szólni fogok.

Ez nem csak duma volt, alkalmas lennék rá. Így viszont, hogy önként teszem, valószínűleg jobb lesz nekem egyedül.

– Oké! – félszegen felálltak. Nem marasztaltam őket, így elköszöntek.

Elgondolkoztam: az első három évben akármelyikükre elcséréltem volna Rebeccát.

Most meg: az üres helyét sem adnám egyiküknek se.

* * *

43 év telt el. Nigel temetéséről jöttem, mikor belekezdtem az írásba. Ő volt az utolsó érintett. Legalábbis aszerint, hogy én kit tartottam annak. Mr. Burtman és Mr. Stein már rég meghaltak. Három éve a férjem is, bizonyos Michael Collins.

Ennyit tudtam elmesélni. És ennyit kellett. Hisz ezt követelte Sarah és Rebecca emléke. Tudja meg mindenki: nem ártatlan, s még kevésbé ártalmatlan gyerekek voltak az áldozatok. Tudják meg, hova vezethet az igazság szőnyeg alá söprése. Tudják meg, mily szörnyű a halál árnyékában élni, hogy ne akarják ezt senkinek. S tudják meg azt is, micsoda nagyszerű embereket is veszítettünk.

Ennyi volt a kötelességem.

Sajnálom, ha csalódást okoztam azoknak, akik a bűntény megoldását várták tőlem. Azt hiszem, ilyen ígéretet sosem tettem. Attól, hogy egy kicsivel többet tudtam a rendőrségnél, még esélyem sem volt kiderítenem. Figyeltem, törtem a fejem, kombináltam, Mike-tól folyamatosan informálódtam. Mindhiába. Idővel beletörődtem.

Nincs Happy End. Ez csupán valóság.

ÚJ KIADÁS

Eddig tartott a könyv, de folytatnom kell. Történt valami...

Kiadták. Nem lett túl sikeres. Nem emlékeztek az emberek rá annyira, mint hittem. Vagy csak nem érdekelte már őket. Régen volt. Sok szörnyűség történt azóta is a világban. Vagy egyszerűen csak rossz író vagyok.

A kiadóm dedikálást szervezett egy könyvárúházban, hogy kicsit feldobja az értékesítést. Nem fűztem hozzá sok reményt, de szívesen vállaltam.

Nem volt tömeg, de azért jó néhány krimi-rajongó összeverődött. Zavartan ültem le az odakészített asztal mögé. Két-három olvasó után azonban belejöttem. Kedvesen kérdeztem, milyen névre írjak pár sort, kedélyesen elcsevegtem pár mondatot mindenkivel.

Egy szimpatikus, az Eastforton elsős fiú után egy feltűnően elegáns, korombeli, ehhez képest kifejezetten csinos asszony tette le elém a példányát. Egymásra mosolyogtunk, majd a fedőlapot felütve kérdeztem:

- Kinek írhatom?
- Rebeccának.

A kezem azonnal elkezdett remegni. Aztán a lábam, majd a gyomrom. Az a hang... Lassan emeltem fel a fejem, hogy döbbsz szemekkel jobban megnézzem. Nem lettem okosabb. Nem csoda 43 év után. Még mindig mosolygott:

- Az én nevem Rachel. Az unokámnak lesz.

Ezzel egy kissé visszazökkentett. Tollam a könyvre nyomva próbáltam csillapítani kezem tőlem független mozgását. Nem is a hang. A hanghordozás... S hozzá a tekintet... „De hát Rachel!”, nyugtattam magam. Eddig igyekeztem nem sablonos, egyedi dedikációkat adni, de most kínkeservvel alig bírtam annyit bevésni: „Rebeccának szeretettel”. S mielőtt végiggondoltam volna, már alá is írtam: „Winnie”. Mindig teljes névvel szignáltam...

Reszketve nyújtottam át neki a könyvet. Változatlan derűvel vette át, megköszönte és sarkon fordult. Hitetlenkedve néztem utána. Az a mozgás... Az a stílus...

„Meghibbantál! Agyadra ment a műved!” szóltam erőlesen magamra. Körülnéztem, és mivel senkin sem láttam megütközést, megnyugodtam: nem hangosan fegyelmeztem magam.

Már kevésbé kedélyesen nyúltam a következő könyvért, mikor az előző helyén megpillantottam egy cetlit. Feltűnés nélkül zsebre tettem.

Kezdő író létemre a hátam közepébe se kívántam az olvasóimat. Igyekeztem leplezni, de a csevegéseket villámgyorsan elvágтам, s alig vártam a sor végét. Persze az összes szöveg ugyanaz a két szó volt. Elnézést érte.

Végre, elment az utolsó is. Azonnal felálltam, és indultam kifelé.

- Még van hátra fél óra! – kiáltott rám az üzletvezető:
- De hát elfogytak.
- Hatig lett meghirdetve.
- Aki akart, az már itt volt.
- Ha én dedikáltatni akarnék, direkt a végére jönnék – én is, így sajnós kénytelen voltam igazat adni neki.
- Visszajövök, sétálnom kell egyet.
- Oké.

Az utcára mentem. Kerestem egy padot, leültem. Szörnyen izgatott voltam, mégis vártam egy kicsit, lassuljon valamelyest a szívdobogásom. Aztán vettem egy mély levegőt, és a zsebembe nyúltam. Csak egy borítéknyi félbehajtott papírdarab volt. Kinyitottam. Középen, öles betűkkel ez állt:

„Majd ha meghaltam, mindent megtudsz.”

* * *

Öregasszony lettem. Nem szabad engem már ilyen hatásoknak kitenni. Szívrítmuszavar, vérnyomás az egekben, leizzadás, szédülés, mind elnyertem egy pillanat alatt. Nagy nehezen odaintettem egy ásványvizes palackkal sétáló hölgyet, s bár csak mutogatni bírtam, megértette, hogy szükségem lenne néhány kortyra. Éreztem, ahogy minden agysejtem pattanásig feszül, kilövésre kész, hogy egyszerre rám zúdítson ezer feltörni készülő gondolatot. Még jó, hogy életem nehéz helyzeteitől szert tettem némi önuralomra. Így is nem kis erőfeszítésembe került megfékezni őket.

Visszamentem az áruházba, és végigszenvedtem a hátralevő húsz percet a dedikáláson (valóban érkeztek még páran). Alig vártam, hogy egy csendes parkba érjek, ahol egy padon megnyithattam a gondolatáradatot. Egy darabig hagytam őket szabadon cikázni, csak aztán próbáltam összerendezgetni.

Tehát Rebecca él. Ezek szerint a gyilkos mégsem találta bűnösnek. Vagy talán ő volt? Á, hülyeség! A többinél vagy velem volt, vagy volt alibije. Akkor miért kellett eltűnnie? Miért jó, hogy halottnak hitték? Úristen, és akkor kit találtak meg?

Felizgattam magam, és túlpörögtem. Koncentráltam, hogy lehiggadjak.

Mi lett volna, ha nem tűnik el? Ericet valaki megölte. Akkor, mikor együtt voltak. Segített-e, vagy csak hagyta, vagy nem is volt esélye megakadályozni, tulajdonképpen mindegy. A lényeg: tudta, ki tette. Ha ott marad, el kell mondania, különben őt ítélik el akár bűntársként, akár elkövetőként. Tehát nem akarta feldobni. Vagy a gyilkos csak ezzel a feltétellel kegyelmezett meg neki. De miért kellett egy hulla? Legalábbis nagyon remélem, nem ölte meg senkit csak azért, hogy Rebeccát ne keressék. Ezzel meg is van a válasz: ne keressék. Ne gyanakodjanak, ha bárhol feltűnik egy ismeretlen lány.

Eddig logikus. Csak az nem tetszik, hogy a tettesről elképzelésem sincs.

Na meg az sem, hogy egyszer sem keresett meg. Persze, kockázatos, de legalább jelezhetette volna, hogy él. Szépen hozzáraktam volna a titokhoz, és nagyon-nagyon örültem volna neki. Ezt tudnia kellett, mégsem értesített. Aztán leesett. A férjem. Igaz ugyan, hogy csak szép lassan jöttünk össze Mike-kal, de nyilván ő ezt előre látta. S hiába vagyok nagyon lelkes titoktartó, valakivel együtt élve szinte elkerülhetetlen egy apró elszólás. S ki tudja, akkor mi kerekedett volna felül Mike lelkében, a szerelem vagy a hivatás. Már a gondolattól is rosszul lettem, hogy ekkora próbatétel elé kellett volna állnia. Tehát Rebecca ezúttal is helyesen döntött. Csak hát olyan jó lett volna...

Aztán van egy kis személyes problémám: beteg vagyok. Az orvosok szerint nincs sok időm. Ahogy visszaidéztem a hatvan felett is viruló Rebecca látványát, nem kétséges, hogy én fogok előbb eltávozni. Akkor nem tudhatom meg, mi történt? Meg kéne keresnem? Rendőrségi kapcsolataimmal és a mai informatikai háttérrel nem lenne

nehéz. Ezzel azonban jóformán kiadnám. Nem tehetem meg. Sosem tagadtam kíváncsi természetem, de ezt nem elsősorban emiatt sajnálom. Ha nem akarná elmondani, akkor is nagyon szeretnék találkozni-beszélgetni vele. Sőt, így életem vége felé semmi mást nem szeretnék ennyire. Bele kell azonban nyugodnom, ezt nem kaphatom meg. Azzal vigasztalom magam, talán ő is így érez.

Az utóbbi gondolatoktól békesség töltötte el egész lényem. Már nem izgatottan, hanem szeretettel, mint egyetlen kézzelfogható emléket vettem elő újra a cetlit. Szétnyitottam, s csak most vettem észre, hogy a nagy betűkkel középen terpeszkedő mondat által elnyomva, a jobb alsó sarokban megbújt két apró szó:

„Sosem felejtettelek.”

Boldogan emeltem arcom a nap felé, s percekig csak élveztem, ahogy ez az érzés átjárta minden porcikámat.

Aztán egy hirtelen bevillant gondolat zökkenett ki. Oké, hogy én nem tudom meg, de a világ? Valahogy gondoskodnom kellene róla. És a könyvem? Az bizony ebben a formában semmit sem ér. Amennyiben kiderül a teljes igazság, valamilyen módon hozzá kéne toldani. Kezdett alakulni bennem a megoldás, be is jelentkeztem másnapra a kiadómhoz.

* * *

- Üdvözlöm, Mrs. Collins. Foglaljon helyet!
- Köszönöm.
- Hogy sikerült a dedikálás?
- Jól, de azért ne várjon csodát. Igazából jobb is.
- Ezt hogy érti?
- Mindjárt rátérek. Hogy áll a forgalmazás?

- Nem vészes. Nagyjából a harmadát eladtuk, harmada bizományba lett kihelyezve, harmada raktáron.
- Rendben. Rendelje vissza a bizományba kihelyezetteket!
- Hogy mit csináljak?
- Kérem az összes el nem adott példányt. Állom a megjelentetés költségeit.
- Nem értem.
- Nem baj. Csak tegye meg!
- De nem csak a költségekről van szó. Forrásokat kötöttünk le, melyeknek célja a nyereségképzés.
- Világos. Akkor megvásárolom őket azon az áron, amelyiken a forgalmazók kapnák.
- Üzletileg ez egy teljesen korrekt ajánlat. De nem akarná mégis megmagyarázni?
- Olyan értesülést kaptam, hogy a jövőben bizonyosan fény derül a teljes igazságra.
- Ez nagyszerű! Az egy újabb könyv, ráadásul várhatóan sikeresebb is. Ez azonban nem indokolja a mostani lépését.
- Dehogyan nem! Tisztességtelen a most kiadott verzió megvásárlóival szemben. Így is azt tervezem, hogy akik már megvették, majd ingyen becserélhetik az újra.
- Igaza van, túl kapitalista szemszögből néztem a helyzetet. Remélem, elégedett annyira velünk, hogy a bővített mű kiadásáért is hozzánk fordul.
- Sajnos nem tehetem. Addigra én már nem leszek.
- Ugyan...
- Nagyon kedves, de ne is folytassa. Ez nem öregasszonyos nyafogás egy kis bók vagy sajnálat kicsikarására. Ez tény.
- Őszintén sajnálom.

– Köszönöm. Szóval a segítségét szeretném kérni, hogy ennek ellenére elkészüljön a könyv. S ha sikerül, természetesen önöknél.

– Állok rendelkezésére.

– A tervem a következő: megkeresem a megfelelő személyt arra, hogy megtegyem szellemi örökösömnek. Nekem tetszik ez a kifejezés, biztos van valami jogi megfelelője is, de azt nem ismerem. Őt fogom megbízni azzal, fejezze be a könyvet, ha megkapja az ehhez szükséges információkat.

– Jól hangzik, de mi az én szerepem?

– Fogalmam sincs, hogy akarják eljuttatni hozzám a történetet lezáró információkat. Nehezíti a helyzetet, hogy akkorra már halott leszek. Ha a családomhoz, mint jogi örökösöimhez kerül, az nem probléma, tudni fogják, mi a teendőjük.

– Visszont, ha a kiadóhoz kerül... Az sem probléma, mert én is tudni fogom a dolgom. Legalábbis feltételezem, hogy addigra tájékoztat róla.

– Vállalja?

– Természetesen. Sőt! Megígérem! Akár szerződésbe is foglalhatjuk.

– Köszönöm. Nekem a szava elég. Jelentkezni fogok, ha megtaláltam a legalkalmasabb embert. Viszlát!

– Bármikor szívesen látjuk. Viszlát!

* * *

Ennyit tehettem. Találtam egy fiatalembert. Írói stílusa, embersége, egyénisége közel áll az enyémhez, őt választottam. Bízom benne. Amennyiben eljut hozzá Rebecca „vallomása”, meg fogja írni. Akkor önök

megtudják. Én meg reménykedem, van egy hely, ahol
majd a barátnőm elmeséli nekem.

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Szóval, engem ért a megtiszteltetés. Vajmi kevés közöm van a könyv megszületéséhez, Mrs. Collins azonban ragaszkodott hozzá, hogy én legyek szerzőként feltüntetve, mivel én adom meg a végső alakját. Ezen döntéséről nem óhajtott vitát nyitni. Ő már elment, ahogy várható volt.

A kiadótól telefonáltak, hogy ismeretlen feladótól egy levél érkezett hozzájuk Mrs. Collins nevére, „szigorúan a saját kezébe!” felirattal. Átvettem. Bevallom, arra készültem, valami csavaros módon kell majd eljutnom az igazsághoz. Például: a borítékban csak egy csomagmegőrző kulcsát találok, s a könyvből vagy az életükből kell kiderítenem, hogy hol van. Aztán ott megint csak valami megfejtendő jel lesz, és így tovább. Az eddig olvasottak alapján úgy képzeltem, így akarja elkerülni az anyag illetéktelen kezekbe kerülését.

Tévedtem. Pár kézzel tele írt lap, „Rebecca” aláírással a végén. Tulajdonképpen jogos. Minek is törődött volna velem, kinek a kezébe kerül a halála után.

Elolvastam.

Többször is. Aztán úgy döntöttem, még annyira se fogok rászolgálni a szerző megnevezésre, mint akkor hittem, mikor elvállaltam. Nem tudnék jobb befejezést írni annál, minthogy egyszerűen hozzáteszem Rebecca levelét. Szinte szóról szóra, csak stílusában igazítottan kicsit Mrs. Collins-éhoz.

Ilyen könnyen még ember nem „írt” könyvet (hacsak nem plagizált), s ha nem vették volna ígéretem, nem is lenne pofám a cím mellé párosítani a nevem. Mivel nincs választásom, csak annyit tehetek, hogy mély főhajtással megköszönöm.

Ja, még valami: Rebecca akkor írta ezt a levelet, mikor Mrs. Collins még élt, vagy legalábbis úgy tudta. Nem láttam rá okot, hogy ezt kiigazítsam.

REBECCA LEVELE

Kedves Winnie!

Először is: ne haragudj rám! Talán megérted, nem tehettem másként. Nekem se esett jól, de meg kellett hagylak abban a hitben, hogy meghaltam. Az is szükséges volt, hogy ne áruljak el mindent. Nem arról az éjszakáról, azt teljes egészében meséltem el neked. A későbbi eseményekről. Bár javarészt nekem is csak erős sejtéseim voltak, melyekről én is később szereztem bizonyosságot, egy-két dolgot azért tudtam. Nem mondhattam el...

Mostanáig.

Hol is kezdjem?

Fejtegethetném az események sorrendjében, hogyan alakultak a gondolataim, hogy rakosgattam össze a képet. Aztán, hogy ezek alapján hogyan tettem hozzá a magam részét, és végül hogy lett teljesen kerek az igaz történet. Tudom, te ezt a dramaturgiát választanád, írói képességeddel szépen meg is oldanád. Én azonban biztos elbénáznám.

Tehát leírom inkább azt a beszélgetést, amelyből mindenre fény derült.

Évek teltek el a „halálom” óta. Sikerült új életet kezdenem. Messzire költöztem, kitaláltam a gyerek- és fiatalkorom, nem ébresztettem senkiben se gyanakvást. A múltat feledni ugyan nem tudtam, de próbáltam megbékélni vele. Nem nagyon ment, ezért elhatároztam, meg kell ismernem a teljes igazságot. Csak hát hogyan?

Az első lépést kitaláltam, és reméltem, az majd hozza a többit. A bizonyos éjszaka tíz éves évfordulóján

visszamerészkedtem Eastfortba. Bíztam benne, hogy találkozok valakivel. Elmentem Sarah emléktáblájához, ott nem volt senki. Kicsit megemlékeztem, aztán sétálgattam a parkban. Egy padon megpillantottam két férfit. Úgy ültek egymás mellett, mint ismerősök, de csak nézegettek elgondolkodva, egyikük sem foglalkozott a másikkal. Feljűk vettem az irányt, de céltalan mászkálásnak álcáztam. Közelebb érve megismertem Nigelt, aztán Mr. Steint is. Szinte közvetlenül mögöttük kiszemeltem egy padot, s úgy közelítettem meg, hogy közben rájuk se hederítettem. Leültem. Nem sokat hezitáltam, megszólaltam:

– Uraim! Ne forduljanak hátra, ha kérhetném. Szeretnék úgy beszélgetni önökkel, hogy senki se gyaníthassa, hogy ezt tesszük.

– Elég furcsa kérés – jegyezte meg Mr. Stein, de fegyelmezetten elfogadta a szabályt.

– Tudom, rögtön meg is magyarázom.

– Nekem nem kell, azonnal megismertelek, Re...

– Rachel! – szoltam közbe. – A nevem Rachel. Szervusz, Nigel.

– Szervusz... Rachel. Hiába barnultál be, a mozgásod meg a stílusod összetéveszthetetlen.

– Ezt jó tudni. Míg itt vagyok, jobb, ha figyelek rá, nehogy más is felismerjen.

– Reméltem, hogy idejössz.

– Felvilágosítana engem is valaki? – durcáskodott kívülállóságán Mr. Stein.

– Ennyiből már kitalálhattad volna, Adam – nevetett Nigel. – Keress egy másik R-betűs nevet a Bibliában! Bocsánat, a Tórában.

Szépen összehaverkodtak az évek során, hogy tegeződtek.

– Ó! Re...

– Világgá ne kürtöld! – rántotta vissza a felugrani készülő férfit Nigel.

– Bocsánat! – fogta vissza a hangját Sarah apja. – Csak annyira örülök, olyan régóta szerettem volna megismerni.

– Ez kölcsönös Mr. Stein.

– Adam, ha kérhetném. Elvégre társak vagyunk.

– Nekem sosem volt társam, és én se voltam senkinek.

– Igaz. S ettől még szebb az egész! – még a hangja is mosolygott.

Hosszú évek óta vártam, hát lecsaptam az alkalomra:

– Ha már szoba került, ne is kerüljessük a forró kását. Azért jöttem, mert elegem van a feltételezéseimből, sejtéseimből. Tudni akarok!

– Helyes! Mi is!

– Az első tisztázandó kérdésem Nigelhez szólna, de ehhez megkérném Mr. Steint, sétáljon egy percet.

– Nem szükséges – szólta Nigel. – Nyilván arra vagy kíváncsi, mit tud Adam arról az éjszakáról.

– Igen, nem tudtam, mennyire beszélhetünk nyíltan. Ezek szerint teljesen.

– Kedves Rachel! Szeretném, ha Adamnek szólítanál, ha nem esik nehezedre.

– Bocsánat! Adam.

– Köszönöm. Szóval, Sarah halála után, mivel ő semmit sem mondott, szinte azonnal meglátogattam Nigelt. Ő sem akart beszélni. Először az én érdekemben, de sikerült meggyőzőnöm, hogy korom, tapasztalatom, eszem alkalmas felmérni a saját érdekeimet. Aztán meg Sarah-ra hivatkozott: ha ő eltitkolta, akkor neki sincs joga elárulni. Tetszett a srác, de ez a fajta becsületesség csak az élő Sarah esetében lenne helyénvaló. Egy apának azonban, ha semmilyen más joga nincs is a világon, az az egy biztos

jár neki: tudni, miért kellett elveszítenie a lányát. Megértett. Tehát tudom.

– Ekkor kezdtetek tervet szőni?

– Nem volt semmi terv, ez a szép. Még csak kapcsolatba sem kerültünk egymással. Csak valami közös hullámhossz. De hát neked magyarázom?

– No, akkor csapjunk bele a sűrűjébe: első?

– Én – felelte Nigel.

– Második?

– Én – Mr. Stein félve és kissé szégyenlősen.

– Eddig sejthető volt. A harmadik én. Negyedik?

– Újra én – szólt Nigel.

– Ez már meglepő, még visszatérünk rá. Az ötödik pedig ismét én, gondolom ez kevésbé meglepő.

– Igen, erre jutottunk.

– No! Akkor meséljétek! Hogy kezdődött?

– Természetesen velem – kezdett bele Nigel egy nagy sóhajással. – A börtön első hónapjaiban másra se tudtam gondolni, mint hogy miképp fogom őket megkínózni, tönkretenni vagy ilyesmi. Gyártottam az ötleteket, ez éltetett. Egészen addig a pillanatig, mikor értesültem Sarah haláláról. Onnantól nem tervezgettem. Tudtam, meg fogom ölni mindegyiket. Semmi mást nem jelentett nekem akkor már az életem. Nem találtam egyéb értelmet benne.

– Ennyire szeretted Sarah-t?

– Tudom, sose állt volna össze egy ilyen suttyóval, mint én. Erről még csak nem is álmodoztam. Csak arról, hogy távolról imádom, mint egy középkori lovag az úrnőjét, s megvédem az életem árán is. Ja... Ábrándozás... S az egyszer, mikor valóban szükség lett volna rá, nem voltam ott.

– De azért nem érzed magad hibásnak?

– Nem a francokat nem! Tele van a világ a bandaféle beteg emberekkel. Ezért lett volna az a dolgom, hogy vigyázzak rá. Elcsesztem. Vissza nem hozhattam. Csak az maradt, hogy gyilkosainak se hagyjam megízlelni az élet szépségeit. Tervem csak annyi volt: ölök, s ha közben újra sítire vágnak, akkor folytatom utána. S aki annyi ajándék évet kapott, azt úgy megkínzom, hogy irigyelje a korábban megölt társait.

– Bocs, de többször is bele szeretnék dumálni, mert sok minden érdekel. Most épp az, ha nincs eltussolva az ügy, s megkapják méltó büntetésüket, akkor is így gondoltad volna?

– Nemi erőszakért, illetve abban való bűnsegédletért lettek volna elítélve. Számomra viszont gyilkosok voltak mindannyian.

– Én is?

– Akkor ezen még nem gondolkoztam.

– Ha jól veszem ki a szavaidból, neked nem okozott lelkiismereti problémát a dolog.

– Nekem az okozott volna, ha nem teszem meg.

– Aha... Szóval kijöttél. Aztán?

– Vártam pár napot, míg békén hagynak. Utána idejöttem. Nem volt tervem. Csak leskelődtem, vártam az alkalmat. Bármelyikük egy kicsit egyedül marad, elintézem, ez járt a fejemben. Pusztá kézzel, vagy bármivel, ami adódik. Egy párna adódott. Mikor láttalak benneteket kiruccanni Gary-vel, reméltem, nem változtatták meg a szobabeosztásokat. Így lett Ray az első.

Bármennyire is elszánt volt, mégis nehezen beszélt. Egyáltalán nem volt rá büszke. Mint aki csak végezte, amit a sors kirótt rá.

– Megpróbáltam minden nyomot eltüntetni, végig ügyeltem rá, ne lásson senki a városban, tudtam, azonnal engem vesznek elő.

– Miért? Aki nem ismerte annak az éjszakának az igaz történetét, annak nem lehetett annyira egyértelmű.

– Ugyan, mindenki gyanította, hogy nem kóser a sztori. Még a börtönben is beszéltek. Végül tényleg így lett, amint hazaértem, bevittek.

– Hol voltál? Már mint számukra.

– Befészkeltem magam napokra az erdőbe. Tanú ugyan nincs rá, de arra bőven, hogy korábban valóban megtettem párszor. Meg nyomatékul a megfigyelésem alatt is nomádkodtam egy-kétszer. A lényeg, nem tudtak rám bizonyítani semmit. Elengedtek, de rám tapadtak. Gondoltam: egy megvan, most egy darabig nyugton kell maradnom, ráérek, majd eljön a következőnek is az ideje.

– Biztos voltam benne, hogy Nigel tette – vette át a szót Mr. Stein. – Arra gondoltam, ha sokat szorongatják, talán megtörik, vagy véletlenül elárulja magát. Megkedveltem a fiút. Meg egy kicsit magamévá tettem a felfogását. Még az átlagnál is békésebb ember vagyok. A házba bekeveredő rovarokat is gyufás-skatulyával fogom meg, s kint elengedem. Az élet szent. De a lányomé is! S aki azt elveszi, számomra kiesett az életre jogosultak népes táborából. Persze ettől még gyáva és gyenge vagyok. Akkor azonban valami megmozdult bennem. Van ez a srác, aki úgy szerette a lányomat, hogy megtette. Én talán nem szerettem annyira? Ilyen gondolatokkal ostromoztam magam, míg alkalmassá nem váltam rá.

– Hogyan? Hiszen nem is ismerted őket.

– Igaz. Akárhányszor idejöttem Sarah emléktáblájához (mellesleg én sem értem, miért itt emlékeztem meg róla szívesebben, mint a sírjánál), mindig jártam a várost.

Néha egész éjszaka. Megtudtam minden szükségeset. Főleg azt, hogy fikarcnyi bűnbánat nem volt bennük. Habitusom szerint hosszan terveztem volna meg, de azt akartam, hogy Nigelen minél előbb enyhüljön a nyomás.

– Mennyire profi lett volna, ha még időd is van. Így is helybelire gyanakodtak Paul ügyében.

– Ugyan, miből áll pecázásnak álcázva feltérképezni a folyó mélységét.

– Honnan vettél csónakot?

– Sehonnan. Akkor. Napokkal korábban elkötöttem egyet, akkor engedtem egy kis nehezékkal a meder aljára egy damilt, a túlparton körbe egy fatörzsön és vissza. Ezzel húztam be a kloroformmal elkábított, amúgy is tökrészeg srácot, némi súllyal biztosítva a lent maradását. Aztán damil visszahúzva, és viszlát. Ha megvizsgálták volna a szemközti fát, a damil bevágásból rájöhettek volna.

– Igen. A damil hasznos ötlet – kuncogott Nigel.

– Az bizony! – csatlakoztam.

– S milyen szépen vitte el a nyomozást az azonos elkövető elméletéhez. Ezzel jól gúzsba is kötötték magukat. – Hangosan felnevetett. – A damillal.

Meglepődtem ezen a jókedven, persze a magamén is. Mr. Stein mintha megérezte volna a gondolataimat:

– Nehogy azt hidd, kislány, hogy mindig ilyen vígan voltunk. Évekig gyötörtük magunkat. Sokszor találkoztunk, sokat beszélgettünk, próbáltuk erősíteni egymást, megfejtetni a bűn és a bűnhődés kemény kérdéseit. Talán tavaly nevettem először. Először meg is feddtem magam érte. Aztán megbékéltem: sírtam eleget a lányom elvesztéséért, sírtam eleget a bűnömért. Csak megérdemlek néha egy kis vidulást. Otthon nem tudok. Feleségem jelenléte folyton Sarah-ra emlékeztet.

Picit elhallgattunk, de Nigel türelmetlen volt:

– Most mesélj te, méregkeverő!

– Dédanyámtól tanultam. Ezt használta, amikor már elege volt dédapámból. Ráadásul akkor még ki sem tudták mutatni. Jó pár praktikát megosztott velem, hátha egyszer én is hasonló helyzetbe kerülök.

– Á! Pedig épp most akartam megkérni a kezéd, de meggondoltam – hüledezett Nigel. – Azt mondd inkább, miért?

– Hogy kevésbé szoruljon a hurok mindkettőtökön.

Nevettek. Én csak diszkréten, hogy megtartsam azt a látszatot, idegenek vagyunk.

– Nem vicc, konkrétan ez is szerepet játszott. Igaz, csak feltételezés és megézés volt, hogy ti tettétek. Végül is mindegy, ki követte el, neki akartam könnyíteni a helyzetén... De hogy hogyan jutottam el idáig? Azon az éjszakán én nem csináltam semmit. Más számára ez a tény talán maga az ártatlanság. Nekem nem. Nekem ez bűn. Lehet, nem tudtam volna megakadályozni. De kísérletet sem tettem rá. Nyilván nem vagyok említhető egy kalap alatt az aktív elkövetőkkel, engem azonban ez cseppet sem vigasztalt. Mikor elkezdődött ez a... az elszámoltatás, megbékéltem. Nem kell gyötörnöm magam. El fogják dönteni helyettem. Ha én is sorra kerülök, bűnösnek találtattam. Aztán jött a másik gondolat: ha akkor nem cselekedtem, talán most kéne. Jóvá nem tehetem, de talán némi súlyt tehetek lelkiismeretem mérlegének másik serpenyőjébe is. Erre segített rá a rendőrség összezavarásának a gondolata.

– Nem féltél attól, hogy nem egyedül issza meg a bort?

Hát most már nem tudtam feltűnés nélkül nevetni, mint ahogy Nigel sem. Riadtan néztem körül, szerencsére nem járt arra senki.

– Mi ebben a poén? – méltatlankodott Mr. Stein.
– Attól a bortól, amit Ted kínál, soha nem hal meg senki! – nyögte ki Nigel, az áldozat köztudott zsugoriságára utalva.
– S ha valaki megtalálta volna, és beleiszik?
– Kicsoda? Steve? – kérdeztem vissza. – Na bumm! Senki más nem volt veszélyben, végiggondoltam.
– Bocsánat! Nem számon kérni akartam. Csak megfordult a fejemben.
– Folytassuk! – zárta le Nigel. – Most jön az, hogy mégiscsak kapcsolatba kerültünk.
– Igen – ez rám vonatkozott –, valahogy tudatni akartam, hogy elvisznek minket.
– Virággal. Zsidó emlékhelyen – gúnyolódott.
– Ó, te nagyokos. Pont ez volt a cél. Tudtam, hogy ők kövel emlékeznek meg. Tehát, ha Adam meglát egy csokrot Sarah táblájánál, biztos felveszi, és így megtalálja a beletett levélkét. Mivel értesültetek róla, bevált, nem?
– Tulajdonképpen igen – felelt Nigel. – Azzal a különbséggel, hogy én találtam meg. Mérgelesen kaptam fel, hogy ki ez a hülye, ki akartam dobni. Szerencsére észrevettem a cetlit. Ismét terv nélkül jöttem vissza, csak figyeltem. Adam biztos nem büszke a spontán megoldásaimra.
– Ugyan már! Ki-ki a maga stílusában – kapott megnyugtatót.
– Állj! – szóltam közbe. – Na, ezt nem értettem. Hiszen figyeltek.
– Elaltattam őket... No, nem szó szerint. Sokszor napokig nem mozdultam ki erdei vityillónkból. Eleinte bekopogtak ilyenkor, aztán hozzászórtak. Egyszer próbára tettem őket. Egy éjjel kiszöktem az ablakon, három napig kempingeztem a fák rejtekében, figyeltem a

testőreimet. Nem kerestek. Aztán visszamásztam, majd elsétáltam boltba, mintha mi sem történt volna, csak begubóztam volna a vackomba. Még csak nem is kérdezősködtek. Így jöttem ide. Meg ahogy mondtam már, felkészültem rá, hogy az egyiknél lebukhatok. Nem érdekelt. Főleg így, hogy tudtam: nem vagyok egyedül, befejezheti más.

– Azért csak volt valami elképzelésed. Mivel követtél minket?

– Haverokkal nyaranként pofozgattunk egy öreg verdát egy elhagyott garázsban. Ők is bentlakásos suliba jártak, így senki sem tudhatta, hogy elhoztam. Vittem látcsövet, hogy messziről követhesselek benneteket, ha kocsival mennétek. A vonaton kicsit meglepődtem.

– Azon mi is. Miért volt nálad damil?

– Egyre biztosan számíthattam. Akárhol megálltok, Steve első útja a budiba, azaz a tükörhöz vezet. Mindenki tudta, milyen hiú a förtelmes, hullámosan oldalra fésült hajára. Nem egyszerűen csak damil volt nálam. Hurkot készítettem, kis horgászólmokkal kiegyensúlyoztam. Még az erdőben teszteltem, s hibátlanná fejlesztettem a technikámat, bármilyen nehéz helyzetből rá tudtam dobni egy fejre. Jut eszembe! A tornacipő is jó ötlet volt. Mikor megálltatok az állomáson, már tudtam, mit fogok tenni.

– Hogy léptél le? Azonnal lezárták az utakat.

– He... azonnal. A járőrök a főutakra mennek. A teljes lezáráshoz a rendőrőrsön levő autók is kellenek. Én az őrssel ellentétes irányban egy kis földúton tűztem el, oda esélyük sem volt nálam hamarabb megérkezni. Ami tetszett, hogy a megfigyelőim állították, láttak otthon. Nem merték bevallani, hogy rám se bagóztak.

– Az komoly.

– Visszadobom a labdát. S nálad miért volt damil?

– Készültem – mosolyodtam el. – Nem tudom mire, de határozottan. Ügyes kis eszköz, még fegyver is lehet. És kicsi helyen elrejthető. Mint várható volt, megmotoztak minket indulás előtt. Ennél fontosabb segédeszközt is vittem magammal. Megint csak a dédi tudományát felhasználva. Az ő receptje alapján készült altató-kábító folyadékba áztattam néhány szál cigarettát. Úgy voltam, mint te: a vonaton már tudtam, mit fogok tenni. Míg Winnie és a kísérőnk aludt, kimentünk Eric-kel, és megkínáltam a preparált cigivel. Közvetlenül megölni nem volt erőm, ezért odakötöttem a lábát az ütközőhöz, és ledobtam. Aztán egy lassításnál, viszonylag kellemes terepen leugrottam, s irány a vakvilág.

– S ezzel teljes a történet.

– Igen. Engem azért még érdekelne az is, hogy dolgoztátok fel?

– Istentől félek – felelt Mr. Stein. – Minden nap könyörgök a bocsánatáért. Bennem is vannak még mindig kétségek, hogy helyesen cselekedtem-e. Viszont akkor is lennének, ha nem tettem volna meg. Nagyon nehezemre esett, mégis be kellett magamnak vallani: könnyebb így megbékélni a veszteséggel. Ez nagyon gyarló dolog, tudom. S az bánt, hogy a világban sok szörnyűséget követnek el hasonló indokkal. Nem akarom közéjük sorolni magam. Isten, remélem, mérlegel, és látja, hogy nincs gonoszság a lelkemben.

– Hasonlóak az én gondolataim is – vettem át a szót. – Cipelem a gyilkosság nagyon súlyos terhét, de biztos vagyok benne, ha nem tettem volna meg, sokkal súlyosabbat kéne viselnem. Így kevésbé gyűlölöm már magam azért az éjszakáért...

– Nekem más problémám lett – csatlakozott Nigel a szívkiöntésekhez. – Pár hónap alatt megoldottuk azt,

amire feltettem az életemet. Nem készültem másra. Ez túl enyhe kifejezés. Kimosódott az agyamból az élet minden más formája. Nem egyszerűen céltalanul álltam, hanem élettelenül. Nem tudom jól megfogalmazni.

– Talán értelek.

– Szerencsére Adam is értette. Sokat dolgozott rajtam. Nem is hiszem el, hogy nem pszichiáter. Szép lassan helyre tett.

– Néha én is éreztem ilyet – feleltem. – Ilyenkor azzal erősítettem magam, Sarah azt akarná, hogy éljünk.

– Hé! Ti nem ugyanarra az egyetemre jártatok?! – színlelt felháborodást Nigel nevetve.

– Hú, eszembe jutott még valami, amiről érdekel a véleményetek. Mr. Burtman?

– Beszélgettünk mi is róla. Abban maradtunk, ő nem gonosz. Begyöpösödött, szűklátókörű, de nem gonosz. Az iskola volt mindene, s annak a jó híre. Torz életszemlélet, inkább szánni való. A megfelelő büntetését megkapta az élettől. Pontosabban a pánikba esett szülőktől. Abban a pár hónapban, amit kaphatott, amit küzdhetett, hogy ne szedjék darabokra a sulit, nem irigyelhetette senki. Elég volt neki ennyi, hisz ártalmatlan.

– Sejtem, hogy arra gondolsz – szólt hozzá Mr. Stein –, hogy Sarah az eltussolás miatt lett öngyilkos. Meggyőződésem, hogy azon az éjszakán elvesztette minden hitét. Istenben, világban, emberekben, életben. Ezen mit sem változtatott volna egy korrekt eljárás és ítélet. Sőt! A nyilvánosságra került szégyenétől talán azon nyomban megtette volna.

– Winnie felvetette, talán túlkezelték.

– Oh! A kombináló Winnie! – nevetett Nigel, inkább szeretetteljesen, mint gúnyosan.

– Nem állítom, hogy a legjobb bánásmódban részesült a lányom, de a szándékos félrekezelést kizártnak tartom.

Tele volt a fejem a sok új információval, nem jutott más kérdés az eszembe, de féltem, elfelejtettem pár dolgot.

– Minden évfordulón itt vagytok?

– Többször is, de az évfordulókon biztosan.

– Azért kérdem, ha valami kimaradt volna, amire pedig kíváncsi lettem volna, tudjam, hova forduljak.

– Anélkül is szívesen látunk. Illetve hallunk a hátunk mögül. Igaz, Nigel?

– Hogyne, persze!

– Köszönöm, de túl kockázatosnak érzem.

– Az évek múltával egyre kevésbé lesz az.

– Az igaz.

– Na jó! Maradj még egy kicsit! – szólt Mr. Stein. – Megkíméllek attól, hogy hazaérve a fejedre csapj: „A francba! Pedig ezt nagyon tudni akartam!”

– Nocsak, belelépsz a fejembe.

– Ehhez nem kell. Mindegy. Nagyon nehéz elmondani, de inkább most teszem, minthogy arra gondoljak évekig, hogy egyszer majd megjelenysz és megkérded.

– Tényleg elfáradt az agyam, nem is sejtem, miről van szó.

– Most azt gondolod, kétszer akkora terhet cipeltek, mint én. Ahogy az elején fogalmaztad: Nigel az első és a negyedik, te a harmadik és az ötödik, én meg csak a második.

– Eszemben se volt súlyozni vagy rangsorolni! – háborodtam fel kissé a feltételezésen.

– Tudom, tudom. Bocsánat, hogy ilyen bénán vezettem fel a témát. A lényeg: én tettem a hatodikat.

– Úristen, ki volt az?

– Te!

– Micsoda?!?

– Mikor megtudtam, hogy eltűntél, biztosítani akartam a nyugodt életed.

– Tényleg! A csontok... Ezt tényleg meg akartam kérdezni. Jézusom... Mit tettél?

– Borzasztót.

– Kinek a csontjai voltak?

– Sarah-é.

Na, ez aztán ütött.

– Kiástad?

– Ki.

– Odavitted, elégetted?

– Igen. Illő tisztelettel.

– S az ő maradványait temették el anyámék?

– Igen.

– Keresztény temetőben?

– Egy az Isten.

Csak hüledeztem.

– Miért tetted?

– Hogy ne keressen senki téged. Ezt akartad, nem?

– E nélkül is megoldottam volna.

– Talán.

Nem vagyok az a mindenem megütköző típus, de ez még engem is megviselt.

– Nem sok mindent tettek értem az életben. Ekkorát meg... De a hálámnál pillanatnyilag erősebb a borzadásom.

– Nem is dicsekvésből mondtam el, csak tudom, úgyis megkérdezted volna.

– Ez igaz. Bár akkor is inkább letagadhattad volna.

– Ezt csak most mondod. Könyörögtél volna, hogy elmondjam, mint én Nigelnak amiatt az éjszaka miatt.

– Igazad van. Bocs. Csak ez még nekem is erős volt. Mit szól ehhez az Istened?

– Folyamatban lehet az ügyem. Valószínű haragszik. De tudom, Sarah már békítgeti.

Nyilván ezerszer végiggondolta, mielőtt megtette. Mégis vállalta ezt az elképzelhetetlenül nagy terhet. Az enyém ehhez képest...

– Sok sikert neki. Ne haragudjatok, mennem kell. Köszönök mindent. A búcsúnk sem lesz látványos, feltűnés nélkül lelépek. Sziasztok. Örültem.

– Nincs a közelben senki – mondta Mr. Stein. – Ne haragudj, de egyszer, halkan ki kell mondanom: szia, Rebecca. Köszönöm.

Hát ennyi. Azon az éjszakán megváltoztam. Azóta végül is nem bántam meg semmit. Az akkori hibám aláásta egész életem. Az ott megkapott szar lapokkal talán sikerült jól játszanom. Csak egyet sajnálok, de azt nagyon: hogy veled többé nem beszélhettem, kicsi Winnie.

Szeretettel

Rebecca